

КОНИ МЕЙСЪН НЕЩО ПОВЕЧЕ ОТ СКАНДАЛ

Част 2 от „Вкусът на греха“

Превод от английски: Славянка Мундрова, 2013

chitanka.info

1

Френското крайбрежие, 1765 г.

Джулиън нахлупи вълнената си шапка ниско над челото, измъкна се иззад дърветата, обграждащи пустия бряг, и тръгна към разнородната група селяни, които търкаляха бъчви с първокачествено бренди и изнасяха сандъци, пълни с френска дантела, от зеещата уста на една пещера. Под безлунното небе мракът и мъглата поглъщаха брега и морето отвъд него, докато селяните и контрабандистите се трудеха еднакво усърдно да струпат стоката на брега.

Джулиън се беше крил в студената предутрин, чакайки, докато корабът, закотвен отвъд прибоя, изпрати лодките си, за да вземат контрабандата. Брадясал, за да скрие самоличността си, той се беше присъединил към група селяни, на които беше обещано голямо заплащане за една нощ работа. Повече, отколкото можеха да спечелят за цяла година.

— Има сигнал за лодките — изрече един мъж, застанал до Джулиън, на диалект, който той разбираше много добре. — Ще ни платят хубавичко за работата тази нощ.

Джулиън само изсумтя.

Един мъж с наметало, което се развяваше около високата му фигура, изведнъж се появи на забуления в мъгла бряг. Вдигна ръка и размаха напред-назад запален фенер. На кърмата на кораба светна отговор. Джулиън разбра, че това е сигналът, който чакат, и се напрегна. Когато първата лодка пристигна, мъжът с наметалото вдигна високо яката си, така че никой да не разпознае лицето му. Интуицията подсказа на Джулиън, че това е мъжът, наричан Чакала, контрабандистът, когото Уайтхол се опитваше години наред да залови. Човекът, който беше отговорен за смъртта на собствената му годеница.

Космите на врата му настръхнаха. Толкова искаше да залови този човек, че го изби студена пот само като си помисли за това. Нямаше да се спре, докато не види Чакала увиснал на въжетото. И сега, когато тъкмо когато го откри, го обзе предчувствие. Джулиън Торнтън, граф

Мансфийлд, имаше подозрения, но не и солидни доказателства, които да отнесе на Уилям Рандал и Уайтхол. Но беше сигурен в едно — Чакала е важен, защото сведенията никога не го лъжеха, сякаш предварително знаеше къде и кога ще ударят агентите на Рандал.

Напрегнат, с ниско приведена глава, Джулиън затъркаля една бъчва по пясъчния бряг към чакащата гребна лодка. В мига, когато беше научил кога трябва да потегли товарът и къде ще бъде свален на брега, бе пратил сведенията по бърз куриер до Рандал. Този път контрабандистите ги очакваше изненада. Агентите щяха да ги чакат да пристигнат на пуст плаж на корнуолското крайбрежие. Джулиън беше сигурен в тази информация, защото я беше получил от моряк на борда на кораба, който пренасяше контрабандата. Парите винаги даваха резултат.

Тайнствената фигура с веещото се наметало внимателно наглеждаше товаренето на лодките. Джулиън мина под зоркия му поглед с наведена глава и извърнати очи. Колкото и да искаше да разбере кой е Чакала, не вдигна очи от страх, че може да го познаят. Но знаеше, че неговият час ще настъпи, когато контрабандистите бъдат задържани.

След като лодките бяха натоварени, той се осмели да погледне през рамо и видя Чакала да говори с един от мъжете.

Контрабандистът забеляза Джулиън и му махна.

— Ей, ти! Ела насам.

Джулиън се направи, че не е чул, и остана да чака на брега заедно със селяните, за да му платят за свършената работа.

— Ей, ти! Ела тук!

Джулиън замръзна. Усети опасност и се опита да я разсее, правейки се, че е един от местните селяни.

— Аз ли, мосю? — запита на провлачения местен диалект, който беше чувал да се говори в селото.

— Да, ти — отвърна контрабандистът на груб, едва разбираем френски. — Говориш ли английски?

— О, не мосю. Аз съм само един беден селянин, имам нужда от пари, да храня семейството си. Говоря само тукашното наречие.

— Глупав жабар — измърмори контрабандистът на английски. — Влизай в лодката.

Джулиън започна да се поти, под дебелия пуловер и плетения шал.

— Трябва да се върна у дома — отговори той. — Жената ме чака.

— Чакала иска да те вземем на борда — каза контрабандистът.

— Чакала?

Контрабандистът посочи към увитата в наметало фигура, която се отдалечаваше от тях.

— Да, Чакала. Така му казваме.

— Какво иска от мене? — запита Джулиън, започвайки да се чувства като заек, хванат в капан.

Дали Чакала го е познал?

Контрабандистът се ухили, разкривайки шепа гнили зъби.

— Мисли, че си агент на правителството. — Мръдна рамене. — Ти по-добре се моли да не си.

— Сбъркали сте, мосю, не съм никакъв шпионин — изрече угодливо Джулиън. — Сега мога ли да се прибера у дома при жената?

— Влизай в лодката — нареди морякът, опирайки пистолет в гърба на Джулиън.

— Защо тоя Чакал сам не говори с мене, като мисли, че съм шпионин? — каза предизвикателно Джулиън.

— Никой не задава въпроси на Чакала — отвърна морякът. — Никой не вижда лицето му, освен няколко души от най-приближените, а ти не си от тях. Ще прати някого от хората си да те разпита.

Джулиън усети студените пръсти на смъртта да докосват лицето му. Много беше внимавал да прикрие следите си. Страшно акуратен беше с тази своя тайна самоличност. Дори брат му Сейнт Джон — малкото му братче Синджън — не знаеше точно с какво се занимава или името, под което е познат.

Наричаха го Скорпиона. Самоличността му беше известна само на Уилям Рандал. Работата му за Уайтхол го беше отвеждала на континента, в Италия и на разни други места на Британските острови, където имаше нужда от него.

Беше сигурен, че този път ще успее. Беше стигнал много близо. Къде сбърка? Кой бе проникнал в грижливо изплетената му мрежа на секретност? Кой искаше смъртта му?

Джулиън прокле лошия си късмет, когато контрабандистът го претърси и намери пистолета му.

— Ще взема това — каза той, докато затъкваше оръжието в колана си.

После го бутна към лодката. Джулиън разбра, че качи ли се вътре, е мъртъв. Трябваше да действа на мига. Преди да стигне до лодката, хукна да бяга.

Не успя. Един изстрел прониза нощта, намирайки рамото му. Той се завъртя и тупна на мокрия пясък. Опита се да преодолее болката и да продължи да бяга, но двама яки контрабандисти почти веднага налетяха върху него. Повлякоха го по брега и го хвърлиха в лодката.

Веднага изблъскаха лодката във водата. Джулиън чу пляскането на греблата, усети люлеене. Бръмченето в главата му се засили, светът наоколо му заглъхна. И не усети нищо повече.

Джулиън се свести от скърцането и стоновете на дървените греди, от мекото шляпане на водата по кила и дрънченето на металните пръстени по ноковете на рейките. Чу пляскане на брезент, шибан от вятъра, и усети как палубата се надига. Помъчи се да стане, но остра болка в рамото пресече храброто му усилие. От устните му се изплъзна стон.

Една сянка изплува пред него.

— Значи си буден, а?

Джулиън зяпна нямо в извисяващата се фигура.

— Чакала казва, че си шпионин. Скоро ще разберем, като разтоварим на брега край Дъмфрийс.

На Джулиън му отне един миг, за да осъзнае накъде плава корабът.

— Дъмфрийс! Това е в Шотландия. Мислех...

— Да, знам какво си мислил. Чакала промени посоката. Научи, че в Корнуол ни чакат агенти. Трябваше да стегнем в Солуейфърт, да разтоварим на брега, когато видим сигнала, и да чакаме фургоните, с които да стегнем до Лондон и Единбург.

Болката му пречеше да се съсредоточи, но наистина нямаше логика морякът да му казва тези неща.

Освен ако, разбира се, Чакала не играеше някаква тънка игра.

Джулиън се размърда на тясната койка, сподавяйки един стон, когато непоносима болка прониза тялото му. Предпазливо докосна рамото си, изненадан, че намира груба превръзка върху раната.

— Аз го направих — похвали се морякът. — Не съм доктор, но съм кърпил много моряци навремето.

— Защо си правиш труда? — запита уморено Джулиън.

— Чакала иска да останеш жив, за да може да те разпита. Трябвало да узнае повече за някакъв на име Скорпиона. Исква да разбере дали ти не си агентът, който толкова отдавна му е трън в задника. Щом ни кажеш всичко, ще нареди да те убият.

По-скоро адът ще замръзне, преди да кажа нещо важно на Чакала, закле се Джулиън.

— Колко път има до Солуейфърт?

— Четири дни.

— Жаден съм.

Морякът потопи един черпак в кофа с вода и го подаде на Джулиън. Джулиън успя да изпие половината от водата, на усилието го изтощи и върна черпака на моряка.

— Ще ти донеса нещо за ядене, ако нещо е останало, след като другите са се наiali. — Морякът се запъти към вратата. — И не мисли да бягаш, щото няма къде да идеш. Наоколо няма друго, освен вода.

Джулиън остана да се вира в затворената врата толкова дълго, че тя започна да се размива пред очите му. Имаше четири дни. Четири дни, за да измисли как да избяга. Безмълвно претегли шансовете си за оцеляване. Беше ранен, слаб от кръвозагубата, имаше треска и нямаше откъде да чака помощ.

Все едно че беше мъртъв.

След четири дни Джулиън още беше слаб, още имаше треска и все още трябваше да измисли сигурен план за бягство. Изпълзя от мръсната койка, стигна до илюминатора и надникна навън в тъмното. Корабът беше закотвен в един тесен залив, на няколкостотин ярда от брега. Не можеше да види какво се върши на палубата, но чуваше звуци, сочещи, че стоварват контрабандата в лодките, които чакаха долу във водата.

Джулиън се върна на койката, за да пази силите си за изпитанието, пред което знаеше, че скоро ще се изправи. Чакането беше дълго и мъчително, но когато вратата се отвори, усещането не отговаряше на очакванията му.

На вратата се появи един моряк.

— Можеш ли да ходиш?

— Горe-долу — отвърна мрачно Джулиън, изправи се сковано и пристъпи неуверено към вратата.

Тесният коридор и стълбата, водеща нагоре към палубата, се оказаха почти непосилни за него, но той успя някак си да ги преодолее. Тогава влажният, студен въздух го блъсна като пристъп на адреналин, когато най-много имаше нужда от него.

Джулиън тръгна към парапета и усети дулото на един пистолет да опира в кръста му.

— Стой тук, докато дойдат да те откарат на брега — предупреди го контрабандистът.

Джулиън се озърна диво. Всички годни за работа мъже бяха заети с нещо, сновейки насам-натам по палубата с мрачна решителност. Сега или никога, помисли той, стягайки се, за да направи последно усилие да избяга. Смиреното приемане на смъртта не му допадаше. Можеше да умре при опита да избяга, но времето му изтичаше. И ако не го разпознаеха като Скорпиона, Чакала нямаше да бъде заплаха за семейството му.

Милата му сестра Ема беше пораснала твърде бързо и вече беше красавица. Синджън, който най-накрая беше намерил жена, която да обича достатъчно, за да се откаже от упадъчния живот. Синът на Синджън щеше да бъде гордост за графството, особено след като Джулиън не смяташе да създава наследници. След смъртта на Даяна се беше закълел никога да не се жени. Някоя друга жена или негово дете нямаше да умре заради него.

Джулиън се приближи още малко към парапета, правейки се, че проявява интерес към ставащото долу. Пазачът му го последва и погледна надолу, за да види какво е привлякло вниманието му. Поемайки дълбоко дъх, Джулиън се хвана за парапета и го прескочи, мятайки се нагоре и далече от лодките под себе си. Полетя в мрака. Надолу... надолу... в тъмното, пенещо се море.

Смътно осъзна, че около парапета веднага е загъмжало от моряци. Изстрели разбиха тишината на нощта; куршуми заудряха по морето наоколо му, обливайки лицето му с вода. Тогава един куршум се заби в него и болка избухна в мозъка му. Ръцете му се вцепениха, тялото му се отпусна и водата се затвори над главата му.

2

Шотландското крайбрежие

Разноцветните цигански поли се вееха около дългите голи крака на Лара. Тя стоеше на скалата над тесния залив, наблюдавайки отлива. Как щеше да ѝ липсва дивата родна земя, когато се върне в Лондон, за да заживее с баща си.

Лара въздъхна тежко. Мразеше баловете, приемите и задушните вечери, но баща ѝ държеше тя да има своя сезон в Лондон. На двадесет години вече трябваше да е представена в обществото, но тя не искаше. Майка ѝ, циганката, я беше отгледала в циганския катун до тринадесетгодишна възраст и Лара дори не знаеше, че има баща. Майка ѝ беше разкрила името му едва на смъртния си одър, покосена от туберкулозата. Лара направо онемя, когато научи, че баща ѝ е английски благородник, който не подозира за нейното съществуване.

Липсата на баща никога не бе имала голямо значение за Лара, защото тя обичаше живота си с циганите и обожаваше баба си Рамона и дядо си Пиетро. Но Сирина, майката на Лара, беше настояла Рамона и Пиетро да заведат Лара при баща ѝ, след като тя умре. За чест на баща ѝ той я беше приел с отворени обятия.

Единственото, което спасяваше Лара да не се чувства нещастна в новия си живот, беше великодушната и любяща природа на баща ѝ. Той ѝ беше позволил да се връща всяко лято в Шотландия и да посещава баба си и дядо си в циганския катун. Но Лара се опасяваше, че това лято ще бъде последното, и чувстваше, че може би една голяма част от живота ѝ приключва.

Тя погледна надолу към прибоя. Отливът беше оголил един тънък сърп от брега, който привлече дивата циганка у нея. Грациозна като всяко волно дете на природата, тя се втурна надолу по тясната пътека, водеща към брега, а тъмните ѝ очи блестяха от удоволствието да бъде млада, с леко сърце и свободна за още няколко седмици.

Лара тичаше по брега и босите ѝ стъпала оставяха малки следи по мокрия пясък. Тя вдигна лице към топлото слънце и се засмя на

глас, радостна, че е жива в такъв хубав ден.

— Лара! Рамона те търси. Време е да тръгваме.

Девойката погледна през рамо и се усмихна широко на Рондо, приятеля от детинство, сега вече красив млад мъж на двадесет и три години, който гледаше към нея от скалата отгоре.

— Ох, не искам — простена Лара. — Толкова е хубаво тук.

— Пиетро иска да стигне в Локърби навреме за големия панаир. Там ще продадем изгодно конете.

Лара кимна, после се обърна, за да погледне за последен път брега и морето, попивайки в порите си дивата красота на пясъка, водата и извисяващите се скали. Любопитният ѝ поглед се спря на куп парцали, които водата беше изхвърлила на брега. Небрежно тръгна през водата.

— Лара, къде отиваш?

— Има нещо там на пясъка.

Гласът на Рондо прозвуча нетърпеливо.

— Остави това. Сигурно не е нещо важно.

Но беше. Лара усещаше това в костите си, чуваше съдбата да я зове. Коленичи до купчината, протегна ръка и напипа нещо, което изглеждаше по-твърдо от парцали. Усети плът и кости и ахна стреснато.

Човешко тяло!

Обърна го. Беше мъж, опасно близо до смъртта. Напипа слаб пулс. Лицето му беше пепеляво, устните сини и безкръвни.

— Рондо, ела бързо! Има някакъв човек!

Рондо се спусна по пътеката.

— Жив ли е?

— Май да.

Приятелят ѝ я бутна настрана.

— Дай да видя.

Поради някаква необяснима причина Лара не искаше да се отдели от мъжа. Нещо у нея шепнеше, че този човек има нужда от нея. Загледа със затаен дъх как Рондо търси пулса и допира ухо до безжизнените гърди.

— Да, жив е, но много слаб.

— Направи нещо! Не можем да го оставим да умре!

— Не виждам защо пък не. Сигурно е от някой кораб на контрабандисти, които плават из тези води. Облечен е като селянин или обикновен моряк.

— Не бъди толкова коравосърдечен, Рондо. Изкарай водата от дробовете му!

Родно обърна мъжа, мърморейки, обкрачи го и започна да натиска гръдния му кош.

— Няма смисъл — каза той.

— Продължавай — настоя Лара.

Поради някаква неясна причина ѝ се струваше важно да спаси живота на този мъж.

Рондо поднови усилията си и беше възнаграден, когато от устата на удавника бликна струя вода. Той се задави, закашля се, но очите му оставаха затворени, а дишането — неравномерно.

Гласът на Лара беше загрижен.

— Да го отнесем при Рамона. Тя ще знае какво да направи.

— Не знам защо е толкова важно да носим нагоре по скалата мъж, който сигурно няма да преживее и един ден — оплака се Рондо. — Той е гаджо^[1].

— Рондо, моля те! Той е човешко същество.

— Знаеш, че не мога да ти откажа нищо — каза Рондо, докато вдигаше мъжа на рамо.

— Той кърви! — извика Лара, когато видя кръв да капе по мокрия пясък от едната безжизнена ръка. — По-бързо!

Тя хукна първа нагоре по пътеката, като често се озърташе, за да се увери, че Рондо я следва. Стигнаха горе и Лара каза на Рондо да отнесе ранения гаджо във фургона ѝ.

— Не е редно — възрази Рондо. — Ти си девица.

— Просто направи каквото ти казвам, Рондо. Аз отивам да търся Рамона.

Пиетро пресрещна Лара, преди да беше стигнала весело нашарения фургон на дядо си и баба си.

— Какво има, малката ми?

— Намерих ранен мъж на брега, дядо. Рондо го отнесе в моя фургон. Трябва ми баба, да излекува раните му.

— Какви рани?

— Не знам. Има кръв, но не знам откъде идва. Моля те, доведи баба. Кажи ѝ да вземе лечебните си мехлеми и отвари.

Пиетро трябва да беше усетил настойчивостта в думите на внучката си, защото побърза да изпълни молбата ѝ. Лара хукна обратно към фургона си.

— Как е той? — запита тя, влизайки вътре.

Рондо беше свършил огледа на ранения мъж.

— Раната е сериозна, може би е прострелян няколко пъти. Някой е искал да го убие... много е искал. Гаджото ще ни докара неприятности, Лара. Най-добре да го оставим да умре.

— Какво говорите за умиране?

Рамона влезе във фургона и бутна Рондо настрана, за да погледне мъжа, лежащ на леглото на внучката ѝ. Тъмното ѝ лице беше дълбоко набраздено, а косата — прошарена, но цялата тя някак си изглеждаше неостаряваща. Внушителната ѝ фигура беше облечена в също толкова разноцветни и ярки дрехи, каквито носеше и внучката ѝ.

— Кой е този?

— Не може да се разбере — каза Рондо. — Виж го. Груби дрехи, изпокъсани обувки, явно е селянин.

— Ще го спасиш ли, бабо? — запита тревожно Лара.

Кафявите очи на Рамона излъчваха вековна мъдрост, когато погледна над Лара към нещо, което само тя можеше да види.

— Той е гаджо — изрече сухо старицата.

— И аз съм половин гаджо — напомни ѝ Лара.

Набръчкала чело, Рамона се вгледа напрегнато във внучката си, а после отново обърна поглед към ранения мъж.

— Ще направи каквото мога. Рондо да остане, за да ми помогне да свалим дрехите му, но ти трябва да излезеш. Още си невинна.

Лара искаше да възрази, но знаеше, че Рамона няма да отстъпи, затова излезе от фургона, без да спори. Вън намери Пиетро. Дебелите му сиви вежди бяха неспокойно събрани над носа.

— Кой е този човек?

— Не знаем, дядо, но може всеки миг да умре.

Пиетро внезапно се разтревожи.

— Не е хубаво това, Лара. Страхувам се, че този мъж може да донесе беда на хората ни. Ами ако враговете му дойдат да го търсят?

— Не знам — каза Лара, поглеждайки към изцапаните си крака.
— Не съм мислила чак толкова напред. Рондо мисли, че той ще умре, значи вероятно няма да имаме подобен проблем.

Пиетро протегна ръце и прегърна Лара.

— Защо този мъж е толкова важен за тебе, малката ми?

Лара нямаше отговор. Прехапа устни, за да не треперят, и поклати глава, от което разбърканите лъскави къдрици се разпиляха по раменете ѝ.

— Ех, малката ми. Толкова си красива, толкова невинна, но така изпълнена с живот. — Той отмести една палава къдрица от челото ѝ. — Ти си огнена и непокорна, точно като майка си. Жива и бърза, понякога се страхувам за тебе. Надявам се баща ти да ти намери достоен мъж.

— Може би никога няма да се омъжа, дядо — осмели се Лара. — Няма да се омъжа без любов.

— Чувствам, че ще намериш мъж, когото да обичаш, малката ми. Лара погледна към фургона.

— Според тебе защо така се бавят?

— Ако някой може да излекува ранения гаджо, това е баба ти. Трябва да имаш търпение.

Търпението, помисли Лара, беше нещо, което у нея никога не беше съществувало в изобилие. Тогавя внезапно вратата се отвори и Рондо излезе навън. Беше бял като чаршаф и изглеждаше готов да избълва съдържанието на стомаха си.

— Рондо! Какво има?

— Рамона сега измъква куршума от гърба му, а онзи, който извади от рамото, е предизвикал гноене. Не е хубава гледка.

— Куршуми ли? Повече от един? — запита Лара.

— Два. Улучен е в рамото и в гърба. Инфекцията е сериозна и може да го убие въпреки билките на Рамона.

— Влизам — каза Лара и се запъти решително към фургона.

— Лара, мъжът е гол — възрази Рондо, като сграбчи ръката и.

Лара се дръпна.

— Очевидно някои трябва да помогне на Рамона. Ти, виждам, няма да издържиш.

Рондо пак посегна да я хване за ръката, но Пиетро го спря.

— Нека да влезе — каза старецът. — Никой не може да спре Лара, щом е решила. Не си ли го научил още?

Лара отвори вратата и влезе във фургона. Погледът ѝ се стрелна към леглото, където Рамона се беше навела над неподвижното тяло на мъжа, когото Лара беше намерила на брега.

— Подай ми шишето за дезинфекциране — нареди Рамона. — Ако си дошла да помагаш, върши нещо.

Лара забеляза дезинфектанта на нощната масичка и го подаде на Рамона.

— Как е той?

— Още е жив.

Погледът на Лара се стрелна към леглото, към мъжа, лежащ върху завивките. Беше гол, с изключение на една кърпа, прикриваща слабините му. Лара не можеше да отвърне поглед. Този мъж не беше селянин, не беше и обикновен моряк. Не беше и шотландец. Не изглеждаше като келт. Под брадата се виждаше красиво лице на благородник, а издълженото му, стройно тяло беше толкова елегантно, че не можеше да произхожда от селски род. Изглеждаше мъж, който поддържа тялото си във върховна форма.

Гърдите му бяха широки, бицепсите — добре очертани. Лара нямаше представа какво се крие под кърпата, покриваща слабините му, но сигурно беше също толкова впечатляващо, колкото и останалото по него. Но погледът ѝ все се връщаше към лицето му. Устните му я заинтригуваха. Бяха плътни и чувствени, навяващи всякакви греховни помисли. Миглите бяха неприлично дълги като за мъж; веждите му бяха тъмни като косата и изящно извити. Квадратната му брадичка беше абсолютно мъжествена. Лара се опита да си представи цвета на очите му, но скоро се отказа.

— Какво правиш? — запита тя, връщайки погледа си към Рамона.

— Премахвам инфекцията. Не мога да направя много повече от това. Трудно извадих куршума от гърба му, много беше близо до дробовете. Подай ми игла и конец. Ще го зашия. После ще чакаме и ще се надяваме на небесата да решат дали ще живее, или ще умре.

— Ще го наглеждам, бабо — каза Лара, като дръпна един стол към леглото.

Рамона заши раната и зави мъжа с одеяло. Вгледа се в лицето на Лара и неохотно кимна в знак на съгласие.

— Ще се върна скоро.

— Бабо! — изрече умолително Лара. — Кажу на дядо, че не бива да тръгваме за панаира в Локърби, преди човекът да може да пътува. Пътищата са неравни. Друсането във фургона ще го убие.

— Ще говоря с Пиетро — каза Рамона, докато излизаше.

Лара седна до ранения гаджо и зачака той да отвори очи. Въпросите, свързани с него, изгаряха езика ѝ. Имаше толкова неща, които искаше да узнае. Как се казва. Откъде идва. Кой иска смъртта му. Един гласец у нея шепнеше, че у този мъж има повече, отколкото вижда окоето. Тя знаеше, че и Рамона го усеща, защото сякаш знаеше неща, които никой друг не знае. Рамона можеше да чете по дланта на човека и да му предскаже съдбата, за разлика от други циганки, които само претендираха, че имат такава дарба.

Лара не усети как минава времето, докато Рамона не се върна след няколко часа във фургона.

— Как е той?

— Няма промяна.

Рамона пипна челото му.

— Треската скоро ще го хване. Пратих Рондо да донесе студена вода от морето. Върви да ядеш с другите, аз ще седя тук при него.

Лара не искаше да тръгне, но се подчини на баба си с явно нежелание.

Спря пред вратата.

— Говори ли с дядо да останем тук още няколко дни?

— Да. Съгласи се да отложи заминаването с един-два дни, Докато гаджото или умре, или покаже признаци на подобрение.

В гласа на Лара се усети безпокойство.

— Няма да позволиш да умре, нали, бабо?

— Това е в божиите ръце — отговори Рамона, взирайки се напрегнато в лицето на гаджото. — Сега върви. Кажу на Рондо да побърза със студената вода.

Рамона продължи да гледа втренчено ранения още дълго, след като Лара излезе. Защо е така обсебена от този гаджо? Тя усети смутения му дух и долови злото, което го обкръжаваше. Не знаеше дали то извира от него, или от други, които искат смъртта му. Не знаеше и как ще се отрази това на Лара. Само знаеше, че съдбата има пръст в това.

Рамона премести поглед към ръката на младия мъж. Тя лежеше отпусната на одеялото с отворена длан, уязвима. Пренебрегвайки нервните тръпки, които я предупреждаваха да не изкушава съдбата, тя пое дланта му в ръце. Чувствителният ѝ пръст проследи линиите, спирайки, докато очите ѝ изучаваха меката възглавничка под палеца му и дълбоките бразди по дланта му. Внезапно извика и пусна ръката му, сякаш я беше опарила.

Затваряйки очи, старицата зашепна заклинание. Надникването в съдбата на непознатия ѝ беше разкрило, че е измъчен човек, преследван от опасност. Мощни сили се бяха намесили тук. Рамона интуитивно разбра, че враговете на гаджото са заплаха за любимата ѝ внучка. И не можеше да направи почти нищо, за да го предотврати.

Някъде в замъглените дълбини на мозъка си Джулиън усещаше нечие присъствие, но не чувстваше опасност. Врълетя го непоносима болка, горещина, после се унесе отново, без да чува и без да усеща нищо.

— Рондо донесе водата, бабо — каза Лара, докато отваряше вратата на Рондо.

— Остави я долу, после и двамата излизайте — заповяда Рамона.

— Нека да ти помогна — помоли Лара.

— Не — възрази Рондо. — Не ти е мястото тук. Ще пратя някоя от омъжените жени да помага, ако Рамона има нужда.

— Нямам нужда от никого — отговори Рамона. — Вървете и двамата.

Лара се оттегли. Рондо я последва.

— Гаджото те е привлякъл — заяде се Рондо.

— Има нужда от помощта ми, и то много.

Тя отметна къдравата си коса и се отдалечи, а младежът остана мрачно загледан след нея.

Циганите, седнали около огъня в средата на лагера, вечеряха и клюкарстваха, когато Рамона се присъедини към тях.

— Ще оживее ли гаджото? — запита Пиетро.

— Ще живее. Жилав е. Отказва да се раздели с духа си.

— Яж, бабо — подкани я Лара. — Ще седя при него, докато си почиваш.

— Той има треска, Лара, и най-лошото още не е отминало. Повикай ме, ако трябва.

Лара побърза да се върне във фургона си и придърпа стола поблизо до леглото. Въпреки златистата светлина на свещта лицето на гаджото беше бледо, пурпурни сенки бяха избили под очите му. От време на време изстенваше и потреперваше. Лара затъкна одеялото около врата му и запя тихичко на цигански.

Заспа, положила глава на ръба на леглото, а ръката ѝ стискаше неговата, сякаш да му напомня, че не е сам.

Събудиха я оживени гласове и дневната светлина, която струеше през завеските на прозореца. Надигна се точно когато вратата се отвори рязко.

— В залива има кораб — осведоми я Рондо. — Спуснаха лодка, идват към брега.

Предупредителни камбани звъннаха в главата на Лара.

— Какво казва Пиетро?

— Тревожи се. Също и Рамона. Трябваше да тръгнем още вчера.

Лара погледна към ранения гаджо, после се обърна пак към Рондо.

— Трябва да говоря с баба и дядо.

Гаджото се размърда неспокойно и изстена.

— Буден ли е?

— Не, така беше цялата нощ.

Излязоха от фургона. Лагерът беше доста оживен. Група цигани се бяха събрали край баба ѝ и дядо ѝ и Лара побърза да иде при тях.

— Дядо, оня кораб в залива... опасен ли е?

— Не знам, малката ми. Трябва да изчакаме, да видим и да бъдем готови да се защитаваме, ако се окаже, че мразят циганите. Как е гаджото?

— Все така. Почти в несвяст и има треска. Мислиш ли, че онези на кораба са същите, които са се опитали да го убият? Ами ако го търсят?

Тъмните очи на Рамона се обърнаха навътре.

— Ще оцелеем — изрече тя загадъчно.

— Моля те, не им го давай! — замоли я Лара.

Рамона не успя да ѝ отговори. Десетина въоръжени мъже нахлуха в лагера.

— Не ви мислим злото — изръмжа един едър моряк. — Търсим един мъж, който може да е изплувал на брега тук наблизо. Виждали ли

сте го?

За огромно облекчение на Лара Пиетро каза:

— Не, не сме виждали никого.

— Сигурен ли си? Важно е да разберем дали е жив или мъртъв.

— Търси другаде, гаджо — предложи Рамона. — Сред нас няма чужди хора.

— Не им вярвай, Крокет — обади се един моряк зад него. Пристъпи напред, заплашително размахвайки пистолет. — Не можеш да вярваш на некръстени цигани. — Тикна пистолета в лицето на Пиетро. — Казвам да биеш този старец, докато не измъкнем истината от него.

— Има друг начин — каза Крокет, поглеждайки към покритите каруци, пръснати из лагера. — Ще претърсим целия катун, всеки ъгъл и процеп. Пръснете се.

Паника обхвана Лара. Тези мъже бяха врагът. Ако не измислеше нещо на момента, щяха да намерят и да убият ранения.

Моряците тръгнаха към фургоните, докато Крокет държеше циганите пред дулото на пистолета си. Сърцето на Лара падна в петите, когато забеляза един моряк да се насочва към нейния фургон. Без да помисли, тя се отдели от групата, изтича към фургона си и застана пред вратата.

— Дръпни се, момиче — предупреди я морякът.

Лара не отстъпи.

— Не можеш да влезеш вътре.

Морякът я хвана през кръста и я отместа.

— Бъди добра и ще ти позволя да ми доставиш удоволствие срещу пари, щом свършим тук.

— Не ме докосвай! — избухна Лара.

— Защо? Всички знаят, че циганките са курви.

— Какво има? — запита Крокет, когато забеляза свадата пред фургона на Лара.

— Кучката не ме пуска да вляза — изръмжа морякът.

Крокет се приближи към тях.

— А, така ли? Ще видим това.

Бутна Лара настрана и отвори вратата. Пиетро и Рамона се втурнаха да защитят внучката си. Циганите ги последваха.

Крокет погледа намръщено към Лара, баба ѝ и дядо ѝ.

— Е, какво имаме тук? Кого се опитвате да скриете?

Лара произнесе първите думи, които ѝ дойдоха на ума.

— Драго, моят съпруг. Той е болен.

Изненадано мърморене плъзна сред циганите, събрани пред фургона.

— Болен, казваш. Сигурна ли си, че ти е съпруг?

— Да, мъжът вътре е моят съпруг.

Предупредителен шепот стигна до ушите на Лара, но вече беше твърде късно да отстъпва.

Крокет отвори вратата и влезе във фургона.

— Я да погледна.

Лара хвърли поглед към неподвижната фигура на леглото и изпусна облекчена въздишка. Лицето на ранения беше отчасти скрито от одеялото. Но облекчението ѝ не трая дълго, защото осъзна, че щом види бялата кожа на гаджото, Крокет ще разбере, че не е циганин. Тя отпрати безмълвна молба към Рамона.

— Казваш, че мъжът ти е съпруг? — пак запита Крокет.

— Да. Драго, моят съпруг — каза Лара за трети път.

Рамона се приближи към нея, за да я подкрепи, и Лара хвана ръката ѝ.

— Събуди го — заповяда Крокет.

— Много е болен. Не знам дали ще се събуди.

Крокет насочи пистолета си към проснатото тяло под одеялото.

— Не стреляй! — извика Лара и се втурна към леглото. — Ще го събудя.

Крокет пристъпи към леглото. Рамона го хвана за лакътя.

— Стой! Драго има шарка. Виж го, но на свой риск.

Цветът се оттече от лицето на Крокет.

— Шарка ли? Защо да ти вярвам?

— Виж сам.

Крокет се поколеба, страхът му беше осезаем. Отстъпи и погледна свирепо към Лара.

— Събуди го, момиче. Искам да го разпитам.

Лара прехапа долната си устна, за да не трепери, и полека побутна гаджото. Когато той не отговори, тя го побутна малко по-силно. Той изохка и отвори очи.

Джулиън се вгледа в две хипнотизиращи тъмни очи. Нямахте представа къде е или защо изпитва такива силни болки. Знаеше само едно — че навярно е в рая. Лицето, на което принадлежаха очите, беше лице на ангел. Ангел като никой друг, с огнена красота и дух. Палав ангел с къдрава черна коса и изгарящи черни очи. Чудно хубав!

— Драго, чуваш ли ме?

В гласа ѝ имаше дрезгава нотка, която го извлече от дълбините на нещастиято му.

— Драго. Отговори ми. Аз съм, Лара.

Драго? Кой, по дяволите, е Драго? После се усети и осъзна, че няма да му стане нищо, ако играе играта на тази жена. Каза, че се казвала Лара, така ли?

— Да — изрече той уморено.

Неговият глас ли беше това? Едва го разпозна.

— Не ви ли стига? — той чу как Лара се обръща към някой, който вероятно стои наблизо.

— Буден е. Сега ще го разпитам. Драго! — извика Крокет. — Чуваш ли ме?

— Да.

— Това момиче тук казва, че си ѝ съпруг. Вярно ли е?

Джулиън щеше да се засмее на глас, ако имаше сили.

Съпруг — много хубаво прозвуча, няма що. Тъй като не възнамеряваше да се жени, не би могъл да бъде съпруг на тази жена. Но Лара го гледаше така напрегнато, че той се почувства задължен да ѝ угоди.

— Да, аз съм съпруг на Лара.

Думите му прозвучаха леко задавено, но напълно разбираемо и събралите се навън ги чува през отворената врата. Тълпата ахна, зашумя, но строгият поглед на Рамона накара хората да утихнат.

— О шарка ли си болен, Драго? — настоя безмилостно Крокет.

Шарка. Това беше възможност. Със сигурност се чувстваше достатъчно зле, за да има шарка. Едва-едва се държеше в съзнание и би се съгласил почти с всичко в този момент. Освен това по всяка вероятност наистина беше болен от шарка.

— Да.

Тази едничка дума беше достатъчна, за да опразни малкия фургон от заплашителното присъствие на Крокет. Той излезе при

хората си и всички хукнаха да се спасяват от ужасната болест.

— Знаеш ли какво направи, Лара? — запита нежно Рамона.

— Да, бабо, знам. Нямахте какво друго да сторя. Само така можех да го спася. Благодаря ти, че не се намеси.

— Не си избрала лесен път, малката ми. Съдбата се намеси в бъдещето ти и сега почти няма какво да направиш, за да я спреш. Омъжена си за един непознат, за когото не знаеш нищо. Обяви го за свой съпруг три пъти пред свидетели и гаджото потвърди, че е истина. Знаеш обичаите ни. Сега си омъжена за гаджото. Господ да те пази.

Да, господ да ме пази, помисли Лара, взирайки се в мъжа, когото познаваше само като Драго.

[1] Така циганите наричат всички останали народности. Б.пр. ↑

3

Джулиън се събуди от болка и от вълнуващото усещане, че е жив. Макар да нямаше представа къде се намира, знаеше, че леглото, на което лежи, не е неговото. Първата му мисъл беше, че е пак на кораба на контрабандистите, но чистите, ароматни чаршафи скоро го убедиха, че не е така.

Опита се да си спомни нещо, но без успех. Помръдна, но това се оказа огромна грешка. Остър пламък изригна от рамото му и се спусна по гърба, изгаряйки всичко в тялото му. Болката беше толкова остра, че почти го накара да си пожелае да беше умрял. Опита се да преглътне, но, устата му беше суха като пустиня. Копнееше за вода. Беше ли изрекъл думата на глас? Вероятно, защото някой веднага поднесе чаша студена вода към устните му. Той отпи жадно. Когато утоли жаждата си, се опита да фокусира погледа си върху своя ангел спасител.

Зрението му се проясни леко, разкривайки привлекателно видение, което неясно помнеше от сънищата си. Опита се да вдигне ръка, за да докосне лицето на ангела, но силите не му стигнаха и ръката му се отпусна на леглото.

— Истинска ли си? — изхриптя той.

Дрезгавият ѝ смях хипнотизираше. Но гърленият ѝ глас го накара да осъзнае реалността.

— Истинска съм. Добре дошъл в света на живите. Известно време се страхувахме, че няма да се върнеш при нас.

— При вас ли? Къде съм?

— В цигански катун. Аз съм Лара, а това е моят фургон.

Джулиън се намръщи, опитвайки се да си спомни нещо важно, което беше забравил. Името на жената му прозвуча познато.

— Откога съм тук? Какво ми е?

— Не помниш ли?

— Не всичко. Припомни ми.

— Намерих те на морския бряг и те донесохме в нашия лагер. Тук си вече няколко дни. Баба извади един куршум от гърба ти, а

втората рана в рамото беше загnojяла. Щеше да умреш, ако не беше умението на баба ми.

Паметта на Джулиън още не можеше да се проясни.

— Куршуми ли?

— Да. Простреляли са те два пъти. Веднъж в рамото и втори път в гърба. Не помниш ли кой е стрелял по тебе?

Мъглата в мозъка му се разкъса и Джулиън си спомни защо бяха стреляли по него и кой го беше направил. Но нямаше да каже нищо на това непознато циганско момиче, дори името си. Последното, което би искал, беше да навлече неприятности на хората, които бяха спасили живота му.

— Не мога да ти дам отговорите, които търсиш — изрече той със слаб глас. — Най-добре е да не знаеш нищо. Не искам да навлека неприятности на твоите хора.

Лара се замисли над думите му.

— Можеш ли поне да ми кажеш как се казваш?

— Наричай ме както искаш.

— Докато си тук, ще те наричаме Драго.

Джулиън смръщи чело. Къде беше чувал това име?

Смътно си спомни... Не, споменът мигом изчезна.

— Дойдоха за тебе, нали разбираш.

— Кой е идвал за мене?

— Мъжете, които искаха смъртта ти.

Джулиън се напрегна.

— Какво стана?

— Рамона ги уплаши, че имаш едра шарка. Аз казах, че си Драго, един от нашите хора.

Джулиън затвори очи, обмисляйки всичко, което му беше разказала Лара. Спомни си как скача от кораба на контрабандистите и как куршумите плющят по водата наоколо му. Почти не помнеше какво беше станало, след като един куршум го беше улучил в гърба. Нямаше представа как е стигнал до брега жив.

— Съжалявам, че ви причинявам толкова главоболия. Ще си тръгна веднага щом мога.

— Не си мисли за тръгване, докато не оздравееш. Тук, с нас, ще бъдеш в безопасност. Няма ли да ми кажеш нищо за себе си?

— Колкото по-малко знаете за мене, толкова по-добре е за вас — отвърна Джулиън, опитвайки се да помръдне, и трепна от усилието.

— Боли те — каза Лара. — Ще доведе баба, тя знае какво да направи.

Джулиън я загледа как се отдалечава; не го болеше чак толкова много, че да не може да се възхити на полюшването на стройните ѝ хълбоци под цветната пола или да забележи златистото съвършенство на раменете ѝ, които бяха изкусително голи под ниско изрязаното деколте на селската блуза. Въздъхна.

Младата циганка беше прекрасна гледка. Запита се кой ли щастливец е спечелил сърцето ѝ.

Болката беше превзела цялото тяло на Джулиън, когато Лара се върна с баба си. Рамона погледна лицето му и извади едно шишенце от джоба на огромната си пола. Отля малко от съдържанието му в една чаша и я поднесе към устните му. Джулиън се поколеба.

— Пий, Драго — настоя Рамона. — Това е лауданум. Ще облекчи болката ти и ще те накара да заспиш. Лара ще седи при тебе.

Последното убеди Джулиън да изпие горчилката. Хареса му идеята Лара да бди над него.

— Лара каза, че си ми спасила живота, Рамона. Благодаря ти.

— Ще говорим по-късно за това — каза Рамона и стана. — Ще ти приготвя бульон и ще го пратя по Рондо. Лара ще те нахрани. Опитай се да изядеш колкото можеш. Тялото ти има нужда от течности.

В мига, когато тя излезе, Джулиън заспа. Когато се събуди, Лара беше още при него. Усмихна му се. Тогава един млад циганин дойде с бульона, който Рамона беше приготвила.

Рондо подаде на Лара купата и лъжицата.

— Това е Рондо — каза тя на Джулиън.

Той веднага забеляза красивото лице на мъжа и се запита дали Рондо не е съпругът на Лара... или любовникът ѝ.

Рондо загледа как Лара сипва топлата течност в устата на Джулиън.

— Каза ли ти как се казва? — запита Рондо.

— Казва се Драго — отвърна Лара.

Думите на Рондо тежаха от горчивина.

— Искаш да кажеш, че дори не знаеш името на мъжа, за когото се омъжи? Какво те прихвана, Лара? Трябваше да оставиш гаджите да го вземат.

Джулиън слушаше разговора, но не схващаше нищо. Кой се е омъжил за Лара? Сигурно не говореха за него, нали? Ако можеше, щеше да се изсмее на тази представа.

— Стига толкова — изпъшка той и отблъсна лъжицата. Стомахът му беше поел колкото можеше от бульона. Сънят почти го беше завладял, когато чу Рондо да казва:

— Гаджото знае ли, че ти е съпруг?

— Сега трябва да се справя с много други неща. Освен това и двамата знаем много добре, че това беше цигански брак. Няма да означава нищо за него.

— Но означава нещо за нас — възрази Рондо. — Тя сама го заяви три пъти пред нашите хора. Сега си омъжена жена.

Лара ядосано поклати глава.

— Спасих живота на един човек, нали? Хайде, Рондо, Драго трябва да си почива.

Джулиън усещаше въздействието на лауданума върху ума си, но чу добре всяка дума от разговора между Лара и Рондо. Ушите му вероятно му погаждаха някакъв номер. Това, което току-що беше чул, не можеше да бъде истина. Въпроси гъмжаха в ума му, докато се унасяше в сън, а в главата му танцуваха образи на златиста кожа и полюшващи се хълбоци.

След три дни Джулиън се събуди с бистър ум. С помощта на Лара успя да се надигне в леглото и да приеме малко твърда храна. Съвсем не беше оздравял, но поне умът му, изглежда, действаше отново.

Лара тъкмо беше влязла във фургона с обяда му.

Той я приветства с усмивка.

— Благодарих ли ти както трябва, на тебе и на хората ти, че ми спасихте живота?

— Няма нужда. Отвори уста.

— Няма да ви създавам неприятности по-дълго, отколкото ми се налага — каза Джулиън, отваряйки уста, за да поеме лъжица задушено.

— Не ставай глупав — скара му се Лара. — Тук засега си в безопасност, макар да подозирам, че онези мъже няма да се откажат от тебе. Май много искат смъртта ти.

Изражението му стана мрачно.

— Да, много. Ако твоите хора не възразяват, бих искал да остана, докато си възвърна силите.

Облекчението на Лара беше осезаемо.

— Рамона предложи да те намажем с орехово масло, за да потъмнееш и да не се отличаваши от нас.

— Трябва да се опитам да походя — изрече Джулиън, — но като че ли... ъ-ъ... съм си загубил дрехите. — Една тъмна вежда се вдигна въпросително. — Ти ли ме съблече?

Бавна руменина пропълзя по шията на Лара.

— Рамона и Рондо те съблякоха и изгориха дрехите ти. Ще ти намеря нещо да облечеш, да подхожда на новата ти самоличност.

Той попила брадата си.

— Сърби. Бих се зарадвал на един бръснач, ако има.

Лара кимна.

— Ще се погрижа.

Той докосна бузата ѝ.

— Много си добра към мене, Лара. Съпругът ти не ревнува ли от времето, което прекарваш с мене? Рондо ли е щастливецът?

Лара го изгледа втренчено. Джулиън разбра недоизреченото зад мълчанието ѝ. Очевидно Рондо беше нейният любовник, а не съпруг. Знаеше се, че циганките раздават безразборно ласките си.

— Ще отида да ти донеса някакви дрехи — каза Лара, докато се обръщаше, за да излезе навън.

Джулиън я изчака да излезе, после спусна крака от леглото. Прониза го остра болка, но не чак непоносима. Той се изправи полека, олюля се, но се хвана за леглото. Направи една стъпка. После още една и така полека стигна до другия край на фургона. Доволен от напредъка си, се върна при леглото, седна и дръпна одеялото над слабините си, очаквайки завръщането на Лара.

Докато нея я нямаше, Джулиън разглеждаше с интерес вътрешността на фургона. Изграден върху солидна дървена основа, той имаше дървени стени и покрив, също от дърво, а височината беше колкото той, Джулиън, да може да стои изправен. Уютното малко

пространство беше запълнено с цветни възглавници, пейки и кошници. Незапален мангал стоеше в единия ъгъл, а ниският таван беше драпиран с ивици плат, които правеха стаичката да изглежда много приятна и интимна. Единственото прозорче, изрязано във вратата, пропускаше слънчевата светлина, падаща на малко петно върху пода.

Лара прекъсна огледа му, пристигайки с купчина мъжки дрехи, преметнати на ръката ѝ.

— Някои са на Рондо, други — на дядо ми — обясни тя. — Още не си се запознал с Пиетро, но и това ще стане. Той ще дойде след малко да те обръсне.

Джулиън огледа дрехите и избра чифт торбести раирани панталони, свободна бяла риза и червен жакет в тон с пояса.

— Имаш ли нужда от помощ? — запита Лара.

— Мисля, че ще се справя сам.

Изправи се. Одеядлото се смъкна от слабините му, но това не го смути. Циганките не се славеха с плахост. Всеизвестно беше, че знаят повече за отношенията между мъже и жени, отколкото английските дами от добро потекло, и мъжките тела не са им непознати.

Лара се опита да отвърне поглед, но не можа. И преди беше виждала тялото на Драго, но тогава той беше болен и не можеше сам да се обслужва. Сега изглеждаше различно. Опитвайки се да държи очите си над равнището на кръста му, тя се съсредоточи върху лицето. Косата му беше гъста и черна. Веждите му бяха с остър наклон и изглеждаха странно изящни. Очите му с гъсти мигли имаха цвета на среднощно небе. Погледът ѝ се спря на небръснатите му бузи; тя се запита как ли ще изглежда без брадата.

Погледът ѝ се плъзна надолу, към широките му рамене и гърди. Объркани тъмни косми растяха около плоските му зърна и продължаваха в стесняваща се ивица надолу по стегнатия корем и към... Тя ахна стреснато. Беше виждала мъжествеността му, когато се беше грижила за него, но сега членът му внезапно беше заживял собствен живот. Не беше точно възбуден, просто... жив.

Погледът ѝ се стрелна нагоре, към невероятните тъмни очи, и тя изпита благодарност, че Драго, както изглежда, не подозира как го оглежда смаяно, не вижда пламналите ѝ бузи.

— Обувките ми поне можаха ли да бъдат спасени? — запита Джулиън, докато обуваше панталоните. — Знам, че не са кой знае

какво, но ми бяха много удобни.

Тя донесе обувките му.

— Почистих ги и ги изсуших. Още има живот в тях.

Когато се обърна, с облекчение видя, че Драго е навлякъл ризата и увива пояс около тънката си талия. Тя остави обувките му на пода и му помогна да облече жакета.

— Сега изглеждаш като циганин. След като ти потъмним кожата, никой няма да заподозре, че не си един от нас.

На вратата се почука. Влезе Пиетро.

— Това е Пиетро, дядо ми — каза Лара. В гласа ѝ и по начина, по който гледаше стареца, се долавяше гордост.

— Дядо, не си се запознал официално с Драго.

Пиетро пристъпи напред. Погледът му опипа лицето на Джулиън за един дълъг миг.

— Ти си късметлия, момче. Ако Лара не те беше намерила, сигурно щеше да умреш.

— Вечно ще ѝ бъда задължен — закле се Джулиън.

— Така е. Не се радвам особено за избора ѝ, но щом един гаджо ѝ харесва, кой съм аз, че да отсъждам? Лара каза, че искаш да се обръснеш. — Не изчака отговора на Джулиън. — Седни, ще те обръсна.

Разположи принадлежностите за бръснене, които беше донесъл.

Лара метна една кърпа на раменете на Джулиън. По смутеното изражение на Драго съдеше, че той не знае как да разбира думите на Пиетро.

— Иди да помогнеш на Рамона да приготви ореховото олио, малката ми — каза Пиетро.

Лара хвърли загрижен поглед към дядо си и още един към Джулиън, преди да излезе. Знаеше, че Пиетро иска да говори насаме с Драго, и имаше много добра представа какво ще му каже, а това я безпокоеше. Какво ще направи Драго, когато научи, че се е оженил за циганка?

Джулиън седеше неподвижно, докато Пиетро бръснеше брадата му. Той знаеше, че старецът има да казва нещо, и чакаше с все по-голямо нетърпение той да започне. Дали Пиетро ще му каже, че трябва да си върви? Джулиън не би могъл да го обвини, ако стане така. Пиетро не знаеше нищо за него. Лара го беше намерила при

мистериозни обстоятелства и острите сетива на Пиетро сигурно бяха го предупредили, че ако позволи на непознатия да остане при циганите, това ще бъде опасно за хората му.

Нервите на Джулиън бяха опънати до крайност, когато Пиетро накрая изрече:

— Не бях доволен от избора на внучката ми, но тя взе решение и аз ще го уважа.

Джулиън нямаше представа за какво говори Пиетро, освен ако не намекваше, че Лара е трябвало да го остави да умре на брега.

— Рамона каза, че това е божията воля — продължи Пиетро. — Не съм толкова сигурен. Ако Лара трябваше да се омъжи за гаджо, защо да не може да избере някой достоен за нея? Не знаем нищо за тебе, освен това, че някой много иска смъртта ти. Замесен ли си в нещо, което ще донесе позор на внучката ми?

Джулиън премига. Не може да повярва на това, което чуваше. Според Пиетро, а Джулиън нямаше причина да не му вярва, Лара е негова съпруга. Оженили са ги без негово знание? Как? Защо? Не схващаше смисъла.

Джулиън изчака Пиетро да остърже космите от гърлото му с острия бръснач, преди да изрече:

— Сигурно грешиш, Пиетро. Не си спомням никаква сватба. Никога не бих се оженил за Лара или за която и да било друга жена. Отдавна се отказах да се женя.

Острието замря под брадичката му.

— Лара каза, че си неин съпруг — каза го три пъти и то пред свидетели, а ти потвърди думите ѝ. Това е всичко, което се иска за цигански брак.

Джулиън премига.

— Защо го е направила?

— За да те защити от онези, които искаха да те убият. За циганите, вие с нея сте съпрузи. Ще я опозориш, ако се откажеш от брака.

Джулиън долови предупреждението.

— Оценявам това, което Лара е направила за мене, и съм ѝ вечен длъжник. Но ти знаеш, че трябва да си замина, щом оздравея. Моят живот е в Лондон.

Пиетро му отправи загадъчна усмивка.

— Ние сме само кукли на конци. Трябва да изпълняваме онова, което бог желае.

Джулиън се размърда смутено, смразен от думите на Пиетро. Почувства огромно облекчение, когато Лара се върна с Рамона.

— Готово — каза Пиетро, избърсвайки последните следи от пяна по брадата на Джулиън.

— О, божичко — възкликна Лара.

Джулиън я погледна, питайки се защо го зяпа така. Дали не го е харесвала повече с брада? Не че има някакво значение, каза си той. Трябва скоро да поговорят с Лара за тази работа с женитбата.

— Донесохте ли ореховото олио? — запита Пиетро.

— Ето го — отвърна Рамона. — Сега ние с Лара поемаме младежа.

Пиетро излезе от претъпкания фургон и Джулиън се остави в ръцете на Рамона и Лара, които започнаха да мажат кожата му с орехово олио. Когато свършиха, Лара му подаде малко огледало. Оттам го погледна един мъж с тъмна кожа и черна коса, който лесно би могъл да мине за циганин. Джулиън почти не се позна и подсвирна смаяно.

Той погледна с копнеж през прозореца.

— Много ми се иска да се поразходя навън.

— Лара ще ти помогне — каза Рамона, докато прибираше шишенцето с ореховото олио. — Но трябва да обещаеш, че ще се върнеш във фургона, веднага щом усетиш, че се уморяваш. Това ти е първият ден извън леглото.

Джулиън обеща, макар да имаше други идеи. Как да си възвърне силите, ако не ги изпробва докрай? Щом Рамона излезе, той стана и предложи ръка на Лара.

— Ще излезем ли?

Джулиън не осъзнаваше колко е слаб, докато не понечи да слезе по трите стъпала, водещи навън. Без помощта на Лара не би се справил.

— Да се поразходим ли из лагера? — запита Лара.

Това бе добре за начало.

Ще бъде по-трудно, отколкото си го представяше, разбра Джулиън, докато се съсредоточаваше върху задачата да мести единия крак пред другия. Макар че болката не беше малка, той я понасяше стоически.

— Лара, колко е хубаво, че мъжът ти е вече на крака — усмихна се една млада жена, докато се разминаваше с тях.

— Дано бракът ви донесе радост и много деца — извика друга подире им.

Джулиън стисна зъби и не каза нищо. Хвърли кос поглед към Лара. Тя изглеждаше почти паникьосана. И гузна.

— Покажи ми къде ме намери — каза Джулиън.

— Далече е — протестира Лара.

— Покажи ми — настоя той. — Ако се уморя, ще спрем и ще си почина.

— Ами хубаво тогава. Насам.

Насочи го към заливчето.

— Кое е това място? — запита Джулиън. — Тук е хубаво.

— Близо е до Дъмфрийс, в Шотландия. Родена съм в Шотландия.

— Шотландска циганка — отбеляза Джулиън. — Брат ми живее тук, в планините. Жена му е лерд на клана Макдоналд.

— Наистина ли? — каза Лара и го изгледа с интерес. — Разкажи ми за семейството си.

Джулиън стисна челюсти.

— Вече казах повече, отколкото трябваше. Още колко остава? Подушвам морето.

— Почти стигнахме. Искаш ли да си починеш?

Макар да се облягаше тежко на ръката ѝ, още не беше готов да спре.

— Не, не.

Преципът беше гъст и буен, забавяше движенията им, но Джулиън неотклонно вървеше напред. Сега вървяха нагоре по хълма и той спря, за да си поеме дъх. Гледката беше смайваща. В далечината се издигаха планини, диво изобилие от пирен покриваше ниските хълмове, които ги заобикаляха. Въздухът ухаеше на слънчева светлина и цветя, а денят беше така ясен, че Джулиън сякаш виждаше вечността.

Накрая стигнаха до скалата над брега. Отливът беше настъпил. Лара посочи ивицата пясък, където го беше намерила. Мястото, където животът му едва не беше свършил. Джулиън ѝ дължеше повече, отколкото би могъл да ѝ върне. Обаче брак? Трябваше да поговорят. Той намери един плосък камък и седна, поканвайки я да седне до него.

— Изтощи се — укори го Лара. — Знаех си. Да повикам ли Рондо да те отнесе обратно?

— Малка почивка, само това ми трябва. А и трябва да поговорим.

Лара трепна, сякаш знаеше какво предстои и се боеше от него.

— Пиетро каза нещо странно — започна Джулиън. — Не знам как да го разбирам.

Лара приглади полите си, отбягвайки погледа му.

— Вярно ли е, Лара? Твоите хора наистина ли ни смятат за съпрузи? Как е станало? Не си спомням никаква сватбена церемония.

Лара го погледна изпод сведените си клепачи.

— Да. Женени сме. Беше необходимо, за да спася живота ти. Прости ми, Драго. Никога нямаше да кажа, че си мой съпруг, ако онези мъже не искаха да те убият.

— Казването, че си женен, не те прави женен.

— Прави те, ако си циганин. Три пъти пред свидетели изрекох, че си мой мъж и ти потвърди. Според нашите обичаи не е нужна официална церемония — просто двама души публично обявяват намерението си да станат съпрузи.

Джулиън я изгледа втренчено.

— Аз не съм циганин. Нали разбираш, трябва скоро да си тръгна. Този така наречен брак е преструвка.

— Драго, моля те, помисли пак. Става дума за живота ти. Ами ако враговете ти се върнат? Няма да търсят женен циганин.

Джулиън се замисли. Не беше глупак, а и не искаше да умира. Нямаше намерение да се жени за циганка, но прекрасно можеше да се престори като всеки друг мъж. Всъщност, дори още по-добре. Имаше достатъчно опит като агент под прикритие.

— Хмм, може би си права. Докато съм с вас ще се преструвам на твой съпруг.

— Няма нужда да се преструваш — отвърна Лара. — Ние сме съпрузи. — Тя стана изведнъж. — Готов ли си да се връщаме?

Джулиън се почувства така, сякаш е налетял на тухлена стена. В какво, по дяволите, се беше забъркал? Английският закон не оставяше никакво място за съмнения. Неговият така наречен брак с Лара не беше законен според английското право. Щом се върнеше в Лондон,

благополучно щеше да забрави, че това изобщо се е случило, и щеше да си живее живота с чиста съвест.

Когато се върнаха в лагера, Джулиън беше изчерпал отслабналите си сили. Страхуваше се, че няма да може да се качи по стъпалата и да влезе във фургона. За щастие Пиетро му се притече на помощ — подкрепи го със здрава ръка и почти го сложи в леглото.

— Ох, дано не се разболееш пак — каза Лара, суетейки се около него. — Толкова време беше на прага на смъртта.

Джулиън се усмихна на съпружеската ѝ загриженост. След смъртта на Даяна и нероденото им дете той не беше позволил на никоя жена да се сближи с него. Имаше любовници; беше мъж, в края на краищата. Отнасяше се любезно с тях, но не влагаше почти никакви чувства. Не се интересуваше от съпруга и наследници. Животът му беше погълнат от едно — да изправи Чакала пред правосъдието.

— Поспи, докато с Рамона приготвим вечерята — каза Лара, подвивайки одеялото около него. — Сигурно си изгладнял от разходката.

— Е, може и да хапна — изрече Джулиън, изненадвайки се, че наистина чувства глад, за първи път от доста време насам.

След като момичето излезе, той се замисли. Какво ли би било да прегръща гъвкавото тяло на Лара? Тя не беше невинна. Малко циганки бяха. Лара притежаваше естествена чувственост, напълно искрена. Подвижна и пъргава, красива и изкусителна, тя беше жена, на която никой мъж не би могъл да устои. Щеше ли да се превърне в пламък под устата и ръцете му? Щеше ли да го обгори със страстта си?

Тялото му се втвърди, когато си представи какво ли би било да бъде дълбоко вътре в нея. Да влиза и да излиза от сладкото ѝ тяло. Може да беше слаб, но не беше умрял.

Лара бъркаше задушеното, докато Рамона се занимаваше с тяхното ядене. Смая се, когато баба ѝ изрече:

— Съпругът ти изглежда достатъчно добре, за да сподели леглото ти.

Лара я изгледа изумено.

— Драго не иска съпруга, бабо. Не смята брака ни за истински.

— Трябваше да помислиш за това, преди да се омъжваш за него.

— Сгрехих ли като го взех за съпруг, бабо?

— Не е моя работа да те съдя — каза Рамона. — Понякога съдбата действа неразбираемо за нас. Не долавям зло у него — продължи тя. — Но той си има грижи. Дланта му разкрива история на кървави тайни и премеждия.

Лара не се изненада много от това, че Рамона е чела по дланта на Драго.

— Какво друго видя?

— Опасност — измърмори Рамона. — Страхувам се за тебе, Лара. Животът ти сега е обвързан с този на Драго, независимо дали това му харесва. Той ще замине, да, но пак ще го срещнеш и ще попаднеш в мрежата на интригите му. Казвам ти го, за да те предупредя. — Замълча.

— Има още нещо.

— Какво? Кажи ми.

— Има или е имало жена в живота му. Тя е причината той да се противи на брака. Възможно е никога да не влезеш толкова дълбоко в сърцето му, за да изместиш тази жена.

Лара знаеше още от началото, че циганският брак не означава нищо за Драго. За съжаление, не можеше да възпре чувствата, които бяха пуснали корени в сърцето ѝ. Интуицията ѝ казваше, че Драго не е кой да е. Речта и обноските му бяха твърде изтънчени като за прост човек. Въпреки факта, че може би никога нямаше да научи кой или какъв е той, нежните ѝ чувства към него бяха факт.

— Няма да го карам да обещава каквото и да било — каза Лара с повече увереност, отколкото чувстваше. — Неизбежно е да се разделим. Татко чака скоро да се върна у дома и не мога да го разочаровам.

Тъмните очи на Рамона се обърнаха навътре и гласът ѝ се сниши до дрезгав шепот.

— С Драго ще се срещнете отново при други обстоятелства. Той не е това, което изглежда. Той е човек с много скрити лица.

— Вече стигнах до това заключение, бабо. Драго отказва да ми каже истинското си име. Ако се срещнем отново, сигурна съм, че ще се направи, че не ме познава. Сега ще му занеса вечерята.

— Чакай, Лара. За спането...

Лара отвори и затвори уста, без да каже и дума. Какво очакваше Рамона от нея?

— Ти си омъжена жена.

— Бабо! Аз... Драго не приема това.

— Ти сама го заяви пред свидетели, момичето ми. Вие двамата сте съпрузи. Какво ще правите в действителност, си е ваша работа. Интимността е нещо лично. Но Драго сега е един от нас. Потъмнихме кожата му и му дадохме циганско име. Нашите хора ще го защитят, ако враговете му се върнат, но само ако ти станеш негова съпруга в техните очи. Всички очакват да отпразнувате сватбата както си му е редът.

— Но, бабо, разумно ли е?

— Такъв е обичаят.

— Добре, бабо, тъй да бъде, ако това ще запази Драго жив.

— Довери ми се, момичето ми.

— Не съм ли го правила винаги?

Джулиън се опита да подремне, но умът му продължаваше да се връща към неотдавнашния разговор с Лара. Не можеше тя наистина да смята, че е негова съпруга! Той беше граф. Графовете не се женеха за циганки. Графовете се женеха за жени от добро потекло и със съответно обществено положение. Очите му започнаха да се уморяват от виждане в тъмното, когато чу движение във фургона. Усети присъствието на Лара, преди да я види. Очите му се отвориха.

— Буден си — каза Лара. — Вечерята е готова?

— Умирам от глад — отвърна Джулиън. Раздвижи се полака, за да не предизвиква остра болка, и се намести на ръба на леглото. — Мирише хубаво. Ти ще ядеш ли?

— Обикновено ям навън с другите, но мога да дръпна една пейка до леглото, ако искаш. Донесох достатъчно за двама.

— Ще ми бъде приятно — каза Джулиън. — Ще излизам навън, когато си върна силите.

Лара дръпна една пейка и разположи храната. После взе един стол и седна при Джулиън. Започнаха да се хранят в мълчание, нарушавано само от някой и друг коментар за храната. Когато се нахраниха, Лара донесе чиниите навън и се върна с леген, пълен с вода.

— Донесох вода, да се измиеш. — Едни тъмни очи се възряха в лицето му. — Изглеждаш изтощен. Подремна ли?

— Не, но съм сигурен, че сега вече ще заспя.

— Ще те оставя да се приготвиш за лягане.

Джулиън се замисли, докато се събличаше. Запита се къде ли ще спи Лара, благодарен, че тя не приема сериозно този фалшив брак. Не беше добра идея да спят на едно легло. Господ знае, че Лара беше съблазнително момиче, а той не беше светец. Можеше да забрави, че е джентълмен, с топлото ѝ тяло свито до неговото.

Джулиън свали дрехите си и се изми добре, използвайки водата, кърпите и кесията за баня, които му беше донесла Лара. После си легна и заспа веднага.

По някое време по-късно се стресна от нещо топло и меко, сгушило се до него. Сладкият аромат на женската ѝ плът го накара веднага да се втвърди.

Лара.

Джулиън не смееше да помръдне, докато тя се унасяше в сън. Какво означаваше това? Тя наистина ли очакваше той да се люби с нея? Желанието му беше несъмнено, но не беше сигурен дали ще може. Когато чу равномерното ѝ дишане, усети леко разочарование, но и известно облекчение. Внезапното желание да я докосне обаче преодоля слабата му съпротива. Не можеше да се люби с нея, но можеше да я докосне. Полека се обърна настрана, плъзна ръка около стройната ѝ талия и обгърна гърдата ѝ в дланта си.

Едно вътрешно гласче му каза, че Лара е точно там, където той иска тя да бъде, и успокояващото знание го накара да се унесе в сън.

4

Лара се събуди полека, неясно осъзнавайки топлина и още нещо. Усещане, което накара тялото ѝ да изтръпне. Усмивка докосна устните ѝ, после внезапно изчезна, щом си спомни, че споделя леглото си с мъж... със своя съпруг. Една от ръцете на Драго беше обгърнала гърдата ѝ. Тя леко извърна глава, взря се в лицето му и с облекчение видя, че спи.

Той осъзнаваше ли, че я докосва така интимно? Толкова ли беше свикнал да има жена в леглото си, че естествено търси тези интимни места? Струваше ѝ се редно да лежи до Драго, но знаеше, че той никога няма да уважи техния цигански брак, затова полека отмести ръката му от тялото си и се измъкна от леглото.

Облече се тихичко, грабна кърпа, сапун и чисти дрехи и излезе навън. Слънцето тъкмо изгряваше на източния небосклон, когато тя се присъедини към група жени, които отиваха да се къпят в плиткия вир, подхранван от водите на заливчето. Вместо да слуша бърбенето им, тя насочи мислите си към Лондон.

Лара не очакваше с нетърпение сезона, за който настояваше баща ѝ. Кожата ѝ не беше толкова бяла като на английските госпожици, с които трябваше да се конкурира. Косата ѝ беше диво изобилие от пръстенчета, мастиленочерна, а не златисторуса, а очите ѝ, повдигнати в ъглите, бяха прекалено екзотични, за да бъдат сметнати за благоприлични.

Годините, които беше прекарала в провинциалната къща на баща си извън Лондон, бяха предимно щастливи, но сезонът в Лондон я плашеше. Тя не можеше да скрие факта, че е наполовина циганка, нито пък искаше да го прави. Но нямаше сърце да каже на грижовния си баща, че циганската ѝ кръв няма да ѝ позволи да постигне успеха, който той иска за нея. Лара знаеше, че е привлекателна, но странното ѝ лице щеше да предизвика много приказки и предположения. За съжаление, не можеше да убеди баща си, че ще бъде по-щастлива, ако живее в провинцията.

— Лара, кога ще празнувате женитбата? — запита девойката на име Рокси. — Вчера ви видях да се разхождате с твоя съпруг. Той изглежда добре, като знаем колко близо беше до смъртта.

— Скоро — обеща Лара. — Може би след още няколко дни. Когато закрепне достатъчно, за да се радва на празника.

— Отдавна не сме играли на сватба — добави замечтана друга жена. — Чакам с нетърпение.

— Да — съгласи се възбудено Рокси. — Тъкмо днес Пиетро каза на баща ми, че трябва скоро да заминем оттук, ако искаме да стигнем за началото на панаира в Локърби.

Лара се къпеше и си представяше предстоящото празнуване на женитбата ѝ с Драго. След като се повеселят добре и вдигнат наздравици, бракът ѝ щеше да стане факт... дори ако Драго и собственият ѝ баща не пожелаят да го признаят. Лара въздъхна. Щом се върнеше при баща си, бракът ѝ щеше да бъде истински само за нейните хора и за самата нея.

Тя се върна в лагера заедно с другите и помогна на баба си да приготви закуска. Напълни чинията с варени яйца, хляб и чай и я отнесе във фургона си. Драго я посрещна с усмивка, която ѝ отне дъха.

— Къде беше?

— Изкъпах се във вира с жените. По-късно ще ти покажа къде е.

— Ще ми хареса.

— Донесох ти закуска. Обичаш ли варени яйца, хляб и чай?

— Да.

— Съжالياвам, но нямаме бекон, бърбреци и кафе.

Той се усмихна.

— Нямам търпение.

Лара сложи подноса на скамейката. Когато вдигна поглед, Драго ѝ се усмихваше.

— Има ли нещо?

— Ти беше ли в леглото с мене снощи, или съм сънувал?

Горещина плъзна по шията ѝ, бузите ѝ почервеняха.

— Не си сънувал. Очаква се да делим леглото. Предпочиташ да спя другаде ли?

Джулиън си представи Лара, спяща в ръцете на Рондо, и почувства как стомахът му се свива. Тази мисъл му беше противна.

— Не, макар да съм сигурен, че снощи си липсвала на Рондо.

В мига, когато думите излязоха от устата му, пожела да ги върне. По дяволите, какво го беше прихванало? Не беше негова работа да критикува морала на Лара.

— Прост ми — каза, преди тя да беше имала време да реагира. — Не трябваше да казвам това. Не беше уместно.

— Ще те оставя да закусваш — изрече тя рязко и изхвърча от фургона.

— Проклятие — измърмори Джулиън, мръщейки се на храната.

Лара беше последният човек на света, когото би искал да обиди.

Изгълта набързо закуската, без да усеща вкуса ѝ, като безмълвно се ругаеше, задето наскърби Лара. Но като си я представяше в ръцете на друг мъж или как се продава по панаирите, както се знаеше, че правят циганките, се вбесяваше непоносимо.

След закуска Джулиън реши, че се чувства достатъчно добре, за да излезе сам навън. Колкото по-бързо оздравееше, толкова по-скоро щеше да забрави искрящите черни очи на Лара и сочните ѝ устни. Не забеляза, че Рамона влиза фургона, след като той излезе. Ако беше там, щеше да види как изучава чаените листенца в чашата му.

Защо Лара беше дошла в леглото ми снощи? Щеше ли да дойде пак тази нощ? За него беше очевидно, че му се предлага. Стигаха ли му силите, за да приеме предложението ѝ, ако тя легне при него тази нощ? Съмняваше се. Но това нямаше да трае дълго. След като размисли напрегнато, Джулиън реши, че няма нищо лошо, ако влезе във владение на огненото тяло на младата циганка, стига тя да даде и най-малък признак, че иска това.

В мига, когато излезе от фургона, го засипаха поздравления.

— Драго, жена ти знае ли, че си излязъл да се разхождаш сам? — извика някой към него.

— Кога ще празнуваме сватбата ви, Драго? — закачи го друг мъж. — Всички чакат с нетърпение празника и танците. Чакай да видиш как танцува Лара. Няма друга като нея.

Някои просто му махваха и той им отвърщаше, приемайки приятелството им така естествено, както му го предлагаха. Тези хора го бяха приели като един от тях и той се закле да ги държи далече от своите врагове. Единственият начин да бъде сигурен, че са в безопасност, беше да си замине веднага щом се почувства в състояние

да пътува. Дотогава кожата му би трябвало да си върне естествения цвят.

Докато оглеждаше лагера, Джулиън стигна до ограждението за добитък, където видя много коне. Някои бяха от по-ниско качество, но повечето представляваха прекрасни екземпляри, каквито се продаваха много скъпо на всеки панаир в страната, дори на търговете в Татърсолс. Запита се откъде ли циганите имат такива породисти животни. Да не би да са ги откраднали?

— Виждаш ли нещо, което да ти харесва? — запита Рондо, приближавайки се към Джулиън.

— Конете ви са от най-хубавите, които някога съм виждал. Наистина смайващо. Крадени ли са?

Доця му се да се ритне отзад в мига, когато думите излязоха от устата му. Не всички цигани бяха крадци, макар че повечето наистина бяха. Стори му се, че Рондо се е обидил, ако можеше да се съди по войнствено издадената брадичка.

— Един жребец и три чистокръвни кобили са подарък от... Няма значение, не ти влиза в работата. Размножиха се и виждаш резултатите. Табунът принадлежи на Пиетро. Ние се грижим за тях и всички получават дял от печалбите, когато ги продаваме на панаири.

Джулиън не знаеше дали да му вярва. Конете бяха прекрасни. Не познаваше много хора, склонни да подаряват първокачествените си коне.

— Кой се грижи за тях?

— Най-вече аз. И другите помагат от време на време.

— Може би мога да помогна. Винаги ме е бивало с конете.

— Ти ли? Един контрабандист? — Изсмя се презрително. — Не бих ти поверил и кучето си.

Джулиън го изгледа изумено.

— Защо мислиш, че съм контрабандист?

— Очевидно е. Онези мъже, които те търсеха, бяха груби моряци. Единствените кораби, които влизат в това заливче, превозват контрабанда. Виждали сме ги и преди, но не се бъркаме. Не е наша работа. Защо искат да те убият?

— Не съм контрабандист. Не мога да ти кажа нищо повече, без да застраша твоите хора.

— Какъв си ти? Кой си?

— Не мога да ти кажа. Повярвай ми, ще направя всичко възможно да предпазя вашите хора от моите проблеми.

— Ами Лара? Ти си ѝ съпруг. Какви са плановете ти за нея?

Джулиън се размърда смутено.

— Винаги ще ѝ бъда задължен, че ми спаси живота. Обаче и двамата знаем, че циганските обичаи не се признават в английските съдилища. Между нас двамата не е станало нищо, което да ни обвърже законно. Щом си замина, ще можеш да подновиш връзката си с нея.

Докато се отдалечаваше, Джулиън усещаше горещия поглед на Рондо. Не го обвиняваше. Той беше натрапник сред хора, които не приемаха чужденци с лекота. Ако не беше Лара, беше сигурен, че щяха да го оставят на брега да умре като куче.

Тръгна обратно към лагера. Беше уморен, раните му пулсираха адски силно, но поне беше подвижен и с всеки изминал ден набираще сили. Скоро щеше да бъде достатъчно добре, за да се върне в Лондон и да продължи разследването си.

Почти не видя Лара този ден. Тя отиде заедно с още няколко жени до съседното село да купи припаси за пътуването до Локърби. Рамона смени превръзките му късно следобед и той се почувства толкова отпаднал, че заспа скоро след това. Събуди се, когато Лара се върна във фургона, за да го повика за вечеря.

— Ще вечеряш днес с нас, нали? — запита тя. — На семейството ми ще му бъде приятно да седнем заедно.

— Разбира се — отвърна Джулиън. — Бих искал да поговоря с Пиетро, да помагам при конете. Мога да му го кажа сега на вечеря.

— Сигурен ли си, че се чувстваш достатъчно добре? — запита тревожно Лара. — Не искам пак да се разболееш.

— Не се тревожи, Лара. Знам докъде ми стигат силите. Можеш ли да ми кажеш как да стигна до вира? Искам да се изкъпя преди вечеря.

Тя му обясни как да стигне до вира, после отиде да помогне на Рамона в готвенето.

Рамона и Пиетро изглеждаха доволни, че Джулиън ще вечеря с тях, когато той се върна от вира.

— Имаш ли семейство, което да се безпокои за тебе? — запита Рамона. — Може би искаш да им пратиш вест.

— Имам сестра, която сигурно се пита защо ме няма толкова време, но е свикнала с дългите ми отсъствия. Брат ми живее в шотландските планини със семейството си и няма причина да се тревожи.

Рамона и Пиетро се спогледаха многозначително.

— Казах ти, че няма съпруга — изшептя Рамона в ухото на мъжа си. — Разчетох дланта му, когато го донесоха при нас, и на два пъти гледах чаените листа в чашата му.

Без да обръща особено внимание на шепненето между двамата възрастни цигани, Джулиън се взираше в Лара. Тази вечер изглеждаше изключително красива. Разбърканите ѝ абаносови къдрици блестяха в червеникаво под лунните отблясъци, а танцуващите пламъци на лагерния огън обагряха кожата ѝ в сметаненозлатисто. Дребни точки светлина искряха в центъра на екзотично дръпнатите ѝ очи, безмълвно свидетелствайки за темпераментната ѝ природа. У изкусителната циганка почти нямаше нещо, на което Джулиън да не се наслаждава, но тя не беше за него.

— Потанцувай ни, Лара! — извика някой.

Извадиха инструментите и звуците на жива циганска мелодия изпълниха въздуха. Дрънкането на дайрета и енергията на цигулки скоро накараха всички да пляскат с ръце и да тропат с крака.

— Танцувай, Лара! — настояваше хор от гласове.

Джулиън се намръщи, когато Рондо се поклонил пред Лара и протегнал ръка. След бърз поглед към Джулиън тя пое ръката на Рондо. Той веднага я увлече в жив танц, въртейки я непрекъснато, полите ѝ се развяваха и се вдигаха нависоко, за да разкрият стройни крака. Телата им се извиваха и се преплитаха съблазнително, като на страстни любовници, понесени в древен ритуал за съвкупление. Погледът на Джулиън беше прикован към гъвкавото тяло на Лара, докато тя подскачаше във въздуха и се плъзваше като перце в ръцете на Рондо. Никога не беше виждал такава грация, толкова отдаване. Никога не беше усещал такава изгарящо привличане.

И никога не беше усещал такава върховна ревност.

Стиснал здраво юмруци, скърцайки със зъби, Джулиън искаше да скочи и да раздели танцьорите, но, разбира се, не го направи. Вече не се питаше дали Рондо и Лара са любовници. Само любовници биха могли да танцуват така.

Накрая не издържаше повече да гледа тръпнещите бедра и вълнуващата се гръд на Лара. Стана тихо и се върна във фургона. Запали една свещ, смъкна дрехите си и се хвърли по лице на леглото. Музиката сякаш нямаше да млъкне никога и той зарови глава под възглавницата, за да заглуши звуците. Защо всичко това го тревожеше толкова, защо му причинява такава мъка.

Джулиън не беше като брат си Синджън. В миналото беше укорявал Синджън за порочния му живот. Джулиън беше стабилният, разумният брат, който създаваше правилата и ги следваше. Синджън казваше, че е скучен, а Ема го мислеше за прекалено строг. Ако можеха да го видят сега как точи лиги по една циганка, нямаше да повярват. Самият той едва вярваше.

Много беше обичал Даяна — годеницата, която баща му му беше избрал, и щеше да бъде доволен да прекара остатъка от живота си с нея, ако беше останала жива. Тя му се беше отдала преди сватбата и носеше детето им, когато умря, но той не можеше да си спомни поне веднъж да я е пожелал страстно. Беше прекалено много джентълмен, за да се отдаде на похотта. Още не се беше възстановил от смъртта ѝ два дни преди сватбата им. Беше открил, че злополуката не е била злополука, а опит да му бъде отнет животът. Чакала не е знаел, че Даяна е била сама в каретата му в онзи съдбовен ден.

Спомените още боляха след всичкото това време. Той още не беше намерил човека, отговорен за смъртта на Даяна, но се приближаваше към целта си.

Музиката най-после спря и Джулиън изстена от облекчение. Но облекчението му се изпари, когато Лара отвори вратата и влезе във фургона.

Приближи се към леглото.

— Не ти ли е добре? Тръгна си рано.

— Много съм добре — изръмжа Джулиън. — С Рондо танцувате прекрасно заедно.

— Правим го още от деца.

Джулиън чу шумолене на дрехи и замръзна.

— Какво правиш?

— Ще си лягам.

— Ами Рондо?

— Какво?

— Той няма ли да те иска тази вечер? Както мятеше крака и му се хвърляше, мислех, че ще отидеш при него тази вечер. Вижда се, че те иска.

Тя го изгледа с пламтящи очи.

— С Рондо сме приятели от деца. А танцуването ми е в кръвта. Тялото ми се движи с ритъма на музиката, независимо от ума. Нямам голям контрол над него. — Очите ѝ се присвиха, като че ли внезапна мисъл я принуди да заговори отново. — А ти искаш ли ме, Драго?

— Съмнявам се дали ще се представя както трябва тази вечер — отвърна намусено Джулиън. — Но да, предполагам, че те искам. Понеже не съм в силата си, може би някой от другите мъже...

Оскърбеното ахване на Лара го предупреди, че е отишъл твърде далече.

— Проклет да си, Драго! — изръмжа тя. — Успях да се сдържам, докато ти беше зле, но сега, когато си по-добре, няма да понасям обидите ти. Аз съм циганка и нищо не може да го промени, но ти можеше поне да прикриеш презрението си към мене и хората ми, докато живееш тук. Споделям леглото ти, понеже това се очаква от мене, не защото искам нещо от един гаджо.

Господи, тя е великолепна, помисли Джулиън, докато я оглеждаше оценяващо. Погледът му остана върху тежко дишащите ѝ гърди, докато не успя, макар и колебливо, да го върне към разярените черни очи и изразителното лице. Искаше да я дръпне на леглото и да се люби бурно с нея.

Въздъхна със съжаление.

— Извинявай, Лара. Държа се лошо, но не искам да проявявам неуважение към тебе и хората ти. Разстроен съм, защото си в леглото ми, а аз не мога да направя нищо.

Думите му като че ли не повлияха много на гнева ѝ, защото тя се обърна и излетя от вратата.

Той ме взема за курва, мислеше Лара, докато отиваше към гаснещия огън, за да се отпусне на една скамейка. Някои циганки сменяха безразборно мъжете, но тя не беше от тях. Трябваше да обикне един мъж, преди да му се отдаде. Лара знаеше, че няма защо да очаква от Драго да приеме сериозно брака им или изобщо да се интересува от нея. Той неизбежно щеше да си тръгне, а тя също така неизбежно щеше да се върне при баща си в Лондон.

Остана да седи до огъня, прегърнала колене, за да се предпази от нощния студ, докато въгленчетата не догоряха до пепел. Тогава стана сковано и се върна във фургона. Свещта беше почти догоряла, но хвърляше достатъчно светлина, за да разкрие спящия Драго. Лара я угаси, съблече се по риза и се пъкна в леглото. Чу го да въздъхва, преди да я привлече към себе си. Страхувайки се да не го събуди, ако махне ръката му, тя затвори очи и заспа дълбоко.

Събуди се преди Драго, стана, облече се и тихо излезе от фургона. Пиетро вече беше буден и подклаждаше огъня. Рамона тъкмо беше излязла навън и бързаше да приготви закуска.

— Рано си станала, малката ми — каза Пиетро, приветствайки я с усмивка. — Как е Драго?

— Укрепва с всеки изминал ден — отговори Лара.

Не каза нищо за това, че той ще си замине, щом се възстанови напълно, но знаеше, че Пиетро разбира това.

Скоро лагерът започна да се раздвижва. Лара отиде да се изкъпе във вира. Водата беше хладна, затова тя се изми набързо и се върна в лагера. Помагаше на Рамона, когато забеляза Драго да отива към вира с Рондо и още няколко мъже.

— Кога смяташ да заминеш? — запита Рондо, приближавайки се към Джулиън.

Джулиън го изгледа втренчено.

— Нямах търпение да се отървеш от мене ли?

— Опасен си, не е добре да си наоколо.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Не цениш Лара. Какво знаеш за нея? Казвала ли ти е нещо за себе си?

Джулиън разсеяно прокара пръсти през косата си.

— Какво има да се знае? Не се страхувай, не съм ти конкуренция. Щом си замина, Лара е свободна да живее така, както преди аз да се натреса в живота ѝ.

— Ти си глупак, гаджо. Лара е прекалено добра и за двама ни.

Джулиън не разбра за какво говори Рондо, а той очевидно нямаше намерение да обяснява, защото се отдалечи. Джулиън се изкъпа бързо, като внимаваше да не намокри превръзките, а после се върна в лагера. Рамона пъкна в ръцете му чиния и чаша и той седна да закуси с тях.

Джулиън наблюдаваше как Лара се движи около лагерния огън, спомняйки си как изглеждаше тя снощи, докато се въртеше под звуците на музиката. Движенията ѝ бяха неповторимо освободени, земна смесица от женствена красота и чувственост. Нима той беше единственият мъж, подлуден от страст при вида на вибриращите ѝ бедра и вълнуващата се гръд? Съмняваше се. Докато беше гледал танца на Лара, сърцето му биеше лудо и кръвта течеше гореща и гъста във вените му.

Върна се рязко към настоящето, когато Пиетро изрече:

— Не ядеш, Драго. Не ти ли харесва яденето?

Джулиън отхапа от вкусния пържен хляб.

— Храната е много хубава, Пиетро. Съжалявам, ако изглеждам разсеян.

Пиетро извъртя очи нагоре.

— О, да, знам какво е да си разсеян.

Джулиън сведе поглед към чинията си. Можеше ли Пиетро да прочете мислите му? Надяваше се да не е така.

Опита се да отдаде дължимото на закуската. Привършваше чая си, когато един вик го накара да вдигне очи разтревожено. Млад момък дотича към тях с викове и размахани ръце.

— Пиетро! Идват конници.

Гласовете, до момента увлечени в разговори, замлъкнаха, а всички погледи се отправиха към Пиетро. Той погледна към Джулиън и се намръщи.

— Трябва да си важна клечка, щом, враговете ти се върнаха.

Джулиън остави чинията си.

— Мислиш, че идват за мене ли?

— Да, идват за тебе — отговори Рамона. — Няма да им дадем нищо, което да предизвика подозрение. Лара, ела седни до съпруга си.

Лара остави чайника до огъня и побърза да седне до Джулиън.

— Може би трябва да се скрия? — предложи той.

— Твърде късно е — каза Пиетро. — Но не се бой. Сега си един от нас. Погрижил съм се за всичко.

Думите на Пиетро като че ли окуражиха циганите, защото те се върнаха към яденето и разговорите. Но Джулиън остана озадачен от последната забележка на Пиетро. Сърцето му заби силно, когато

шестима въоръжени мъже влязоха в лагера. Джулиън разпозна водача им, контрабандист на име Крокет.

Пиетро стана и изчака ездачите да спрат конете си.

— Ти ли си водачът тук? — запита Крокет, докато слизаше от седлото.

— Аз съм Пиетро. Какво искате?

— Мъжът, кого търсим, идвал ли е насам? Някакви трупове да са изплували наскоро?

— Никакви чужди хора не са се появявали в лагера ни — увери го Пиетро. После каза нещо, което сепна Джулиън. — Странно, че запитайте за трупове. Наистина намерихме един мъртвец на брега скоро след първото ви идване в лагера ни.

Вниманието на Крокет се изостри.

— Мъртвец, казваш? Къде е трупът?

— Ами погребяхме го, разбира се.

Крокет огледа полека лицата, взираци се в него над чиниите. Погледът му се спря на Джулиън. Джулиън затаи дъх, без да вдигне очи. Дали Крокет щеше да го познае без брадата и облечен в цигански дрехи? Очевидно не, защото похотливият поглед на контрабандиста се плъзна към Лара. Джулиън искаше да скочи да я защити, но се въздържа. Ако привлечеше вниманието към себе си, това без съмнение щеше да навлече неприятности на хората, които го бяха укрили.

— Мъртвият. Как изглеждаше?

Пиетро сви рамене.

— Трудно е да се каже. Сигурно е бил много време във водата. Беше висок, с тъмна коса и май е бил прострелян.

Очичките на Крокет се присвиха.

— Покажи ми гроба.

Джулиън сподави един стон. Нещата отиваха към по-лошо, а той дори нямаше оръжие, за да защити себе си и Лара.

— Ела с мене — каза Пиетро.

Джулиън отправи изумен поглед към Лара. Понечи да стане, но ръката ѝ на рамото му го спря.

— Няма никакъв гроб — изшептя Джулиън.

— Довери се на Пиетро — прошепна в отговор Лара. — Помислил е за всичко.

Пиетро и Крокет изчезнаха над едно хълмче. Джулиън зачака със затаен дъх, страхувайки се за живота на стареца, щом Крокет разбере, че няма никакъв гроб. Позволи си да диша отново, когато видя двамата мъже да се връщат. След броени мигове Крокет възседна коня си, без да каже и една дума, и се отдалечи заедно с хората си.

— Какво стана? Там нямаше никакъв гроб — изрече Джулиън, когато Пиетро се върна на мястото си край лагерния огън.

— О, гроб има — отвърна Пиетро. — Рамона предсказа, че враговете ти ще се върнат, и ме накара да изкопая гроб и да го напълня с камъни. Сложихме дрехите, които носеше, като те намерихме на брега. Врагът ти не си даде труда да се вгледа по-отблизо. На това разчитахме.

Джулиън изпита дълбока благодарност към двамата умни цигани. Те и техните хора можеха да го предадат на враговете му и да си спечелят награда.

— Никога нямаше да те предадат — каза Лара, сякаш прочела мислите му — Ти си ми съпруг, а те са лоялни към своите.

Може би за първи път Джулиън разбра какво означава да е съпруг на Лара, дори временен. Запита се какво ли ще стане и как ще реагират нейните хора, когато той замине, за да заживее отново живота си в Лондон. Дали ще я обвиняват, че мъжът ѝ я е изоставил? Или просто ще свият рамене с типичния цигански фатализъм?

— Няма да се върнат — каза уверено Рамона. — Време е да отпразнуваме брака ви. Утре ще празнуваме до късно през нощта. Точно една хубава веселба ни трябва, преди да тръгнем към Локърби. Празник, един ден и една нощ почивка — и после към панаира.

Джулиън усещаше възбудата им. Циганите нямаха търпение да отпразнуват един брак, смятан за законен само от тях.

След закуската той запитва Пиетро дали може да помогне за конете. Искаше да бъде полезен, да им се отплати за спасения си живот. Пиетро разреши и Джулиън побърза към ограждението за добитъка.

В края на първия си пълен работен ден след сериозното раняване Джулиън беше толкова изтощен, че се изкъпа и се стовари в леглото, без да вечеря. Цялото тяло го болеше, физическите натоварвания не му бяха чужди, обикновено поддържаше тялото си в добра форма, но извън фехтовката, ездата и понякога боксирането в някой клуб рядко

вършеше такава работа, каквато беше вършил този ден. За тежкия физически труд си имаше коняри. Заспа скоро, без да усети кога Лара е влязла във фургона и се е настанила до него.

Лара легна до Драго, доволна, че той спи дълбоко и тя може да се наслаждава на солидната топлина на тялото му без негово знание. Не искаше той да разбере колко ѝ харесва да спи в ръцете му, да чувства твърдото му тяло прилепено до нейното, сякаш наистина изпитва нежни чувства към нея. Оставаше ѝ твърде малко време да бъде заедно с него. Щом се върнеше у дома, всичко щеше да се промени. Тя интуитивно знаеше, че това ще бъде последното ѝ лято с циганското ѝ семейство.

Скоро баща ѝ щеше да я представи на висшето общество и тя щеше да се прави, че е невинната девица, което обществото изискваше от нея. Макар че всъщност още беше девствена, животът с циганите я бе накарал повече да осъзнава тялото си, бе събудил с голяма сила жената у нея. Английските ѝ връстнички биха се ужасили, ако разберяха колко много знае тя за човешкото тяло. Циганите вярваха, че това, което мъжете и жените правят един с друг, е естествено и необходимо за благополучието им. Кое и беше последната ѝ мисъл, преди да се унесе в сън.

На следващата сутрин Лара помагаше за приготвянето на закуската. Драго стана скоро след нея и отиде в ограждението за добитъка. Лара побърза след него.

— Работиш много — предупреди го тя, когато се изравни с него. — Трябва да си починеш за празнуването довечера.

— Смятай се за щастливка, че се връщам в леглото изтощен — каза Джулиън с глас, който накара тръпки да пробягат по гръбнака ѝ. — Не бих могъл да лежа до тебе всяка нощ, без да те докосвам, ако не беше физическата работа, която върша. — Извърна се, после пак я погледна и една усмивка повдигна ъгълчетата на устните му. — Да не би; това да е деликатен начин да ми кажеш, че искаш да се любя с тебе, Лара?

Тя пребледня и сърдито ахна.

— Не ми и хрумва да те карам да правиш нещо, което не искаш. Извърна се рязко и се отдалечи.

По-скоро би умряла, отколкото да моли някой мъж да се люби с нея. Дори не знаеше истинското име на Драго. Може да е престъпник

или нещо още по-лошо.

Може да е шпионин. Дори може да е женен и баща на няколко деца. Боже господи, какво беше направила?

Защо той не можеше да ѝ каже истината за себе си?

Джулиън не очакваше с нетърпение празника, определен за тази вечер. Ставаше все по-трудно да устоява на изкушението Лара. Той силно се надяваше, че мъжката му сила още е потисната, но сериозно се съмняваше, че може да продължи да прибъгва до това оправдание. Слабините му се бунтуваха и страстта го поглъщаше всеки път, щом погледнеше към Лара.

След като помисли известно време, Джулиън стигна до заключението, че няма причина да си отказва това, стига и двамата с Лара да го желаят. Съпрузите трябваше да консумират съюза си, макар че тя беше единственият партньор в брака им, който го приемаше сериозно. Ако беше невинна, той не би си и помислил да спи с нея, но онзи чувствен танц, който беше изпълнила с Рондо, опровергаваше невинността ѝ.

Възхитителният аромат на печено месо стигна до Джулиън, носен от вечерния бриз. Жените бяха работили цял ден за празника, мъжете настройваха инструментите си. Хората се смееха и си подвикваха весело, но той още се чувстваше неудобно.

Тази вечер Джулиън се изкъпа и облече чистите дрехи, които Лара беше купила за него при последното си ходене до селото. Предполагаше, че облеклото е елегантно като за циганин, но беше далече от онова, което висшето общество очакваше от един богат благородник. Но той беше доволен от избора на Лара — бяла риза, цветна брокатена жилетка, зелен жакет и съчетан с него пояс, както и нови ботуши, направени от хубава кожа, които му ставаха удивително добре.

Той нямаше пари, които да ѝ даде за новите дрехи, но щеше да ѝ се отплати за щедростта веднага щом се върнеше у дома. Решил бе да прати богато възнаграждение на Лара и нейните хора, задето му бяха спасили живота.

Когато се върна, намери лагера много оживен. Всички бяха облекли най-хубавите си дрехи. Жените се кипреха в яркоцветни поли

със звънчета, зашита долу по воланите. Големи златни халки висяха на ушите им, красиви камъни блестяха по пръстените на ръцете им.

Мъжете приличаха на перчещи се пауни в ярките си премени. Също като жените и те носеха златни обици на ушите и тежки златни верижки на вратовете си. Джулиън затърси с поглед Лара и я вида да стои до фургона им. Тя трябва да беше усетила втренчения му поглед, защото вдигна очи към него и му се усмихна.

Въпреки цялото оживление около тях те преспокойно можеше да бъдат единствените двама души във вселената. Всичко изbledня за Джулиън, с изключение на красивата чувствена жена, която дръзко отвръщаше на погледа му. По него протече вълна от енергия и той потрепери. Въздухът помежду им беше така наситен със сексуално напрежение, че сякаш вибрираше.

Горещият му поглед се спусна по тялото ѝ. Пълните ѝ гърди бяха едва прикрити от ниското деколте на блузата ѝ. Мънички ръкави закриваха горната част на ръцете ѝ, оголвайки златистите рамене и горната част на гърдите ѝ. За Джулиън беше очевидно, че няма нищо между кожата ѝ и блузата, напъхана в колана на блестяща разноцветна пола със звънчета на подгъва. Тръпка пробяга през тялото му, когато осъзна, че набраната червена фуста, която се подаваше изпод полата, вероятно е единствената долна дреха, която тя беше облякла.

Той веднага се втвърди. Стон излезе от гърлото му, когато Лара тръгна към него. Леко полюшващите се хълбоци караха звънчетата на полата ѝ да дрънкат весело. Прииска му се да я сграбчи и да я скрие някъде, където само той да може да я гледа. Тя беше земя. Тя беше светлина. Тя беше ослепителна изкусителна и безизкусна съблазнителка — всичко това в едно тяло, за което повечето мъже биха убили, само и само да го притежават.

Искам я, помисли Джулиън със страх. Искам я повече, отколкото някога съм искал друга жена.

За разлика от Лара Даяна беше деликатна, изящна красавица, праскови и сметана, красива като ангел с русата си коса и плахата си усмивка. Тя беше всичко, за което някога беше мечтал като образ на съпруга. Добро потекло, свършени обноски и най-вече — Даяна беше дама. Не го беше спряла, когато той поиска да се люби с нея, но би могъл да каже, че страстта му я притесняваше. Той знаеше още от самото начало, че тя беше приела желанието му просто защото го

обичаше с чисто сърце, което се издигаше над страстта. Джулиън беше приел това и я обожаваше заради чистотата на духа ѝ и защото тя намираще нещо ценно в него, което да обича.

Винаги щеше да помни Даяна, винаги щеше да скърби за нея и за детето им, което беше загинало с нея. Нямахше да се спре, докато не намери хората, виновни за смъртта им. И никога отново нямаше да хлътне по жена или да създаде друго дете. Загубата им беше твърде болезнена.

Пое си дъх, за да се успокои, и го изпусна полека, когато Лара стигна до него. Страстта ревеше като лъв в гърдите му.

— Ще отидем ли да празнуваме? Жените изнасят яденето и пиенето.

Гласът ѝ изпрати студени тръпки по гръбнака му. Нисък и гърлен, той извика у него представата за знойни ноци и горещ секс. Тя беше простодушна смесица от освободеност и пареща красота. Твърде гореща, за да я докосне, без да избухне в пламъци. Само като си помисли какво би било да бъде в нея, капки пот избиха по челото му.

Той ги изтри и се опита да си спомни какво му беше казала току-що.

Очевидно не подозирайки неудобството му, Лара го хвана за ръката и го поведе към мястото, където бяха подредените за пиршеството маси. Взе една чиния и му я подаде.

— Трябва ние да започнем. Другите ще ни последват.

Джулиън се опомни навреме, за да хване здраво чинията, която Лара беше пхнала в ръцете му. Не обръщаше внимание на храната, с която я отрупа, и последва Лара без колебание, когато тя го отведе до почетното място около огромния лагерен огън.

Някой му подаде чаша бира и той отпи голяма глътка. Чашата веднага беше напълнена отново и той я изгълта бързо като първата. Започна да яде, но почти не усещаше вкуса на онова, което поглъщаше. Наблюдаваше устата на Лара, докато тя дъвчеше, сподавяйки един стон, когато езикът ѝ се показва, за да обере една трошица от устните ѝ. Той беше омагьосан. Почтеният, трезвомислещ, скучен Джулиън Торнтън, граф Мансфийлд, сега седеше замаян и покорен от една млада циганка.

Но да става каквото ще! И тогава започнаха поздравниците. Вдигаха чаши за тяхно здраве, за брака им, за щастието им, за

плодовитостта им, за късмета им. Когато тостовете приключиха, главата на Джулиън се въртеше.

Музикантите взеха инструментите си. Хората се завъртяха в танц под дивия ритъм на барабаните и буйния рефрен на извисяващата се мелодия. Джулиън хвърли кос поглед към Лара. Очите ѝ блестяха както звезди, а гъвкавото ѝ тяло се полюшваше под ритъма на цигулките.

Той искаше да я целуне. Пиян ли беше? Вероятно, но това нямаше да го спре. Изненадвайки дори себе си, той я хвана за раменете и я притегли властно. Устните ѝ бяха разтворени — изкусително влажни. Той вдигна брадичката ѝ и докосна устните ѝ със своите. Вкусът ѝ беше на бира и амброзия. На грях и порочност. На дива наслада.

Той искаше още.

Отново плени устните ѝ, този път не толкова деликатно, решен да изпълни сетивата си с вкуса и аромата ѝ. Отначало реакцията ѝ беше колеблива, почти невинна. Но когато целувката му стана по-дълбока и езикът му проникна в устата ѝ, тя пламна, точно както беше предвидил, че ще стане. Отвърна на целувката му, извивайки се, за да се притисне към него, заравяйки пръсти в гъстите дебри на косата му. Той заглуши стона ѝ с устата си и изстена в отговор. Реакцията ѝ го насърчи. Целувката му стана още по-изискваща, по-дълбока и необуздана.

Кой знае докъде щяха да стигнат, ако ръкоплясканията и възхитеният шепот не му бяха напомнили, че тази вечер двамата са център на вниманието. Той прекъсна целувката и се усмихна плахо.

Цялото тяло на Лара пулсираше, плътта ѝ пламтеше, главата ѝ се маеше. Целувката на Драго я замая от наслада. Можеше да продължи да го целува вечно. Бяха я целували — и Рондо, и един-двама други мъже, но техните целувки бяха просто детска игра в сравнение с целувката на Драго.

— Да се връщаме във фургона.

Сексуалният намек в гласа на Драго я изкушаваше, но тя поклати глава.

— Много е рано. Празникът едва започна.

Без да обръща внимание на раздражението му поглед, тя се съсредоточи върху музиката, полюшвайки се и пляскайки в такт.

Танцът беше в кръвта ѝ. Майка ѝ Сирина беше чудесна танцьорка. Бяха я канили да танцува много пъти в домовете на богати благородници и в Шотландия, и в Англия. Сирина се беше запознала с бащата на Лара точно при едно такова изпълнение.

— Танцувай, Лара — извика Рондо.

Подкрепиха го още гласове.

Лара скочи на крака, без да забелязва неодобрителното намръщване на Джулиън; музиката я увлече и я отнесе някъде далече. Гъвкавото ѝ тяло се въртеше и извиваше в ритъма на мелодията, а трепкащият огън я преобразяваше във видение, изтъкано само от сянка и светлина. Тя танцуваше в захлас, тялото ѝ се гънеше пред Джулиън в предвечен зов, тъмните ѝ очи блестяха опияняващо.

Подаде му ръка.

Джулиън я изгледа втренчено за миг, преди да положи ръката си в нейната. Лара го дръпна да стане и го привлече в средата на кръга.

— Не мога да танцувам — изръмжа той.

Това не я тревожеше. Той само трябваше да стои, тя щеше да прави всичко останало. Направи пирует около него, полюлявайки ханша си в ритъма на музиката, предизвикваше го, навеждаше се към него, а после се отдръпваше, преди телата им наистина да се докоснат.

Никога досега Джулиън не беше виждал някой да танцува като Лара. Инстинктивно знаеше, че огнената циганка танцува за него, и слабините му набъбваха от страст по нея. Тя го примамваше с очи и с гънещо се тяло, а после се дръпваше толкова бързо, че ръцете му сграбчваха въздух, щом посегнеше към нея. Проклетие! Тя беше Майката земя и Ева. Далила и Клеопатра. Беше всички съблазнителки, известни на човечеството, слети в едно изкусително тяло, което излъчваше екстаз.

Беше... Лара.

Когато ханшът ѝ се люшна напред, докосвайки слабините му, Джулиън скръцна със зъби и изруга полугласно. Тя наистина ли го мислеше направен от камък? Капки пот се стичаха в очите му. Нямаше ли край мъчението, което му налагаше Лара? Когато тя обви един шал около врата му и леко го дръпна към себе си, Джулиън не можа да не си помисли, че много я бива в тази игра, и се запита колко ли мъже е примамила в мрежата на съблазнителката си. Търпението му се пропука

точно когато тя се отдалечи с пирует от него, но този път той се оказа по-бърз.

Ръката му се стрелна и се обви около талията ѝ. С тяло, стегнато в решимост, той я дръпна грубо към себе си. Лицето ѝ беше зачервено, тъмните ѝ очи искряха, звънливият ѝ смях му действаше като афродизиак. Това му дойде прекалено много. Тя беше отишла твърде далече. Тялото му беше готово да избухне. Трябваше да я има.

Без да обръща внимание на болката от заздравяващите рани, Джулиън грабна Лара на ръце и я понесе далече от лагерния огън. Аплодиращата тълпа отвори пътека и той се понесе напред, смътно дочувайки смеха и одобрителните викове подире му.

— Драго, не можем да си тръгнем...

— Можем, по дяволите — изръмжа Джулиън и я стисна здраво. — Един мъж не може да понесе повече. Но ти си го знаеш, нали? Искаше го и аз ще ти дам точно това, което си просеше.

— Драго! Нямах намерение... Не разбираш... Не мога да се владея, когато танцувам. Сякаш някой друг живее в тялото ми. Понякога дори не знам какво правя.

— Аз знам какво правеше — изхриптя сурово Джулиън, докато отваряше вратата с ритник и я внасяше във фургона им. — Разбраха го и всички мъже, които те гледаха тази вечер. Колко мъже си примамила в леглото си с това твое необуздано държание?

— Пусни ме долу! — изфуча Лара. — Как смееш да ме съдиш и да ме изкарваш лека жена!

— Не те съдя — каза Джулиън, като я остави да се плъзне надолу по тялото му, докато краката ѝ не докоснаха пода.

Засмя се, когато тя го изгледа стреснато и се дръпна назад. Ерекцията му беше толкова огромна, че неизбежно я бе почувствала до тялото си.

— Виж колко съм твърд за тебе, Лара — каза той, хващайки китката ѝ, и постави ръката ѝ на слабините си. — Сега съм напълно способен да ти дам онова, което искаше още от първата нощ, когато легна в леглото с мене.

Тя се опита да се освободи, но той я задържа здраво, отказвайки да пусне ръката ѝ, която още го притискаше.

— Това е сватбената ни нощ — напомни ѝ той.

Само като си помислеше какво иска да прави с нея, устата му пресъхваше.

— Не сме женени наистина. Ти сам го каза.

Той се вгледа в лицето ѝ.

— А ти мислиш ли, че сме женени?

— Циганите следват собствените си закони. Моите хора смятат брака ни за истински.

— Не те питах това — изръмжа Джулиън. — Ти вярваш ли, че сме женени?

Мълчание.

— Лара, отговори на въпроса ми.

— Да! — прошепна тя.

— Макар да знаеш, че трябва скоро да си тръгна? Че между нас не може да има нищо трайно?

— Да, по дяволите! Получи си отговора, сега ме пусни.

— Не. Ще се любя с тебе, моя дива, огнена циганко. Ако страстта ти за танцуване стига и до леглото, предстои ми фантастична нощ.

Лара се взря в решителното лице на Драго и разбра, че няма волята да го спре. Красивите му мрачни черти издаваха какъв опасен мъж се крие у него. Напълно съзнаваше тайнствеността около личността му и клопките, ако решише да го обикне. Опасността го преследваше. Той не беше обикновен човек. Интелигентен, загадъчен и пропит от обезпокоителна мистериозност. Би била луда, ако обикнеше мъж, чието име дори не ѝ беше известно.

— Лара, не мисли. Просто чувствай. Знам, че се съмняваш, че не смееш да ми се довериш, но се кълна, че ще те ощастливя тази нощ. Не мисли за другите мъже, които са се любили с тебе в миналото. Престори се, че съм ти първият любовник.

Изведнъж замря и я изгледа странно, взирайки се напрегнато в лицето ѝ.

— Аз съм единственият ти съпруг, нали?

Лара се размърда нервно.

— Никога досега не съм се омъжвала.

Усети облекчението му и се почуди. Той така и така щеше да си замине, защо му е да се тревожи дали е имала друг съпруг? Харесваше я, може би дори ѝ се възхищаваше, но нямаше да стигне по-далече от това.

Мислите ѝ се разпиляха, когато ръцете на Драго се стегнаха около нея и устата му грубо плени нейната. Очите ѝ се затвориха и сетивата замряха от стремителния му напор. Тя беше изгубена. Съвършено и дълбоко изгубена. Надигна се на пръсти, обви ръце около врата му и отвърна на целувката му с цялото си тяло и душа.

Стонът на Драго беше нисък и гърлен, устните му — възискателни и властни, докато ръцете му се движеха решително по извивките на тялото ѝ. Тя се размърда неспокойно, искаше още, искаше го по-близо. Гърдите ѝ се притискаха към неговите, ръцете ѝ стискаха раменете му.

— Свали си дрехите — изръмжа той, докато ръцете му отмахваха обърканата ѝ коса, за да освободят връзките, държащи блузата ѝ.

Тя помръдна с рамене и дрехата се свлече до талията ѝ. Отдолу нямаше нищо. Чу го да изругава неясно, после пое с устни тъмната корона на зърното ѝ.

Лара ахна и се изви към устата му. Пръстите ѝ отчаяно сграбчиха тъмните кичури на косата му, тялото ѝ се олюля от сладки, опияняващи вълни, които я заливаха с всяко близване на езика му. Затрепери, смаяна от горещия прилив на неподозирана наслада, която проникваше дълбоко в корема ѝ и между бедрата ѝ. Искаше още; властно желание караше коленете ѝ да треперят. Той навярно беше усетил отчаянието ѝ, защото я грабна на ръце и я отнесе на леглото сред вихър от разлюлени поли.

— Това трябва да се махне — изхриптя той, сграбчи дрехата и я дръпна.

Полите и фустата се спуснаха надолу по ханша и бедрата ѝ и той ги хвърли на пода. После се отпусна пред нея и се наведе над корема ѝ; дъхът му я пареше, докато езикът му се пъхваше във вдлъбнатинката на пъпа ѝ. Сякаш всяка нейна частица крещеше за нещо, но тя не знаеше за какво. Дъхът ѝ спря, когато Драго разтвори краката ѝ и пъхна пръсти във влажната цепнатина между бедрата. Тя почувствува горещия му, пронизителен поглед и се вгледа в очите му, очаквайки задъхано, но и тревожно какво ще бъде следващото му движение.

Той започна да я гали, от което тя веднага стана хлъзгава, а пръстите му проникнаха дълбоко вътре в нея. Лара не може да сподави стреснатия си вик, когато устата му замести пръстите. Потръпна и се изви към него, а ръцете ѝ се вкопчиха в косата му.

— Драго! Не!

Подобна интимност сигурно беше нещо греховно.

Джулиън ѝ се усмихна.

— Никой от любовниците ти ли не е правил така?

Не изчака тя да отговори, а зарови глава между краката ѝ и започна да се наслаждава на нежната ѝ плът, езикът му се стрелкаше яростно напред-назад, сякаш тя беше някакъв екзотичен деликатес.

— Аз... аххх... моля те... спри!

Джулиън вдигна глава.

— Да спра ли?

— Прекалено е.

Той се отпусна назад на пети.

— Права си. Страстта ни гори твърде силно и просто няма да издържим. Може би по-късно.

Лара нямаше представа за какво говори той. Знаеше само едно — че тялото ѝ пулсира от сурова, греховна наслада, но онова, което той правеше с нея, не можеше да бъде пристойно.

Той изведнъж се дръпна от леглото и започна да се съблича. Лара наблюдаваше омаяна как копчетата се разхвърчават из фургона. След броени мигове той стоеше пред нея гол, превръзките му се открояваха с ярката си белота на фона на великолепното му тяло, открито пред погледа ѝ. Членът му се издигаше, плътен и мощен, сред гнездо от тъмни косми.

Лара просто занемя. Такова набъбнало и твърдо нещо никога нямаше да може да влезе в тялото ѝ. Той щеше да я разкъса. Овладея я паника и тя се опита да я потисне, но се намери притисната към дюшека от тежината на тялото на Драго, когато той разтвори краката ѝ и се настани между тях. Тя се разсея за миг, когато той я целуна и разбира се, трябваше да отвърне на целувката му. Тогава езикът му започна да се бори с нейния и главата ѝ се замая, но след миг почувства твърдостта му да прониква между краката ѝ. Вцепени се, очите ѝ се отвориха.

Силата на собствената му страст караше Джулиън да не обръща внимание на видимия страх на Лара, докато напредваше неотклонно напред и навътре, без да бърза, искайки да удължи удоволствието. Почувства как ножницата ѝ се разширява, за да го поеме, и се изви, за да навлезе още по-навътре. Не си спомняше някога да е бил по-твърд,

по-набъбнал и по-подлудял от желание. Беше така потънал в изживяването си, че не забеляза, че тялото ѝ е напрегнато или че страхът заменя страстта в блесналите ѝ очи.

Тя изстена и той я погледна озадачен.

— Боли ли те! По-голям ли съм от другите ти любовници?

— Не съм имала други любовници.

Джулиън се засмя.

— Не лъжи. Съмнявам се дали има циганка над тринадесет години, която още да е девствена. Знае се, че циганите имат много връзки.

— Колко циганки познаваш? — предизвика го Лара.

Хвана го неподготвен. Той знаеше много малко за циганите. Почти само слухове. Но щеше да разбере сам след още миг. Трябваше само един тласък на ханша и...

Проникна през щита на нейната невинност с един дързък удар. Замръзна, невярващо вгледан в нея.

— По дяволите! Наистина си девица.

Беше по-скоро ядосан, отколкото доволен. Съблазняването на девици не му беше в характера.

Очите ѝ блестяха от непролети сълзи.

— Вече не — изхлипа тя.

Жалният звук бодна съвестта му и добави фино острие в гнева му. Той остана неподвижен в нея.

— Много е късно за съжаления. Ако не беше искала, трябваше да ми кажеш.

Брадичката ѝ се вирна рязко.

— Женени сме. Знаем, че това правят женените хора.

Гласът му трептеше от напрежение, самообладанието му полека се изпаряваше.

— Проклятие! Ти може да си се омъжила, но аз не съм се оженил. Нямах да се любя с тебе, ако знаех, че си девица. Но вече съм в тебе, така че ще доведе това до задоволяващ край и за двамата ни. Обещах да ти дам удоволствие и говорех сериозно. Още ли те боли?

— Малко.

— Отпусни се. — Навлезе още малко, после се дръпна. — Усещаш ли ме? — Тя кимна. — Добре. — Навлезе отново. — Съсредоточи се върху това и остави усещането да се засили.

Навлезе отново по-навътре, после започна да се движи напред-назад — веднъж, два пъти, три пъти. Чу я да си поема дъх накъсано и усети как тялото ѝ губи сковаността си. Пот изби по челото му, докато полека разтегляше движенията на ханша си. Почувства първата ѝ колеблива реакция и благодари на бога, защото бързо губеше остатъците от самоконтрола си. Тогава тя изведнъж пламна, започна да се надига, за да посрещне ритъма му, докато той решително влизаше и излизаше от нея.

Лара усети болката да отстъпва, заменена от доста по-приятно усещане, докато Драго се движеше в нея. Той беше огромен. Но тя някак си успяваше да се разтегне, за да се нагоди към него, да поеме повече от него. Съсредоточи се върху това чудесно усещане, върху нарастващото напрежение, върху замайващите вълни, които обливаха цялото ѝ тяло. Чу как някой изстенва и стресната, осъзна, че това е собственият ѝ глас. Вдигна поглед, за да види дали Драго я е чул, и срещна втренчения му поглед.

Спря насред движението.

— Добре ли си?

— Много... си... голям — призна тя шепнешком.

Драго затвори очи и изруга полугласно.

— А тебе боли ли те? — запита Лара. — Говориш така, сякаш те боли.

— Да ме боли ли? По дяволите, убиваш ме! Не знам още колко ще мога да се сдържам.

Невинният ѝ въпрос вероятно беше дошъл в повече на Джулиън, защото стоновете му станаха все по-високи и гърлени, а в същото време ръцете му се плъзнаха под ханша ѝ и я повдигнаха, а членът му започна да влиза и да излиза още по-силно и бързо. По нея пробяга тръпка, после още една, докато цялото ѝ тяло не започна да се тресе неудържимо, но той само я държеше плътно и потъваше все по-дълбоко, докато между тях не остана друго, освен гореща, влажна кожа.

Тя го чу да шепне трескаво, да възхвалява сладостта ѝ, страстта ѝ — думи на насърчение и окуражаване. Тя усещаше горещина и нарастващо чувство на настоятелност, докато телата им се сливаха, докато той навлизаше все по-дълбоко, тласъците му ставаха все по-бързи и по-силни. Сега виковете ѝ не можеха да бъдат задушени, а и тя

не се опитваше да ги сдържа. Тялото ѝ вече не ѝ принадлежеше. Драго притежаваше душата ѝ, волята ѝ, отвеждайки я на места, които само беше сънувала, докато тя трепереше и се разтапяше под него.

Спазмите дойдоха неочаквано, нахлуха в тялото ѝ като река от напоена с наслада горещина. Тя го стисна още по-здраво, пръстите ѝ се забиха в раменете му, докато тялото ѝ се мъчеше сякаш да го всмуче докрай. Удоволствието я обвиняваше от всички страни. Тялото ѝ пламтеше. Тя повдигна ханша си още повече в усилие да облекчи властната наслада, която я заливаше.

— Драго, моля те! Направи нещо.

Нямаше представа какво иска, но интуитивно знаеше, че Драго може да ѝ го даде. И ако не го получи скоро, щеше да умре.

— Да, моя дива, огнена циганко — изохка Джулиън срещу устните ѝ. — Хайде, хайде с мене сега. Наблегна по-дълбоко. — Имаш ме целия.

Люшкайки глава от една на друга страна, дишайки тежко и бързо, Лара не усещаше нищо друго, освен мокрото, засмукващо плъзгане на твърдостта му в нейната мекота. Той наблягаше напред, тя се изтласкваше трескаво с всеки негов ритмичен удар. Изведнъж очите ѝ се разшириха; вик затрептя в гърлото ѝ. Тялото ѝ експлодира, нажежено до бяло и искрящо. За един бездиханен миг душата ѝ се отдели от тялото, когато нещо дълбоко задоволяващо, нещо надхвърлящо и най-голямата позната ѝ до момента наслада, профуча през нея.

Скърцайки със зъби, за да не излее семето си, Джулиън не можеше да си спомни кога е бил така завладян от сексуалния акт. Гореща кръв струеше във вените му и блъскаше в слепоочията му. Лара беше всичко, което беше очаквал, и повече. Девственото ѝ тяло беше пламнало под него и реагираше с подобна на неговата страст.

Инстинктите го предупреждаваха, че не беше честно да я вземе. Да намери недокосната девица, скрита в страстното нежно тяло на Лара, беше последното, което очакваше. Беше я смятал за поредната развратна циганка. Осъзна, че не е трябвало да се отказва от строгия си морал. Правеше точно това, срещу което проповядваше пред Синджън. Но сега бе прекалено късно. Беше така набъбнал от страст, така ужасяващо готов да експлодира, че нищо нямаше значение, освен собственото му удоволствие.

Още един или два тласъка... Изви ханша си и се заби докрай. Втори тласък не беше необходим. Той реагира със силно разтреперване, когато собствената му кулминация се разрази в него. Вдигна глава и изкрещя, разчупвайки тишината, докато изливаше семето си в нея.

— Добре ли си, миличка? — запита той, когато си възвърна гласа.

— Повече от добре — отвърна замечтано Лара. — Беше... Никога не съм подозирала...

Той се отпусна, но остана целият в нея.

— И аз не очаквах да намеря девица. Съжалявам. Не биваше да докарвам нещата толкова далече.

Лара замря.

— Съжаляваш?

— И двамата знаем, че трябва скоро да си замина и не мога да те взема със себе си. Ти не си за моя свят и аз не съм за твоя. Имам отговорности в Англия, а ти тук имаш семейството си. Някога бях сгоден, щях да се женя, но тя умря. Много бях привързан към нея. След смъртта ѝ реших никога да не се женя.

Думите му я нараниха.

— Не очаквам да се обвързваш.

Тя се размърда под тежестта му.

Джулиън си пое дъх.

— По дяволите, не мърдай.

Още беше твърд в нея и ставаше все по-твърд и по-голям с всяка изминала минута.

Лара го изгледа изумено, разширила очи в неверие.

— Още си... искам да кажа... как е възможно?

— Още те искам. — Изви ханша си и навлезе още повече. — Можеш ли пак да ме поемеш?

И още как и колкото пъти поиска, помисли Лара, докато се движеше свободно срещу него. Струваше ѝ се редно да има Драго в себе си, около себе си, върху себе си. Този път знаеше какво да очаква и с готовност го прие, втурвайки се с цялото си същество към още една неземна кулминация.

Тялото ѝ още пулсираше от наслада, когато Драго достигна собствения си зенит и се дръпна от нея. Тя беше свършено изтощена,

потънала в блаженство и твърде изтощена, за да протестира, когато той намокри парче плат и почисти кръвта и спермата между бедрата ѝ. Щом се върна в леглото, тя въздъхна щастливо и се сгуши в прегръдката му.

Зората се разпукваше на хоризонта, когато приятна тръпка накара Лара рязко да се събуди. Отвори очи и се вгледа в тъмнокосата глава на Драго. Почувства подръпване в зърното си и осъзна, че той го е засмукал. Изстена и се изви на дъга, намествайки се по-удобно за ласките му. Той, изглежда, беше разбрал кога се е събудила, защото смучеше нежно, а после успокояваше болката с грапавата възглавничка на езика си.

Ръцете ѝ го обгърнаха и го дръпнаха върху нея.

— Драго! Моля те.

— Харесва ми как реагираш — прошепна той накъсано. — Създадена си за любов. Чува ли съм, че циганките са жени с гореща кръв.

Отговорът ѝ потъна в целувката му. Тогава тя пламна. Той започна отново да я люби, а после спаха, докато слънцето не се издигна високо в небето.

Когато Лара се събуди, Драго го нямаше. Тялото я болеше на места, за които и не беше подозирала, че съществуват. Тя тъкмо се измъкваше от леглото, когато Рамона почука един път и влезе. Дойде до леглото и се взря в Лара, а тъмните ѝ очи бяха пълни със загриженост.

— Добре ли си, малката ми?

— О, бабо, какво направих? — изхлипа Лара. — Какво ще си помисли татко? Има толкова големи надежди за мене. Какво да му кажа? Че съм се омъжила за човек, за когото не знам дори как се казва? Толкова потаен мъж, че не ми казва нищо за себе си. Какво да правя?

— Драго живее в интриги, внучке.

— Само това ли можеш да ми кажеш? Знам, че трябва всеки да върви по собствения си път, но ще се срещнем ли отново?

— Дай ми ръката си, малката ми.

Лара протегна ръка с дланта нагоре, изненадана от готовността на Рамона да отгатне съдбата ѝ. В миналото упорито ѝ бе отказвала.

— Какво виждаш?

Рамона се намръщи още повече, докато се взираше напрегнато в дланта на Лара.

— Опасност.

— Каква опасност?

Тя стисна здраво дланта на Лара и очите ѝ се премрежиха.

— Здраво ще се свържеш с мъж, който не ти е безразличен.

Лара знаеше, че Рамона не просто чете по дланта ѝ; тя черпеше дълбоко от психичните си сили, за да предскаже бъдещето на внучката си.

— Драго ли е този мъж? Ще се срещнем ли в Лондон?

— Няма да срещнеш мъж на име Драго в Лондон.

6

Няма да срещнеш мъж на име Драго в Лондон. Думите на Рамона оставиха дълбока празнина в сърцето на Лара. Как би могла да продължи да съществува в свят без Драго? Любенето с него беше най-радостното, най-вълнуващото нещо, което някога беше правила. У него имаше нещо тайнствено. Кой беше той? Обичаше ли го друга жена? Щеше ли да я забрави, след като замине? Тя се беше омъжила за него, когато той беше прекалено болен, за да знае какво прави, и глупаво се беше надявала, че помежду им ще се породи нещо повече.

Лара знаеше, че не е законно свързана с Драго. Най-доброто, което би могла да направи за него, бе да престане да задава въпроси за миналото му и да се наслаждава на времето, което им оставаше да бъдат заедно. Баща ѝ никога не би ѝ позволил да се омъжи за човек с подозрително минало, изпълнено с насилие, както и без никакво бъдеще. Нито пък щеше да признае циганския ѝ брак.

Лара въздъхна тежко, сърцето ѝ беше разбито. Каква глупава гъска е била! Ако Драго действително се интересуваше от нея, щеше да иска тя да бъде с него. Но той ѝ бе казал направо в очите, че раздялата им ще е окончателна.

Така да бъде. Когато настъпеше моментът, Лара се закле да го остави да си тръгне, без да разкрива колко е сломено сърцето ѝ. Не ѝ беше останало нищо друго, освен гордостта.

Джулиън се изми бързо във вира, после се върна в лагера и си сипа от овесената каша, която къкреше в тенджерата на Рамона. Лара още не беше излязла от фургона, не се виждаха нито Рамона, нито Пиетро. След снощното празненство ранобудниците бяха малко.

Джулиън се нахрани, после отиде в заграждението за добитък, за да помогне на Рондо в грижите за конете. Утре щяха да потеглят за панаира и той знаеше, че Пиетро би искал конете да изглеждат добре.

Рондо почти не показа, че го е забелязал, и Джулиън се запита дали още ревнува от него. Мислите му се върнаха към последната нощ, той си спомни как безкрайно се бяха любили с Лара. Признаваше си,

че беше малко пиян, но знаеше какво прави и си спомняше чудесно великолепието на тази нощ. Девствеността ѝ го потресе, и сега го мъчеше мисълта кой ли ще бъде следващият ѝ любовник.

Тази мисъл го накара да се намръщи жестоко. Всъщност не би трябвало да го интересува, но представата за Лара в чужди обятия определено беше неприятна и даже повече от неприятна, когато осъзна, че новият любовник на Лара най-вероятно ще е Рондо. Не че Джулиън имаше каквото и да било против младия циганин, който като че ли наистина беше привързан към Лара.

— Проклятие — измърмори той под нос.

Всичките тези предположения го подлудяваха. Той имаше мисия; да намери убиеца и да прекъсне кръга на контрабандата, която лишаваше правителството от така необходимите постъпления. Никъде в тази задача нямаше място за омайна млада циганка.

Джулиън забеляза, че Рондо го гледа сърдито, но реши да не обръща внимание на това. Имаше си достатъчно грижи и без да се забърква с ревнив вероятен любовник. Дължеше прекалено много на тези хора, за да допусне враждебни чувства да вредят на отношенията му с тях.

Върна се в лагера едва когато стана време за вечеря. Седна при останалите и получи чиния с храна. След миг Лара седна до него.

— Къде беше цял ден? — запита тя.

— Работих при конете.

Той се вгледа в лицето ѝ под полуспуснати клепачи, омаян от сладката извивка на устата ѝ, от екзотично дръпнатите ѝ очи. Размърда се, изведнъж му стана горещо. Само като я гледаше, се втвърдяваше. Самата мисъл за нея го караше да набъбва. Плътните ѝ, сочни устни, закръгленото ѝ малко тяло, страстта ѝ. Повече от всичко — страстта ѝ. Снощи беше отприщил нещо диво и необуздано у нея.

Наведе се напред, и прошепна:

— Добре ли си? Бях доста груб с тебе снощи.

Бузите ѝ добиха цвета на тъмна роза под гладката златиста текстура на кожата ѝ.

— Добре съм — каза тя с нисък глас. — Ти си нежен мъж, Драго. Една жена не би могла да иска по-добър любовник за първия път.

Джулиън изведнъж загуби апетит. Устата му пресъхна. Той остави внимателно чинията си.

— Ще отидем ли във фургона?

Лара го изгледа с блеснали очи. Лекото ѝ колебание го накара да замре. Щеше ли да му откаже?

— Май съм прекалено припрян — проточи той лениво. — Ако съм те изтощил снощи, трябва само да кажеш.

Лара се изчерви още повече, докато оставяше недокоснатата си чиния до неговата.

— Уморена съм, но не изтощена. Най-добре е наистина да си легнем рано.

Устните му трепнаха развеселено. Поканата в дълбините на екзотичните ѝ очи беше ясен знак, че малката огнена циганка знае точно какво иска той. Освен това тя го искаше не по-малко. Джулиън стана и протегна ръка. Тя я пое и той я дръпна да се изправи. Ръка за ръка двамата се отдалечиха към фургона си, без да подозират тъмния поглед на един мъж, който ги следеше.

— Цял ден те желая — каза Джулиън, изненадано осъзнавайки, че говори сериозно. — Каза, че си добре след снощи. Ще можеш ли... искаш ли ме пак?

— Искам те — прошепна тя, като се хвърли в прегръдките му.

Ръцете му я обгърнаха. Тя разтвори ризата му и се притисна до голата му гърд. Той впи устни в нейните, целувката им стана хищна, желанието — неутолимо. Той я зацелува жадно, докато в същото време смъкваше блузата от раменете ѝ, за да обхване гърдите ѝ. Те изпълниха ръцете му като тежки плодове. Дълбоко в гърлото му се зароди нисък стон. Джулиън усети как зърната ѝ се втвърдяват под дланта му, и поиска да вкуси тъмните плодове, да ги засмуче и да ги облизва, докато Лара не започне да моли за милост, но тя имаше други идеи.

Отдели уста от неговата, плъзна длани по горещите му рамене и гърд и погали с устни силната му шия. После плъзна език надолу по мускулите на гърдите му, докато те не срещнаха твърдото мъжко зърно.

Джулиън нямаше представа как стана всичко, но след броени мигове двамата лежаха голи на леглото, окъпани в златистата светлина на свещта, а телата им блестяха от пот. Той се извъртя, положи я върху себе си, разтвори краката ѝ и се вмъкна между тях. Тя се уви около него.

— Язди ме, сладка дивачке — подтикна я той, докато извиваше ханша си и навлизаше дълбоко.

Лара постепенно го пое във влажната си горещина. Той я усети как се разтяга, докато я изпълваше с твърдостта си. Грациозно се изправи върху него, почти изхлузвайки го, после рязко се наниза докрай, отмятайки къдравата си грива върху лицето му.

Джулиън почувства трепетния ѝ дъх на бузата си, когато Лара започна да го язди като жребец. Ритъмът ставаше все по-забързан, докато тя не се измори. Тогава собствената му жажда взе връх. Ревът на насладата му разтърси стените на малкия им фургон.

Унесоха се в сън, после отново се любиха. Почти не говореха, защото знаеха, че страстният им съюз е обречен. Двама различни хора от различни светове нямаха право да бъдат щастливи заедно.

На следващата сутрин керванът потегли за Локърби. Джулиън помогна да подкарат конете зад фургоните.

Панаирът започваше след два дни и Пиетро искаше да стигнат там навреме.

Спряха на смрачаване и останаха да лагеруват за през нощта до една река. Джулиън жадно предвкушаваше момента, когато с Лара щяха пак да останат сами и ще се любят. Вътре в шарения им фургон грижите му избледняваха като някакво далечно минало. Отговорностите му като глава на фамилията Торнтън вече не изглеждаха важни. Неговата мисия за правителството не значеше нищо, когато Лара го прегърнеше. Дори спомените за Даяна не нахлуваха сред стените на уютното убежище, където се усамотяваше с пламенната си циганска булка.

На следващата сутрин керванът потегли току след зазоряване. Джулиън яздеше с конете, а умът му беше пълен с мисли за Лара. Нейната страст предната нощ беше неизчерпаема, почти безумна. Дали тя усещаше, че времето им заедно изтича? Ореховото олио по кожата му избледняваше. Той очакваше цветът да се изгуби напълно до края на панаира.

Стигнаха Локърби в навечерието на откриването. Пиетро избра място за лагеруване недалече от полето, където щеше да се състои панаирът, и скоро лагерът се оживи. Лара беше обяснила на Джулиън как протичат панаирните дни. Жените ще се разхождат наоколо, ще продават дрънкулки и ще гадаят. Рамона ще има своя палатка, където ще гледа в кристална топка и ще предсказва бъдещето на хората срещу

сребърни монети. Пиетро и мъжете, които няма да пеят и да танцуват, ще се заемат с продажбата на конете.

Джулиън реши да не се набива на очи, защото мястото беше наистина пълно с хора и бе твърде възможно някой от неговите приятели или врагове да го познае.

Лагерът утихна рано тази нощ. Пиетро поговори поотделно с всяко семейство за задачите им. Искаше конете му да бъдат на място и хората му да са готови, когато панаирът започне. Парите, спечелени тук, щяха да ги хранят през зимните месеци. След панаира Пиетро възнамеряваше да върне Лара на баща ѝ, катунът да лагерува в земите на провинциалното му имение през зимата.

Аристократът великодушно беше позволил на циганите да отседат в земите му когато поискат — заради връзките им с дъщеря му.

Джулиън се люби бавно и нежно с Лара тази нощ. Два пъти я доведе до трепетна кулминация. Преди тя да се унесе в сън, той я запита какво смята да прави утре на панаира.

— Обикновено стоя пред палатката на Рамона и каня хората вътре, за да им гадае — каза тя сънено. — Пиетро не ми позволява да се разхождам сама като другите жени.

Вълна на огромно облекчение се разля из тялото на Джулиън. От опит знаеше, че циганките често продават телата си и се скриват в гората с набелязания мъж. Обикновено мъжете се връщаха от такива любовни срещи без някое ценно бижу или без кесията си. Джулиън знаеше, че Лара няма да продава тялото си, но се страхуваше, че някой грубиян може да я вземе за проститутка и да я насили.

— Доволен съм — забеляза той, прозявайки се. — Едно нещо по-малко, за което да се тревожа. Ако смяташе да обикаляш наоколо с другите жени, щях да ти го забраня. Няма да съм наблизо, за да те защитавам. Смятам да стоя при конете по време на панаира.

— Пиетро винаги ме наглежда. Ще бъда добре.

Удовлетворен, Джулиън я притисна в прегръдките си и се унесе в сън.

Възбуда владееше лагера цялата следваща сутрин. След закуска започнаха да се готвят за панаира. Слънцето още не се беше показало, когато Пиетро и другите мъже потеглиха натам. Джулиън ги следваше с конете.

Сергиите тъкмо отваряха. Лара отиде с Рамона и Пиетро, докато Джулиън помагаше да вкарат конете в грубо скованото ограждение, където бъдещите купувачи да могат да ги оглеждат и да се пазарят, за да сключат добра сделка. Не мина много време и към панаира започнаха да прииждат хора от околните градове. Конете на Пиетро веднага привлякоха внимание.

Джулиън не беше избрал най-доброто място, където да остава незабелязан. Мъжете посетители на тумби се въртяха около конете почти непрекъснато. Сключваха се сделки и доволните нови собственици отвеждаха животните. В края на първия ден останаха достатъчно първокласни коне, за да гарантират печалба и за следващия ден.

Джулиън се готвеше да се върне в лагера, когато някой го потупа по рамото.

— Човече, интересува ме онзи пъстрият, сивият. Може би да го погледна отблизо?

Джулиън замръзна. Този глас! Познаваше го като своя собствен. Проклетие! Какво прави Синджън толкова далече от дома? Джулиън се обърна бавно, вглеждайки се в красивото лице на брат си.

За чест на Синджън той не направи нищо, с което да се издаде, че е познал Джулиън. Просто го загледа зяпнал, с присвити в неверие очи.

— По дяволите, Джулиън, това е последното място, където очаквах да те намеря. И още по-малко пък облечен като циганин. Гледай да имаш разумно обяснение. Ема е полудяла от тревоги. С Рори бяхме тръгнали към Лондон да те търсим, когато чухме за панаира. Не беше много далече, така че се отбихме от пътя, за да погледнем конете.

— Няма нужда да продължавате към Лондон — отвърна Джулиън. — Връщам се в града след панаира.

Джулиън трепна, когато Синджън тупна раненото му рамо. Раната беше излекувана, но мястото още беше чувствително.

— Джулиън, какво има? — Като не получи отговор, младият брат извика: — Ранен си! Господи, какво е станало?

— Нищо ми няма, бъди спокоен — увери го Джулиън. — Върни се у дома при Кристи и децата. Аз ще се оправям с Ема.

— В беда си, усещам. Защо си облечен като циганин? Къде беше? Как да ти помогна?

Челюстта на Джулиън се стегна.

— Не мога да ти кажа. Няма как да ми помогнеш сега. Ако имам нужда от помощ, ти ще си първият, към когото ще се обърна.

С ъгълчето на окоето си Джулиън видя Лара да се приближава и се опита да отпрати Синджън. Но не успя.

— Драго! Готов ли си да се връщаме в лагера?

— Драго? — повтори Синджън, вдишал въпросително вежда.

— Не казвай нищо — изсъска Джулиън.

— Всички тръгват — каза Лара, отправяйки мила усмивка към Джулиън. — Идваш ли?

— Ти отивай, Лара, ще те настигна — каза Джулиън, молейки се дано Синджън да не го издаде. — Говорех за един кон с този джентълмен.

Лара се взря в Синджън за един дълъг момент, после се усмихна неуверено на Джулиън.

— Много добре. Не се бави.

И побърза, за да настигне група жени, които се връщаха в лагера. Синджън подсвирна тихо.

— Каква красавица. Ще ми разкажеш за нея.

— Друг път — каза Джулиън, взирайки се подир Лара.

Лекото полюшване на ханша ѝ накара гореща кръв да нахлуе в слабините му. Трябваше му голямо усилие, за да отмести поглед и да обърне отново вниманието си към брат си.

— Значи така, а? — каза Синджън, подсмивайки се многозначително. — Не съм си и помислял, че ще си паднеш по циганка. Не и Джулиън, благоприличният ми и скучен брат.

— Стига, Синджън — предупреди го Джулиън. — Прибирай се у дома. Както виждаш, добре съм.

— Ще вземеш ли циганката със себе си?

— По дяволите! — изруга Джулиън. — На Лара не ѝ е мястото в Лондон. Искаш ли сивия кон?

— Колко?

Джулиън назова цена, която знаеше, че ще удовлетвори Пиетро. Синджън огледа коня и се съгласи с цената. Плати и Джулиън му подаде юздите.

— Сигурен ли си, че си добре? — запита Синджън.

— Напълно.

— Гледай да е така — измърмори Синджън. — Рори е тук някъде. Ще го взема и се връщаме в Гленмур. Ще пратиш вест, нали?

Джулиън тупна Синджън по рамото.

— Да, имаш думата ми.

Синджън отведе коня и Джулиън се запъти обратно към лагера... и към Лара. Нямаше търпение отново да се люби с нея в усамотението на фургона им. Изведнъж си спомни думите на Синджън. Брат му като че ли мислеше, че той е обсебен от Лара, дори намекваше, че се е влюбил в нея. Глупости, помисли Джулиън. Разбира се, Лара беше непредвидено разсейване, но никога не би позволил на увлечението по огнената циганка да попречи на задълженията му.

Джулиън отведе Лара във фургона им веднага след вечерята. Макар че не казваха нищо, и двамата знаеха, че времето им заедно изтича. Любенето им тази нощ, макар и не по-малко пламенно, беше остро напомняне, че нищо не е вечно.

В края на панаира организираха тържество, за да отпразнуват успешния завършек на едноседмичното събитие. Тази вечер в лагера имаше изобилие от ядене, пиене и весело настроение. Повечето коне бяха продадени, много от гостите на панаира бяха пожелали да узнаят съдбата си. Дори продавачите на дрънкулки бяха доволни от спечеленото.

Всички, освен Джулиън и Лара бяха в празнично настроение. Джулиън беше решен да си тръгва. Преди да започне тържеството, беше потърсил Пиетро, за да поговорят насаме.

— Време е да си вървя, Пиетро.

— Ти знаеш кое е най-добре за тебе — отговори старейшината.

— Никога няма да забравя какво направихте за мене ти и твоите хора. Дължа ви живота си. Кажи ми къде да ви намеря в следващите няколко седмици и ще се погрижа за подходящо възнаграждение.

Пиетро поклати глава.

— Не искаме нищо от тебе, Драго. Катунът ни има късмет. Добре сме и занапред ще бъдем добре. Можеш да вземеш един от конете, за да пътуваш по-бързо.

— Благодаря. Кой знае? Може един ден пътищата ни пак да се пресекат.

— Моля те само да се разделите с добро с моята внучка. Заминаването ти ще бъде трудно за нея.

Вината накара Джулиън да отмести поглед.

— Пиетро, този брак... как да ти обясня? Аз съм англичанин. Бракът ми с Лара не важи пред никой съд. Лара е...

— ... циганка — довърши Пиетро с лек укор в гласа. — Много под твоя ранг.

Джулиън го изгледа остро.

— Не съм споменавал да имам титла.

— Не беше нужно. Още от самото начало се виждаше, че не си обикновен човек. Въпреки това сме доволни, че ти спасихме живота. Ако Лара не беше казала, че си й съпруг, сега щеше да си мъртъв. Ти се възползва от нея така, както мъж се възползва от съпруга. Нека съвестта те напътства по отношение на Лара.

— Съвестта няма нищо общо с решението ми да си тръгна — възрази Джулиън. — Лара много добре знаеше за намеренията ми, още от самото начало. Не искам да изглеждам коравосърдечен, защото тя е жена, достойна за всеки мъж, но никога няма да се ожена. В миналото ми има известни събития, които ме накараха да се откажа от брака.

Пиетро се вгледа в лицето му.

— Ти си неспокоен човек, Драго, преследват те събития, които не можеш да промениш. Няма да те укорявам, че се възползва от внучката ми, защото Рамона настоя, че твоето идване било божие дело. Ако си решил да се разделиш с Лара, така да бъде. Върви си с мир, Драго. Вярвам, че един ден пак ще се срещнем.

— Грижи се за Лара — отговори Джулиън. — За краткото време, откакто я познавам, ми стана скъпа.

Обърна се и се отдалечи, без да чака отговора на Пиетро.

Пиетро се загледа след него със замислено изражение. Обгърна раменете на Рамона, когато тя се приближи към него след малко.

— Драго си тръгва — каза Рамона.

В гласа ѝ не се долавяше въпрос.

— Да. Утре.

Погледът на Рамона откри Лара сред циганското гъмжило.

— Това не е крайт за тях.

— Драго казва, че е.

— Пф! Какво знае той? — Тя сграбчи коравата ръка на Пиетро. — Страхувам се за внучката ни, съпруже.

Пиетро целуна набръчканата ѝ буза.

— Трябва да вярваме, че баща ѝ ще я пази, Рамона. Ако съдбата срещне Драго и Лара в Лондон, сами ще намерят пътя си.

Лара видя Драго да говори с Пиетро и интуитивно разбра какво обсъждат. Драго щеше да си замине. Тя знаеше, че този ден приближава, и беше смятала, че е подготвена за него. Но да бъде подготвена означаваше нещо повече от мисленото привикване с тази неизбежност. Умът ѝ знаеше, че не е съдено да бъде с него, но сърцето отказваше да слуша.

Драго се беше любил с нея, без да ангажира сърцето си. Тя не можеше да изисква любов там, където я няма. Харесваше му да се люби с нея, тя знаеше това, но знаеше и че той няма търпение да си замине и да продължи да живее собствения си живот. Тя нямаше да го спре, макар ужасно да се страхуваше, че враговете му ще го спипат, щом излезе от защитата на циганския катун.

Побърза към Драго в мига, когато го видя да се отдалечава от дядо ѝ.

— Тръгваш.

Твърдението ѝ като че ли засегна нещо кървящо у него. Той изглеждаше измъчен, сякаш нещо отвътре го разкъсваше.

— Трябва да поговорим, Лара. Ела във фургона.

Тя още не беше готова да чуе прощалните му думи.

— Не може ли по-късно?

— Не. — Той протегна ръка. — Ела.

Тя хвана ръката му и го последва в техния фургон. Той затвори решително вратата и я отведе към леглото.

— Седни.

Стягайки сърцето си за думите, които щяха да я наранят, тя кацна на ръба на леглото.

Той се заразхожда напред-назад.

— Спри! — извика Лара. — Просто кажи каквото имаш да казваш и да свършваме с това.

Драго спря изведнъж и коленичи преди нея. Хвана ръцете ѝ.

— Не съм ти казал нищо за себе си поради простата причина че исках да предпазя тебе и хората ти от моите врагове. Колкото по-малко знаеш за мене, толкова по-защитена ще бъдеш.

— Ти така каза — отвърна тя кисело.

— Това не се е променило. Вече обсъдихме циганския ни брак и знаеш позицията ми.

Брадичка на Лара се вдигна.

— Не съм искала нищо от тебе.

Щом се върнеше при баща си, името на Драго никога нямаше да излезе от устните ѝ. Само сърцето ѝ щеше да знае за болката ѝ.

— Никога нямаше да те взема, ако подозирах, че си невинна — продължи той. — Загубих си ума. Струваше ми се, че толкова искаш да...

— Исках.

Главата на Драго се стрелна нагоре.

— Аз бях опитният. Трябваше да разбере. Никога няма да те забравя, Лара. Ако положението беше друго...

— Положението можеше да бъде друго, ако не бях циганка — нападна го тя. — Не мога да променя това, което съм.

— Така е. И аз не мога да променя това, което съм.

— Кога трябва да заминеш?

— Утре. Малкото останало орехово олио по кожата ми може да мине за летен загар. Отговорностите ми...

— Не искам да слушам за тях. Върви, щом трябва, няма да те спирам. Дори циганите си имат гордост.

Струваше ѝ се, че никога досега не е виждала толкова измъчен човек.

— Опитай се да не ме мразиш, скъпа. Раздялата не е лесна и за мене. Винаги ще си спомням за времето с тебе като за истински рай. Животът ми никога не е бил толкова прост и толкова приятен.

Само това ли можеш да ми кажеш, извика сърцето на Лара.

— Искам да се любя с тебе тази вечер, Лара, но не и ако ти не искаш.

Да не искам ли? Тя копнееше за това, имаше нужда от него.

— Желая те със сърце и душа. Само ми кажи едно нещо. Има ли друга жена в живота ти?

Сенките в очите му станаха по-дълбоки.

— Вече не.

Лара чу всичко, което имаше нужда да узнае. Очевидно Драго беше от онези мъже, които обичат само веднъж, дълбоко, от цялото си

сърце. Никоя друга жена не би могла да заеме мястото на онази, която е загубил.

Тя вдигна лице.

— Целуни ме, Драго. Тази вечер си мой. Погледни ме и ми кажи, че мислиш за друга жена, когато се любиш с мене.

Той седна до нея на леглото.

— Не мисля за никоя друга, освен за тебе, моя огнена циганко. Ароматът ти, вкусът ти, прегръдките ти... ти ме възбуждаш непоносимо.

Силните му длани обхванаха лицето ѝ и устните им се сляха. Той започна да я целува бавно, с такава страст, с такава нежност, че очите ѝ се замъглиха от сълзи. Как щеше да съществува без Драго? Целувката му стана по-дълбока; езикът му се гмурна в устата ѝ и способността ѝ да мисли изчезна.

Възбуда разтърси Джулиън, гореща и интензивна като светкавица. Никоя жена досега не беше карала тялото му да пее и кръвта му да се сгъстява така, както тази млада циганка. Да целува Лара беше чисто удоволствие. Да се люби с нея беше чист екстаз. Да се раздели с нея — самият ад. Ако не беше граф, щеше да прати по дяволите благоприличието и обществото и да я отведе в Лондон със себе си. Хората можеше да сметнат, че благовъзпитаният граф Мансфийлд си е загубил ума, но цялото висеше общество щеше да му завижда.

Мислите му се пръснаха, когато Лара плъзна пръсти в отвора на ризата му. Ръцете ѝ бяха топли и меки, безкрайно възбуждащи върху гърдите му. Той успя да разкопчае предницата на панталоните си и копчетата на ризата си, докато ръцете ѝ бродеха по мускулестите му рамене и гърди и надолу, по корема към...

Стон на дива наслада избликна от гърлото му, когато пръстите ѝ го обгърнаха. Той задърпа блузата ѝ и я скъса в нетърпението си да я види гола. Дрехите отлетяха, устните се сляха, ръцете бяха навсякъде. Той прокара палеца си по втвърденото ѝ зърно. Наведе глава и го пое между зъбите си. Лара ахна; той усети треперенето ѝ. Джулиън разбра, че и тя е толкова възбудена, колкото и той, когато тя хвана главата му и я задържа към гърдите си. Той засмука зърната ѝ, вкусвайки нежните стонове, които се изтръгваха от гърлото ѝ, тъжно осъзнавайки, че няма да ги чуе никога повече.

Тя се пресегна, хвана члена му и той се уплаши, че ще излее семето си в ръката ѝ. Започна да се бори да си възвърне самообладанието. Не му беше приятна мисълта да се изложи в последната вечер, когато са заедно. За миг помисли дали да не я вземе бързо, както изискваше тялото му, но почти веднага отхвърли тази мисъл. Обърна я по корем и я повдигна на колене и лакти.

Лара изписка изненадано.

— Какво правиш?

— Не си ли виждала как се съвкупяват конете?

— Разбира се, но какво общо има това с... ох...

Той разтвори коленете ѝ, настани се зад нея и нежно я близна по врата. Погали цепнатината ѝ и я опита с пръсти. Обля ги влага. Топлината ѝ го опари. Той я разтвори и проникна дълбоко в нея. За да не свърши преждевременно любенето им, остана неподвижен за един дълъг, напрегнат момент.

— Драго, моля те. Прекрати това мъчение.

Молбата ѝ го разтърси. Той хвана ханша ѝ, за да я задържи на място, и започна да навлиза и да излиза, стиснал зъби, отметнал глава, с нисък стон, заседнал в гърлото му. Кулминацията дойде изведнъж, с огромна сила. Двамата стигнаха до края заедно, като едно тяло и една душа, но толкова разделени, колкото може да бъдат двама злочести любовници.

Лара остана да лежи спокойно в ръцете на Драго, докато дишането им отново стана нормално. Искаше ѝ се тази нощ да не свършва, но знаеше, че зората ще се появи на източното небе така несъмнено, както че след нея ще дойде денят. Нямахше да моли Драго да остане, нямаше и да го моли да я вземе със себе си. Положението беше невъзможно и за двамата. Той имаше отговорностите, за които спомена, а тя имаше баща, който я чакаше. Но мисълта, че Драго може да я остави, без да погледне назад, въпреки всичко беше болезнена.

Изведнъж, изневиделица я връхлетя стряскащо предчувствие.

— Пак ще се срещнем, Драго — прошепна тя. — Когато изпаднеш в опасност, ще бъда до тебе.

— Съмнявам се, скъпа — отговори той. — Предпочитам да мисля, че ще живееш благополучно с твоите хора в някоя далечна част на Шотландия. Няма да ти хареса нито Лондон, нито интригите му.

— Там ли отиваш? В Лондон? В Лондон ли е домът ти?

Той мълча толкова дълго, че Лара разбра, че е навлязла в забранени пространства.

— Извинявай. Няма нужда да отговаряш на тези въпроси. Знам, че не обичаш да говориш за себе си. Прости ми.

— Толкова малко време ни остава, скъпа. Има други неща, които бих искал да правим, вместо да говорим.

— Да — прошепна Лара, обвиняйки ръце около врата му.

Ако това беше последната им нощ заедно, нека тя бъде забравима.

Любиха се отново, преплели ръце и крака, притиснали тела едно о друго, устни и ръце изследваха места, които може би бяха пропуснали при първото си трескаво сливане. После заспаха. Когато Лара се събуди на следващата сутрин, Драго си беше отишъл.

А с него — и сърцето ѝ.

Джулиън се отби на кратко посещение в провинциалното си имение, преди да продължи към Лондон. Не искаше Ема или някой от равните нему да зяпа циганското му облекло. Колкото по-малко знаеха хората за пребиваването му при циганите, толкова по-безопасно щеше да бъде за волното племе. Питърс, икономът на Торнтън Хол, му отвори вратата.

— Просящите на задния вход — изсумтя той, поглеждайки високомерно над дългия си нос.

Вратата започна да се затваря пред Джулиън.

— По дяволите, Питърс, аз съм — каза Джулиън и мина покрай смаяния иконом. — Не позна ли собствения си господар?

Обикновено невъзмутимият иконом несъмнено беше поразен.

— Аз... тоест, милорд, не ви познах. Извинете ме. Не съм свикнал да ви виждам облечен като... ъ-ъ... като човек със съмнителна репутация.

— Достатъчно, Питърс. Искам да ми се приготви вана. И то бързо. Помоли госпожа Хауърд да ме нахрани солидно. Умирам от глад. Тръгвам за Лондон веднага щом се приведа в по-приличен вид.

— Много добре, милорд — каза Питърс. — Веднага ще се погрижа.

След един час, прясно изкъпан и обръснат, Джулиън се премени в обичайното си безупречно облекло и седна пред обилното ядене, което му беше приготвила госпожа Хауърд. Изтънчената кухня беше амброзия, сравнена с обикновената храна, на която привикна при циганите, но поради някаква причина не му беше толкова вкусно, колкото простите ястия, които беше споделял с Лара и семейството ѝ.

Лара. Циганската му булка, за която в действителност не беше женен.

Мислите за Лара го бяха тормозили през целия път към дома. Не можеше лесно да забрави последната им нощ заедно. А и не искаше да

забравя страстта, която бяха споделяли, макар да знаеше, че тя трябва да остане заровена дълбоко в него, докато преследва убиеца на Даяна.

Но продължаваше да се измъчва заради грубия начин, по който се беше разделил с Лара. Мъчно му беше, че я нарани. Ако тя му беше казала, че е девствена, никога нямаше да я вземе. А след онзи първи път нямаше сили да се възпре. Обвиняваше себе си, че беше действал по-скоро като брат си, женкаря Синджън, по отношение на Лара, но се беше пристрастил към тази жена. Желанието му за нея беше глад, който не можеше да утоли. Трябваше някак си да се научи да живее без пицното тяло на Лара, което го изкушаваше отвъд всякакви предели, но нямаше да му бъде лесно. Вкусът ѝ не задоволяваше, а по-скоро разпалваше апетита му.

Джулиън стигна в Лондон късно същата вечер. Нямаше ключ, затова се наложи да използва желязното чукче, за да си влезе.

След ужасно много време Фартингейл, градският му иконом, отвори вратата; нощната шапчица беше кривната върху посивялата му глава, кльощавите му глезени се подаваха изпод нощницата.

— Лорд Мансфийлд! Добре дошъл у д-д-дома, милорд.

— Заекваш, Фартингейл — каза Джулиън, минавайки покрай смутения иконом. — Загубих си ключа. Ема и леля Аманда излезли ли са?

— Да, милорд. Отидоха на музикалната вечеринка на лейди Маршъл. Виконт Блейкли ги придружава.

— Блейкли ли? Разпасаният приятел на Синджън?

— Точно така, милорд. Лорд Блейкли често идваше на визити, докато отсъствахте.

Джулиън се намръщи. Това не му хареса. Блейкли беше отявлен женкар, какъвто беше и Синджън, преди да се укроти покрай Кристи. Джулиън се закле възможно най-скоро да поговори сериозно с Ема по въпроса за хората, с които се среща.

— Да повикам ли камериера ви, милорд? — запита Фартингейл, явно нямайки търпение да се върне в леглото си.

— Не, остави Еймс да спи. Мога сам да се съблека. Изтощен съм. Лека нощ, Фартингейл.

— Лека нощ, милорд.

Джулиън се качи по стълбите към стаята си, ужасно уморен. Много време не се беше връщал у дома и в крайна сметка

разследването му го беше довело обратно в Лондон. Беше убеден, че Чакала, които стоеше зад кръга контрабандисти, е някой с висока позиция в правителството. Мъжът, който искаше смъртта на Джулиън, виновният за смъртта на Даяна. Но от връщането на Джулиън в Лондон беше произлязло и нещо добро. Щеше да може да държи Ема под око. Очевидно тя беше извън контрол, щом редовно се виждаше с Руди Блейкли.

Джулиън се съблече и се тръшна на леглото. Толкова беше уморен, че заспа, преди мислите за Лара да доведат до неизбежната възбуда.

— Джулиън! Събуди се! Как смееш да изчезваш за цяла вечност и да не се обадиш поне веднъж. Джулиън! Чуваш ли ме? Събуди се.

Някой силно го разтърси и той се събуди. Отвори едно помътено око и видя Ема да стои над него като отмъстителен ангел с ръце на кръста, потупвайки ядосано с крак, докато виолетовите ѝ очи блестяха яростно.

— Престани, Ема. Какво ти става?

— Къде беше? — запита тя.

— Няма значение. Сега съм у дома. Бъди така добра да ме изчакаш в стаята за закуска, ще слеза право там.

— Много добре, но не си мисли, че ще ме успокоиш с несъстоятелните си обяснения и този път. Толкова се безпокоях, че пратих да повикат Синджън. Не знаех дали си жив или мъртъв.

— Както виждаш, съм съвсем жив. Позвъни на Еймс, докато слизаш надолу.

Отмятайки глава, Ема се извърна и се отдалечи, като дръпна шнура на звънеца, преди да изхвърчи от стаята.

Еймс дойде след малко с поднос с чай и филия препечен хляб. Остави внимателно подноса на масичката до леглото, наля сметана и чай в чашата и се усмихна на Джулиън.

— Чудесно е, че се върнахте, милорд. Да ви приготвя ли банята?

— Да — каза Джулиън, прозявайки се. — Дай ми само миг да изпия една-две чаши чай и да си изям филията. Ема е доста ядосана тази сутрин и въобще няма да успее да хапна, докато тя ми проглушава ушите.

Две чаши силен чай, разреден с малко сметана, свършиха работа. Дори препеченият хляб му беше страшно вкусен. Джулиън беше вече в

много по-добро настроение, когато се отпусна във ваната с гореща вода. След банята Еймс го обръсна и му помогна да обуе стегнати черни панталони, бяла риза с рюшове, черен жакет и лъснати ботуши. Джулиън се огледа в огледалото. Нищо в приличната му външност не му напомняше за циганина Драго.

Ема го чакаше в стаята за закуска, седнала на обичайното си място. Беше облечена в приятна бледовиолетова дневна рокля, която подчертаваше тъмновиолетовите ѝ очи. Сърцевидното деколте показваше началото на закръглените ѝ гърди, напомняйки на Джулиън, че Ема вече е пораснала. Той се наведе и целуна темето ѝ.

— Добро утро. Къде е леля Аманда тази сутрин?

— Добро утро — отвърна хладно Ема. — Леля Аманда още не е станала и това е добре. Не бих искала да чуе този разговор. Какво имаш да кажеш за свое оправдание, Джулиън? Какво да мисля, когато те няма седмици наред и не пращаш никакво известие?

Джулиън знаеше, че заслужава този упрек, но думите на Ема все пак го засегнаха. Знаеше, че отсъствията му я тревожат, но не можеше да направи почти нищо, освен ако не престанеше да работи за правителството. А още не беше готов да го направи.

— Отговори ми, Джулиън — настоя Ема. — Какво ще кажеш на Синджън? Той скоро ще дойде в Лондон.

— Синджън няма да дойде в Лондон — обясни по-големият брат. — Видяхме се с него преди четири дни и го пратих да се прибира в Гленмур.

— Видели сте се със Синджън? Къде?

— Аз... срещнахме се случайно на панаира в Локърби. Чул, че там има много добри коне, и се отбил да ги огледа.

Тънките вежди на Ема се вдигнаха рязко.

— А ти какво си правил на този панаир?

— Това, любопитна сестричке, не е твоя работа.

Джулиън си взе няколко сладки от бюфета и зае обичайното си място начело на масата.

— Как е леля Аманда?

— Добре. Много е мила. Не знам как щях да се справя без нея, след като вие двамата със Синджън ме изоставихте.

Джулиън я изгледа остро.

— Никой не те е изоставял, скъпа. Очаквам да остана в Лондон за неопределено време. Ще бъда на разположение и ще ви придружавам двете с леля Аманда на всички събития, които вие, дамите, изглежда, много обичате.

— Не искам да те затруднявам — наежи се Ема. — Имаме си чудесен придружител, виконт Блейкли. Руди много ни помагаше, докато ти скиташе някъде.

Гневът на Джулиън изригна.

— Лорд Блейкли едва ли е компанията, която бих избрал за тебе, скъпа Ема. Репутацията му на женкар и развратник е добре документирана. Забрави ли приключенията му със Синджън? Брат ти се поправи, но Блейкли не показва признаци, че ще промени порочния си живот.

— Руди винаги е бил джентълмен и нищо друго — извика в отговор Ема.

— Въпреки това прекратявам визитите на Блейкли, след като съм си у дома.

Ема стана рязко и хвърли салфетката в чинията си.

— Не съм дете, Джулиън. Защо трябва да се държиш като гадняр? Животът ти толкова ли е лишен от човешка топлина и приятелство, че искаш същото и за мене? — Тропна с крак. — Няма да го допусна! Ще продължа да се виждам с Руди и не можеш да ме спреш.

И Ема изскочи от стаята, а Джулиън остана да гледа след нея с отворена уста. Какво, по дяволите, е ставало в негово отсъствие? Как Блейкли се е сближил толкова много с Ема? Накъде отиваше връзката им? Ако Блейкли компрометира сестра му, той, Джулиън, щеше да му откъсне главата.

Жестокото му изражение се смекчи, когато леля Аманда влезе в стаята за закуска.

— Джулиън! Колко хубаво е, че се върна. Ема ми каза, че си тук. Какво си й сторил, че да я разсърдиш така?

— Забраних ѝ да поддържа отношения с виконт Блейкли. Изглеждаш много добре, лельо — продължи той, сръчно сменяйки темата. — Надявам се одухотворената ми сестра да не те е затруднявала особено много.

— В никакъв случай! Ема е сладко и привлекателно момиче. Кара ме отново да се чувствам млада. — Тя замълча и изгледа пронизително Джулиън. — Какво имаш против лорд Блейкли? Винаги е бил много мил с нас. Ескортът му беше много ценен, докато те нямаше. Синджън го помоли да бди над Ема, докато ти беше далече от Лондон, и скъпото сладко момче правеше точно това.

— За един и същи лорд Блейкли ли говорим? — запита Джулиън смяян. — Блейкли и Синджън са от един дол дренки.

— Синджън се поправи, значи и Руди може — възрази Аманда.

— Въпреки това спокойно можем да минем без компанията на Блейкли сега, когато съм си у дома.

— Хмм, както кажеш, Джулиън — изрече Аманда, премигвайки невинно.

Джулиън довърши закуската си, докато Аманда бърбеше за маловажни неща. Той слушаше разсеяно, докато набелязваше какво трябва да обсъди с Уилям Рандал, граф Чатъм, когато отиде да съобщи какво е открил.

Излезе от стаята за закуска и отиде право в кабинета си, където се зарови в отчетите, изпратени му от управителя на Торнтън Хол. Всичко там, изглежда, беше в ред. Другите му имения също бяха добре. Той прочете доклада за доходите и със задоволство узна, че инвестициите му са в добро състояние. Общо взето, богатството на фамилията Торнтън беше в задоволително състояние и нарастваше.

След като обядва, Джулиън поръча да докарат каретата му и отиде в Уайтхол, за да докладва на Рандал. Не го оставиха да чака много, преди да го поканят в кабинета на Рандал.

— Лорд Мансфийлд — приветства го топло Рандал. — Започнах да се страхувам, че сте станали жертва на мръсна игра. Седнете. Нямам търпение да чуя доклада ви. Бренди?

Джулиън кимна. Рандал напълни две чашки и му подаде едната. Джулиън завъртя кехлибарената течност в своята, а после я гаврътна на една глътка. Така подсилен, се зае да излага отчета си.

— Контрабандистите имаха достъп до тайна информация, милорд. Очаквах агент да се внедри в редиците им. Разкриха ме и ме хванаха, докато товарех контрабандата заедно със селяните. Отведоха ме на борда на техния кораб. Чакала беше там. Не го видях достатъчно

добре, за да го идентифицирам. Но знам, че е важна личност и познава плановете ни.

Рандал се наведе напред.

— Казвате, че не сте разпознали Чакала?

— Беше тъмно и лицето му беше в сянка. Раниха ме при опит за бягство и бях в безсъзнание, когато са ме натоварили на кораба. Чакала знаеше, че ще бъда там и че в Корнуол са очаквали контрабандистите. Те отминаха обичайното място за разтоварване и свалиха стоката си на пуст бряг близо до Дъмфрийс в Шотландия.

— Слава богу, че сте оживели, за да разкажете за станалото. Но как избягахте? И къде бяхте през последните седмици?

— Скочих в залива на Солуей, преди корабът да пристане, и отнесох един-два куршума. Не си спомням много какво стана след това, но се свестих в един цигански фургон.

— Цигански фургон — повтори Рандал, очевидно заинтригуван.

— Да. Една от техните жени ме видяла на брега и накара да ме занесат в лагера им. Там една старица излекува раните ми. Тя ми спаси живота. Останах при тях, докато раните оздравяха напълно.

— Предполагате ли, че според Чакала сте загинали в морето?

— Не знам. Той прати хората си в циганския лагер да ме търсят, но циганите ме защитиха. Сега, щом съм вече в Лондон, възнамерявам да открия кой от нашите е предател. Той граби печалби, които по право принадлежат на правителството.

Джулиън знаеше, че според Рандал съдбата на Великобритания е да стане най-великата търговска нация в света и че той няма да се спре пред нищо, за да види как страната му постига тази своя цел. Надяваше се разказът му в този момент да убеди шефа му в нуждата да продължи разследването си.

— Скорпиона беше разкрит — изрече замислено Рандал. — Ако продължите разследването си, това може сериозно да застраши живота ви. Ще възложя на друг да следи Чакала.

— Не! — протестира Джулиън. — Знаете историята ми, милорд. Чакала уби годеницата ми. Аз трябваше да умра в онзи инцидент с каретата. Убеден съм, че Чакала знае самоличността ми, но това е още една причина да продължа. Сега ще внимавам повече. Присъствието ми в Лондон ще изведе Чакала от укритието му.

— Не знам — отвърна Рандал с леко съмнение в гласа. — Много е рисковано. Привързах се към вас, Джулиън.

— Нямам намерение да умирам — изрече напрегнато Джулиън, — но хващането на предателя е по-важно от живота ми. Ето какъв план имам. Ще ходя на всякакви събития, частни и обществени. Ще стана примамка, така да се каже. Чакала няма да устои да не направи още един опит за покушение срещу мене. Този път ще бъде готов. Този път нямам годеница, която да нарани. Имам само сестра си, но мога да я пратя при Синджън в Шотландия.

Рандал поглади брадичка, потънал в размисъл. Джулиън седеше на ръба на стола в очакване на решението му.

— Чакала трябва да бъде спряна — каза той решително.

— Не сме по-близо до контрабандистите, отколкото бяхме, когато разследването ви разкри заговора. А той продължава да лишава правителството от дължимите мита.

— Да, милорд, и аз мисля така. Имам ли разрешението ви да продължа разследването?

— Имате го, макар и дадено неохотно. Тъй като смятате, че в редиците ни има предател, най-добре е да не се свързвате с мене тук. Ако трябва да се срещнем, ми пратете съобщение у дома.

Джулиън стана.

— Много добре, милорд. С Божията воля следващия път, когато се срещнем, ще съм сразил Чакала.

Джулиън се върна у дома замислен. Щеше да продължи разследването си, като придружава Ема на обичайните обществени събития тази вечер и през целия сезон. Влезе в приемната и с изненада видя сестра си и леля Аманда да пият чай с виконт Блейкли.

— Лорд Мансфийлд — каза Руди, като стана, за да поздрави Джулиън. — Ема тъкмо ми разказваше, че си се върнал у дома. Каза, че сте се видели със Синджън. Как е лердът на Гленмур?

— Много е добре. — Джулиън погледна към Ема. — Мисля да пратя лейди Ема на дълго гостуване в Шотландия.

— Джулиън! Насред сезона ли? Не, много те моля. Много ще се радвам да посетя Синджън и Кристи след няколко месеца, но не точно сега.

— Ще видим — каза Джулиън.

Отпусна се в едно празно кресло. Ема наля чай и му подаде чашата.

— Руди ще ни придружи тази вечер на бала у Уексингам. Няма да бъде проблем, нали?

— Ескортът на лорд Блейкли няма да бъде необходим — изреве строго Джулиън. — Тъй като сега съм тук, аз ще ви съпровождам на всички публични събития.

Ема хвърли недоволен поглед към Джулиън, но той се направи, че не е забелязал.

— Руди, ще се видим там, нали? — запита Ема.

— Не бих пропуснал събитието — отвърна кавалерът.

Джулиън стана внезапно.

— Да поговорим в кабинета ми, ако обичаш, Блейкли.

Очевидно Руди разпознаваше заповедта, щом я чуеше.

— Разбира се, Мансфийлд. След тебе.

— Надявам се Джулиън да не се държи грубо с Руди — прошепна Ема на леля Аманда, докато мъжете се отдалечаваха по коридора. — Руди наистина е мил, любезен мъж. Изобщо не е такъв закоравял женкар, какъвто беше Синджън, преди да се поправи.

— Лорд Блейкли ухажва ли те, Ема, скъпа? — запита Аманда. — Така ми изглежда, но, разбира се, Джулиън има последната дума да му позволи да те ухажва.

Ема се изчерви и отвърна поглед.

— Аз... привързана съм към Руди, лельо, и ми се струва, че не съм му безразлична, макар че не сме обсъждали отношенията си. Джулиън ще каже, че Руди е много стар за мене, макар че едва шест години ни делят. За негово щастие Руди ще наследи някой ден титлата на баща си и значителното му състояние. Не може да бъде чак толкова неприемлив.

— Джулиън ще реши това, скъпа — отговори Аманда.

Кандидат ухажорът на Ема седеше срещу Джулиън с чаша бренди в ръка. Джулиън се взираше в него над ръба на чашата. Виждаше, че Блейкли би могъл да завърти главата на всяка млада девойка. Беше красив и миловиден, маниерите му бяха безупречни. Но Джулиън много добре познаваше слабост на Блейкли към жените, силните питиета и хазарта, не непременно в този ред, и искаше да предпази Ема да не стане жертва на женкарския чар на Блейкли.

— Какви са намеренията ти към сестра ми, Блейкли? — запита Джулиън, насочвайки се право към сърцевината на въпроса.

Кафявите очи на Блейкли се разшириха и той едва не изпусна чашата си.

— Да не би да ме обвиняваш в неуважително държание спрямо лейди Ема, Мансфийлд?

— Просто добре познавам репутацията ти. Ема е невинна, мой дълг е да я пазя.

— Лейди Ема е в безопасност с мен, милорд — увери го Блейкли. — Аз много я уважавам. Бих искал да ми позволиш да я ухажвам.

— В никакъв случай — изрече рязко Джулиън. — Вмъкнал си се под кожата ѝ, докато ме нямаше, но няма да позволя това да продължи. Сигурен съм, че има други жени, които ще се зарадват, ако им обърнеш внимание.

— Във всеки случай, милорд, Ема е единствената жена, която бих искал да ухажвам.

— Не позволявам — сръза го Джулиън. — Сега, ако ме извиниш, имам работа.

Руди го изгледа смразяващо и се изправи.

— Решителен съм колкото тебе, Мансфийлд. Синджън се промени; какво те кара да мислиш, че аз не мога?

Излезе, преди Джулиън да успее да отговори.

Джулиън остана да гледа затворената врата. Ема не би се съгласила, но беше абсолютно необходимо да я пази от самата ѝ безразсъдна природа. Той знаеше, че тя го смята за суров и неотстъпчив. Често го беше обвинявала, че няма сърце, и до известна степен имаше право.

Мъж със сърце би ли изоставил жена, която не е познавала мъжки допир, преди той да отнеме девствеността ѝ? Съмняваше се. Лара беше неопитна и той я беше взел жадно и страстно, възползваше се от нея, защото я желаше до смърт. Дори сега я желаше. Страдаше от загубата ѝ така остро, както от смъртта на Даяна.

Понякога, в редките моменти на самовглъбяване, Джулиън се питаше дали с Даяна щяха да се радват на щастлив брак. Тя щеше да бъде съвършена графиня. Хладна, сдържана, царствена, всичко, което някога беше искал да бъде неговата съпруга. Жена, достойна за граф.

Но едва когато срещна и превзе една циганска красавица, той научи цената на женската пламенност. След смъртта на Даяна беше имал любовници, но те не бяха събуждали особена страст у него. Бяха отдушници за физическите му нужди, но бързо ги забравяше, докато страстта на Лара беше честно дадена и дарена с любов.

Лара е циганка, напомни си той. Не е достойна да стане съпруга на граф, колкото и да е красива и желана. Обществото никога нямаше да я приеме. Тя щеше да бъде нещастна. Свободният ѝ дух щеше да посърне и да умре под ограниченията, налагани от възпитаното общество.

Буйният танц на Лара се беше врязал с потресаваща сила в паметта му. Ярко си припомни стройното ѝ златисто тяло, което се въртеше и извиваше под звуците на огнения първичен ритъм. Кръвта ѝ беше гореща, страстта ѝ — зашеметяваща и Джулиън не можеше да понесе мисълта друг мъж да я има. Но проклетият му дълг към семейството и страната правеха невъзможно да приеме Лара, който му поднасяше Лара със самата себе си.

Мислите му бяха пръснати от Ема, която нахлу, без да почука.

— Какво си казал на Руди? Излезе оттук кипнал. Заклевам се, Джулиън, ако ми съсипеш това приятелство, никога няма да ти простя.

Джулиън въздъхна уморено. Животът беше толкова ужасно сложен. Като глава на семейството имаше големи отговорности. Толкова много хора зависеха от него, че почти си пожела да можеше да се върне към простия живот като циганина Драго.

— Ти си млада, Ема. Във висшето общество има подобри мъже от Блейкли, сред които можеш да избираш. Ще се видим на вечеря — каза той покровителствено.

Вече навел глава над счетоводната книга, той чу затръшването на вратата след Ема.

Вечерята мина напрегнато. Гневът на сестра му кипеше, едва сдържан, а мълчаливото неодобрение на леля Аманда към властното му държание стържеше по нервите на Джулиън. Той се извини преди десерта и отиде да се разхожда напред-назад из стаята си, докато дойде времето да се облече за събитието същата вечер.

Балът беше скучен, губене на време, поне според Джулиън. Настроението му не се подобри, когато Ема изчезна в градината с Руди, докато той издирваше предателя сред присъстващите равни нему

благородници. Не научи нищо тази вечер, не стана и мишена на покушение. Може би прибързваше с очакванията си. Ядосваше се. Знаеше, че се държи грубо с Ема, но нямаше никаква представа как да поправи положението, без да отстъпи пред нелепата молба на Блейкли да я ухажда.

Следващите седмици преминаха във водовъртеж от светски събития. Джулиън възстанови познанството си с хора, които смяташе за първостепенни заподозрени в своето разследване, а в същото време наблюдаваше сестра си, която за негово притеснение видимо беше омаяна от Руди Блейкли.

По едно време му хрумна да си намери нова любовница, но бързо отхвърли идеята. Нямаше нито време, нито енергия за интимни връзки в сегашната ситуация. Освен това след Лара мисълта да легне с друга жена го отблъскваше. Младата циганка го беше похабила за другите жени. Беше го омагьосала и той не можеше да се отърси от магията ѝ.

Джулиън беше в Лондон вече цял месец, когато Ема го осведоми на закуска, че довечера са поканени да отидат на бала, на който дъщерята на граф Станхоуп ще дебютира в обществото.

— Добре ли познаваш тая дъщеря? — запита Джулиън, за да поддържа разговора, докато прелистваше сутрешния вестник.

— Не съм се запознала с нея. Малко хора дори знаеха, че лорд Станхоуп има дъщеря, докато не покани отбраното общество на бала ѝ. Предполагам, че досега е живяла в провинцията.

— Хм — отвърна Джулиън, примирен с перспективата за още една скучна вечер, запълнена с усмихващи се девойки и майки-ястреби, търсеци добри кандидат-съпрузи за дъщерите си. Предполагам, че момичето на Станхоуп е от същия дол дренки.

Джулиън пристигна подобаващо в дома на Станхоуп, разположен близо до Хайд Парк на Парк Лейн. Редицата карети, чакащи да стоварят видните си пътници, бяха забавили пристигането им и балната зала вече беше препълнена.

Джулиън познаваше повърхностно Станхоуп, но не го видя сред навалищата. Затова се приближи към група млади благородници, докато Ема и Аманда се присъединиха към свои познати дами. Разговорът беше скучен и Джулиън се отдалечи, търсейки друго развлечение. Тълпа мъже, събрани около един мъж и една жена,

привлече вниманието му. Заинтересуван, той се приближи. Застанал отстрани, протегнал шия, изведнъж усети как в тялото му плъпва странна възбуда.

Лорд Станхоуп стоеше в центъра на заинтригувана тълпа, възторжено вгледан в жената, която държеше под ръка. Тя се беше обърнала, така че Джулиън не виждаше лицето ѝ. Беше дребна, с пищно тяло, облечена в зашеметяваща сребриста рокля, която подчертаваше тъмната ѝ коса и златистия тен. Студена тръпка изправи космите по тила на Джулиън. Младата жена вдигна глава и се усмихна на един от обожателите си. Джулиън ахна. Сякаш някой го беше бухнал в корема. При това силно.

Лара! Сякаш привлечена от ръката на съдбата, тя го намери над морето от глави. Погледите им се срещнаха и останаха слети. Джулиън усети, че тя не е очаквала да го види тук, защото кожата ѝ пребледня и очите ѝ се разшириха неимоверно.

Какво, по дяволите, прави Лара с лорд Станхоуп, запита се Джулиън. Изсумтя отвратено. Очевидно необузданата циганка го е последвала до Лондон и си е намерила покровител. Лорд Станхоуп, вдовец, вероятно е бил лесна мишена. Никой не помнеше съпругата му, а богатата му дъщеря скоро щеше да бъде продадена на предложилия най-висока цена.

Проклятие! Проклятие! Проклятие! Как е посмяла! Не ѝ е трябвало много, за да скочи от едно легло в друго. Беше я научил на страст и тя беше възприела чудесно уроците му. Но защо е дошла в Лондон, за да търси друг любовник? Рондо не е ли бил достатъчно добър за нея?

Коленете на Лара трепереха. Ако не беше успокояващото присъствие на баща ѝ, щеше да хукне към най-близката врата. Мразеше тези превземки и преструвки. Мъжете, състезаващи се за нейното внимание, го правеха от любопитство, а не защото я смятаха достойна за съпруга. Беше видяла как майките си шепнат зад ветрилата си, без съмнение коментирайки тъмната ѝ кожа и необикновени очи. Дори младите дами на нейна възраст гледаха така, сякаш тя не беше нищо друго, освен кал под краката им.

Лара знаеше, че зестрата ѝ е достатъчна, за да ѝ гарантира съпруг, но мъжът, който би поискал ръката ѝ, трябваше да има отчаяна нужда от пари, за да се ожени за полуциганка. Горкият татко,

безмълвно изхлипа тя. Имаше толкова големи надежди за нея. Лара знаеше, че той ще е разочарован, ако тя не се омъжи за някое от тези кипреци се контета. Но тя беше непреклонна. Ако не може да има Драго, не иска никого.

Насили се да изобрази учтива усмивка към лорд Денби, който тъкмо беше направил комплимент на роклята ѝ, и си пожела всички тези хора да изчезнат. Празните им ласкателства я оставяха безчувствена.

Изведнъж усети как някакво предчувствие полазва по гръбнака ѝ. Тревожният ѝ поглед прерови тълпата кандидат-поклонници и срещна тъмния, загадъчен поглед на мъжа, когото не се надяваше повече да види. Той се взираше в нея така напрегнато, че коленете ѝ започнаха да се подгъват и тя се хвана за бащината си ръка, за да се задържи.

— Лара, скъпа, лошо ли ти е? — запита лорд Станхоуп, придържайки омекналото тяло на Лара.

— Толкова е задушно тук, татко — прошепна тя. — Може ли да отида в стаята за почивка на дамите?

— Разбира се, скъпа. Лично ще те заведа дотам.

Той изпълни маневра, която ги отведе далече от балната зала и тълпата почитатели.

— Жънеш успехи, Лара — изрече радостно Станхоуп. — Всички млади мъже са в краката ти. Знаех си, че ще те харесат. Имам толкова големи надежди за тебе, дъще. Ти си прекрасно допълнение към обществото.

Не ме е грижа за обществото, помисли Лара. Не искаше да разочарова баща си, но тези обожавачи я млади мъже не мислеха за брак. Тя беше достатъчно умна, за да знае, че тя ги интересува като евентуална любовница, а не като съпруга. Можеше ли баща ѝ да е толкова сляп?

Когато Лара беше срещнала погледа на Драго над главите на поклонниците, ѝ се беше доцяло да потъне в ламперията. Беше ѝ се видял зашеметен и ядосан, макар да нямаше причина да ѝ се сърди. Напротив, страдала беше именно тя, след като той я беше изоставил без намек за разкаяние или съжаление.

Но изглеждаше така красив, че тя не можеше да откъсне очи от него! Беше облечен в скъпи вечерни дрехи — светлосин сатенен жакет,

сребриста жилетка, сиви панталони, бели чорапи и кожени обувки с катарамии, обилно посипани със скъпоценни камъни, които подозрително приличаха на диаманти. Нищо у него не й напомняше за Драго... нищо, освен блестящите тъмносини очи.

— Ще те изчакам тук и ще те отведа обратно в балната зала — каза лорд Станхоуп, когато стигнаха до стаята за почивка.

Лара поклати изящно фризираната си глава.

— Не, татко, върни се при гостите си. Ще си почина малко и ще те намеря, когато ми стане по-добре. Всичко това е толкова ново за мен.

Станхоуп я целуна по челото.

— Гордея се с тебе, дъще. Толкова приличаш на прелестната си майка. Ако бях разбрал за тебе, щях да се ожения за Сирина и щях да ви взема да живеете при мене. Моля те, прости ми, че не направих каквото трябваше за майка ти, преди да умре.

— С мама нищо не ми липсваше. И не само ти, и тя е виновна да узнаеш за мене едва когато станах на тринадесет години.

Станхоуп се усмихна.

— Обещавам да те компенсирам за всичко. Все трябва да има един достоен мъж сред тези младоци, които те зяпат облещени. Не стой тук много дълго, ще ни липсваш.

Лара влезе в стаята за почивка и за радост я намери празна. Според нея единственият достоен мъж за нея наистина беше в залата, но той не я искаше.

Постоя известно време сама и замислена, после откряна вратата и излезе навън в коридора.

— Време беше — изрече провлечено един познат глас. — Трябва да поговорим.

— Драго!

— Да, моя необуздана циганко.

Той я хвана за ръката и я дръпна към отворения френски прозорец, който водеше от коридора право в градината. Щом излязоха, я поведе сред сладките ухания на цветята, после навлязоха в лабиринт от жив плет. Драго спря едва когато стигнаха обляната в лунна светлина беседка в средата на лабиринта.

Извърна я грубо и я накара да го погледне.

— Какво, по дяволите, правиш в Лондон? Проследи ли ме?

Лара не можеше да повярва на ушите си. Обвиненията му я ядосаха. Не тя го беше напуснала, а той нея — тогава защо толкова се гневи? Ако погледите можеха да убиват, Драго вече щеше да се е представил пред Създателя.

8

— Как смееш да се държиш така грубо с мене! — избухна Лара.

— Ще ми се да направя нещо повече — изръмжа Джулиън. —
Защо ме последва в Лондон? Не ти отне много време да си намериш
нов покровител, нали.

Лара зяпна. Жестокото, несправедливо обвинение на Драго
разпали гнева ѝ. Тя отърси ръката му и понечи да се отдалечи. Но не
можа. Драго отново я хвана и я привлече към себе си.

— Станхоуп е старец. Намираш ли удоволствие в лигавите му
прегръдки?

— Нафукан глупак — изсъска Лара.

Драго да се натресе на дебютния ѝ бал беше достатъчно
шокиращо, но да ѝ говори така, сякаш е най-обикновена курва, беше
вече оскърбление. Кой беше той? И какво правеше на бала ѝ? Как е
влязъл без покана? Беше облечен като изискан лорд, а се държеше като
пълен идиот.

Беше видяла и чула предостатъчно. Преди да успее да се
разколебае, тя отстъпи една крачка и зашлеви Драго през лицето.

— Махай се — изфуча тя. — Нищо не знаеш за мене. Защо те
интересува какво правя? Напусна ме, без дори да се озърнеш. Помисли
ли за мене поне веднъж, след като се разделихме? Не знам кой си или
как си влязъл без покана на бала на лорд Станхоуп, но предлагам да се
махнеш и да ме оставиш на спокойствие, преди да съм повикала някой
лакей да те изхвърли.

Само един нерв затрепери на челюстта на Джулиън — никакъв
друг знак, че тя го е наранила. Впрочем нейната ръка я болеше, тъй че
ударът навярно беше доста силен.

— Никога повече не го прави — изсъска той през зъби. — Какво
стана, Лара? Не беше курва, когато се разделихме. Наистина ли откри,
че не можеш без мъж в леглото? Изненадан съм, че не си се насочила
към Рондо. — Очите му се присвиха. — А може би си го направила?
Или може би си решила да си търсиш късмета нависоко? Разбирам, че

Станхоуп е богат вдовец. Няма да се ожени за тебе, глупачке. Графовете си търсят съпруги сред собствените си редици.

— Отвращаваш ме, Драго. Дължиш ми извинение.

Джулиън я погледа втренчено, сякаш си беше загубила ума.

— За какво да се извинявам?

— За толкова много неща, че няма как да ги изброя. Първо, нарече ме курва. Второ, обвини ме, че съм те последвала в Лондон, докато изобщо не ми е хрумвало да тръгна да гоня човек, който толкова малко държи на мене.

— Тогава обясни ми какво правиш в Лондон.

— Този разговор започва да ме отегчава. Би трябвало да има закон, който да забранява на такива надути властни копелета да кръжат из доброто общество. Извини ме, трябва да се връщам. Лорд Станхоуп ще дойде да ме търси, ако не се върна скоро в балната зала.

— Нека види — изръмжа Джулиън, докато ръцете му я стягаха в прегръдка. — Да ти напомня ли как беше помежду ни? Ще искаш ли малка демонстрация какво е да те целуне истински мъж?

Лара се паникьоса. Ако Драго я целунеше, тя нямаше да намери сили да се задоволи само с една целувка, а както го познаваше, той също нямаше да се задоволи с толкова. Тя не познаваше този изящно облечен джентълмен. Приличаше на Драго, но не беше Драго в никое отношение, важно за нея. Държанието му беше по-властно, потиранично. Не толкова прекрасно.

— Целуни ме, Лара.

— Не! Не те познавам.

Той ѝ се усмихна хищно.

— Познаваш ме, миличка, познаваш и целувките ми. Изкушаваш ме непреодолимо.

Устата му завладя нейната. Целувката му беше груба, брутална, сякаш я наказваше, че е дошла в Лондон и е усложнила живота му. При това продължаваше сякаш безкрайно, докато устата ѝ не омекна под неговата и устните му станаха приканващи и нежни, точно като на Драго, когото помнеше от циганския лагер. Ръката му намери гърдите ѝ. Той ги стисна леко, после започна да измъчва зърното с възглавничката на палеца си. Един стон се изтръгна от устата на Лара. Той внезапно отдели уста от нейната и дръпна ръката си, отстрани я

рязко от себе си и се взря в нея така напрегнато, че ѝ се доця да се стопи.

— Върни се при своите хора, Лара — заповяда той. — Нямам време за тебе.

— Не съм те последвала в Лондон, така че не си тормози ума с тази мисъл. Каза съвършено ясно, че не искаш циганка за съпруга. Впрочем, под какво име се явяваш в Лондон? Предполагам, че не е това, което аз ти дадох. Драго е циганско име, а ти не изглеждаш като никой циганин, когото някога съм виждала. В какво мошеничество си се забъркал? Враговете ти намериха ли те?

— Не мога да ти кажа нищо, Лара, само настоявам да напуснеш Лондон.

— Ще правя каквото ми харесва — възрази тя.

— Ще продължиш да бъдеш любовница на лорд Сганхоуп?

— Върви по дяволите, Драго!

С горящи от ярост тъмни очи Лара се извърна рязко и остави Джулиън да стои в сенките. Защо трябваше да е така ужасно лош? Когато го забеляза тази вечер, сърцето ѝ беше забило ускорено от възбуда. Никога не бе очаквала чак такава реакция от мъжа, когото обичаше.

На Джулиън му се струваше, че го е стъпкал кон. Да види Лара облечена като дама и общуваща с висшето общество го беше разтърсило до кости. Залута се из градината объркан и дезориентиран. Тръсна глава, за да я проясни от видението в сребристо, което още танцуваше пред очите му. Изящно фризираната и облечена дама не беше Лара, която познаваше, а не беше сигурен, че този нов неин образ му харесва.

Предпочиташе да си я спомня като мургавата избухливка с дълги ръце и крака, която танцуваше като горски дух и се любеше като блудница. Онази Лара, която той помнеше, беше само огън и съблазън. Невинна и изкусителка, плътно смесени в тяло, което би подвело и светец. Искаше да я откъсне от лорд Станхоуп, да предяви претенцията си над нея, но мисията му беше прекалено важна за него, за да се забърква с жена. Знаеше, че циганите имат друг морал, но беше предполагал, че Лара е различна. Тази вечер беше научил, че е като всяка друга циганка. Такава, която прави почти всичко за всекиго, законно или незаконно, срещу пари.

Джулиън се върна в залата. Изненадите му бяха достатъчно за една вечер. Веднага щом намереше Ема и леля Аманда, възнамеряваше да си тръгне заедно с тях. Плановете му се объркаха в мига, когато се появи в балната зала. Лорд Станхоуп му махна от другия край на залата.

— Ах, Мансфийлд, колко хубаво, че сте дошли тази вечер. Още не сте се запознали с дъщеря ми. Беше тук преди малко. — Хвана Джулиън за ръката. — Елате, сигурен съм, че ще я намерим някъде в тази тълпа.

Джулиън изруга под нос, опитвайки се в същото време да поддържа приятна физиономия. Не искаше да обиди Станхоуп, но не му се щеше и да се запознава с дъщеря му, станала вече мома за женене. Беше виждал достатъчно много от бледите млади празноглавки, та да му стигне за цял живот. И понеже не възнамеряваше да се жени, те не го интересуваха. Но грубостта не беше негов стил, затова се остави да бъде отвлечен за среща с детето.

— А, ето я там — грейна Станхоуп, сочейки към група млади хора.

Джулиън изстена, когато забеляза Лара да стои близо до групичката. Не искаше да се среща отново с нея, най-малкото пък в компанията на Станхоуп. Като знаеше, че Станхоуп спи с Лара, това предизвикваше у него пристъпи на яростна ревност — емоция, която не искаше да изпитва. Страстта, която бяха споделяли с Лара при краткото му пребиваване сред нейните хора, беше нетрайна. Съюзът им не беше предназначен да бъде вечен и той го беше прекратил, понеже се налагаше.

Погледът на Джулиън се спря върху Лара, когато застанаха пред нея.

— Лара, скъпа, нека ти представя Джулиън Торнтън, граф Мансфийлд. Мансфийлд, това е лейди Лара, моята прелестна дъщеря.

Думите на Станхоуп експлодираха в главата на Джулиън. Любовницата му циганка била дъщеря на графа? По дяволите! По дяволите! Беше компрометирал графска дъщеря! Лара се взираше в него така, сякаш му бяха пораснали две глави, и той предположи, че изглежда също толкова шокиран, колкото и тя. Защо една графска дъщеря ще живее с цигани? Нищо от това нямаше смисъл. Накрая

неговите безупречни обноски надделяха и той се поклони над деликатната ръка на Лара, измърморвайки някакъв подходящ поздрав.

Зрителното му поле се стесни. Всичко стана невидимо, с изключение на Лара — жената, която беше взел в леглото си и беше напуснал, без да се обърне да я погледне. Дъщерята на един граф заслужаваше нещо по-добро от това, което ѝ беше дал. У него се надигна огорчение. Защо не му беше казала истината за себе си? Ругаейки се, че е последен глупак, той знаеше, че не бива да я упреква, понеже и той беше потаен като нея. Но сега не можеше да направи нищо.

Строгийт морален кодекс, по който беше водил живота си досега, надигна грозната си глава, напомняйки му какво е длъжен да стори. Човек не компрометира графска дъщеря без никакви последици. Той знаеше какъв е дългът му и беше готов да принесе тази жертва.

Лара изведнъж се озова отвлечена към масата с подкрепителните напитки от един поклонник, оставяйки Джулиън замаян, сякаш светът му току-що се беше сгромолясал.

— Красива е, нали? — грееше Станхоуп. — Не знаех, че имам дъщеря, докато дядо ѝ и баба и не я доведоха при мене преди няколко години. Майка ѝ беше циганка. Най-красивата жена, която някога е стъпвала по земята. Изчезна от живота ми след кратко познанство и никога повече не я видях. — Той въздъхна. — След време се ожених, но с жена ми нямахме деца. Лара дойде при мене, след като жена ми почина, и животът ми изведнъж придоби нов смисъл.

— Колко хубаво за вас — изрече сухо Джулиън.

— Да, имах голям късмет. Сега трябва да се погрижа да я омъжа добре. — Хвърли оценяващ поглед към Джулиън. — Разбрах, че годеницата ви е загинала трагично преди няколко години. Колко тъжно. Достатъчно дълго сте били в траур. Мислили ли сте да се задомите, да се сдобиете с наследник?

Недвусмисленият намек на Станхоуп не остана незабелязан от Джулиън. Графът не беше първият родител, изпречил дъщеря си на пътя му. Този път обстоятелствата бяха различни. Този път той познаваше дъщерята твърде добре, за да пренебрегне поканата на Станхоуп.

— С ваше разрешение бих искал да посетя лейди Лара утре следобед. Може би тя ще се съгласи да излезе на разходка в парка с

мене. Да кажем, в два часа?

— Великолепно, Мансфийлд, великолепно — изрече Станхоуп, а лицето му светна от удоволствие. — Ще кажа на Лара да ви очаква.

Джулиън се отдалечи, а в ума му бушуваше вихрушка. Да намери Лара в Лондон и да узнае, че е дъщеря на граф, беше странно събитие. Дебютантският бал беше последното място на света, на което би очаквал да види любовницата си циганка.

— Мансфийлд, колко хубаво е да ти видим пак в града. Наскита ли се вече?

Джулиън се усмихна хладно на виконт Хърли, бегъл познат.

— И аз се радвам да те видя, Хърли. Смятам да се позавъртя тук за известно време.

— Видях те да говориш с незаконното циганче на Станхоуп. Красавица, нали? Чух, че я е признал преди години.

— Наистина — каза Джулиън, нарочно поддържайки безразлично изражение.

— С Хари Листър тъкмо говорехме за нея — каза Хърли, като махна на приятеля си да се приближи. — Зестрата ѝ е щедра, но силно подозирам, че само мъж с абсолютно празни джобове би ѝ направил предложение.

— Привет, Мансфийлд — каза Хари Листър, маркиз Ейвъндейл. — Каква тъпканица. Имаш ли вести от Синджън? Трудно е да си го представи човек как живее като провинциалист в Шотландия.

— Синджън е много променен откакто се установи със семейството си там, в планините.

— Говорехме за лейди Лара — обърна се Хърли към Ейвъндейл.

Злобничка усмивка изкриви устата на Ейвъндейл.

— А, хубавичкото младо циганче. Половината мъже, дошли тази вечер на бала, я искат за любовница, а другата половина не харесват мургавия ѝ тен, екзотичните очи и цялата тази къдрава черна коса. Прекалено различна е, за да се впише в нашата среда.

— Не бих възразил да я имам в леглото си — призна Хърли. Понижи глас. — Знаете какво казват за циганките и страстната им натура.

— Отиваш твърде далече, Хърли — предупреди го Джулиън.

— Защищаваш малката, така ли, Мансфийлд? Да не надушвам една нежна връзка в ход? Май от известно време нямаш любовница.

Ако я харесваш, ще стоим настрана. Във всеки случай, вероятно е прекалено гореща за Ейвъндейл или за мене. Я ми кажи — как се подхожда към граф, когато искаш дъщеря му за любовница?

Ейвъндейл и Хърли се захиха, докато Джулиън кипеше отвътре. Как смеят да оскърбяват Лара! Да, беше различна, но никоя жена тази вечер не затъмняваше красотата и духа ѝ. Нямахше нищо бледо и изпито в тъмнооката богиня, която някога го наричаше свой съпруг.

— Стига, Хърли — каза Джулиън с рязък тон. — Лорд Станхоуп ще те убие, ако те чуе как оскърбяваш дъщеря му. Предлагам да държиш нечистите си мисли за себе си. Извинете ме, господа.

Отдалечи се, толкова ядосан, че едва се сдържаше. Лара не заслужаваше презрителните им забележки. Нямаха право да я съдят и да ѝ намират недостатъци.

Той се огледа за Ема, но не я видя. Намери леля Аманда да бърби с група възрастни дами и се запъти към нея. С ъгълчето на око си забеляза блестяща синя ивица и веднага я асоциира с роклята, която Ема беше избрала да облече тази вечер. Обърна се точно навреме, за да види как сестра му изчезва през отворения френски прозорец с някой, който подозрително много приличаше на виконт Блейкли.

Изригна проклетие и побърза след тях, но едва не се сблъска с Лара на изхода. Запита се дали някой от ухажорите ѝ не я е примамил да излезе в градината, за да я прелъсти. Тя не знаеше нищо за интригите в светските среди и той се побоя, че би могла да вземе флиртуването на някой мъж за искрен интерес. След като беше говорил с Хърли и Ейвъндейл и беше чул откъслечни думи от някои разговори, той се страхуваше, че някой може да я съблазни с красиви думи и да я накара да направи нещо, за което по-късно ще съжалява.

— На въздух ли отивахте, милейди? — запита я той учтиво.

Тя посрещна погледа му с ледено достойнство.

— И да съм, милорд, това не е ваша грижа.

— Ако мислиш за любовна среща с някое от наперените контета тук тази вечер, тогава става моя грижа. Нищо не знаеш за игрите, които играят мъжете с жените.

— Така ли, милорд? Откакто ви срещнах, научих много за тези игри.

Джулиън я хвана за ръката и я изведе навън, преди да се бяха превърнали в зрелище за някого.

— Струва ми се, и двамата с тебе играехме игри, Лара — изрече той пресипнало, докато я водеше по пътеката и зави зад един ред избуяли лози. — И двамата не казвахме важни сведения за себе си един на друг. Аз го направих, за да защитя семейството ти. Ти какво извинение имаш?

— Нямаше да бъде разумно да разкривам информация за себе си пред мъж, за когото не знаех нищо. Можеше да бъдеш контрабандист, шпионин, таен агент... — Очите ѝ се присвиха, после се разшириха, когато внезапно ѝ просветна. — Това е, нали? Ти си таен агент!

— Тихо, глупаче такова! Не знаеш какво говориш. Помолих баща ти за разрешение да те посетя утре. Ще дойда да те взема в два часа с моята карета.

— Не, милорд. Никъде не отивам с вас. Татко иска да избира съпруг от висшето общество и сериозно съм решила да направя точно това. Вие, милорд, не сте в списъка.

Гласът му стана твърд, неумолим.

— Аз те прельстих, избухливке. Би трябвало сериозно да ме вземеш предвид.

— Джулиън, ти ли си?

Той изстена. Ема и виконт Блейкли го бяха забелязали в сенките и се приближаваха бързо. Той хвана ръката на Лара, за да ѝ попречи да избяга, и се обърна към сестра си.

— Търсех те, Ема. Време е да тръгваме.

— О, Джулиън, трябва ли? — измърмори Ема. — Още не съм се запознала с дъщерята на графа.

Гласът на Лара леко стържеше.

— Бъдете така добър да ме представите на вашата... приятелка, милорд.

Джулиън видя, че няма как да се измъкне.

— Позволете да ви представя моята сестра, лейди Ема. Ема, това е лейди Лара, дъщерята на граф Станхоуп. А това — продължи той, махвайки небрежно към Блейкли — е виконт Рудолф Блейкли.

Последва размяна на любезности и тогава Джулиън изрече:

— Блейкли, ще бъдете ли така любезен да отведете Ема вътре и да осведомите лейди Аманда, че съм готов да тръгваме? Ще дойда

след малко.

Ема сякаш искаше да каже нещо, но строгото лице на Джулиън трябва да я беше убедило, че не бива. Тя кимна вежливо на Лара и влезе вътре след Блейкли.

— Чудесна двойка са — каза Лара замечтано. — Изглеждат идеални един за друг.

— Не са двойка — натърти Джулиън. — Лорд Блейкли е приятел на брат ми, нищо повече. Ема е прекалено добра за него.

— Точно както ти си прекалено добър за мен, нали? — нападна го Лара. — Мислиш ли, че не знам какво говорят във висшето общество за мене? Не съм нито глуха, нито сляпа, знам, че хората си шепнат за цвета на кожата ми, за необикновените ми очи, за странния ми вид. Аз съм подходяща за любовница, но не съм достатъчно добра за съпруга. Не мога да накарам баща си да разбере, че беше грешка дето ме доведе в Лондон за сезона. Щях да бъда много по-щастлива в провинцията или при баба и дядо.

На Джулиън чу се дощя да извие вратовете на онези мъже, които се мислеха прекалено добри за Лара, докато не си спомни, че и той беше мислил така.

— Трябва да вървя, Лара. Блейкли се увърта около Ема и трябва да сложа край на това. Утре ще говорим повече.

— Сестра ти изглежда достатъчно голяма, за да мисли самостоятелно — възрази Лара. — Може би е видяла нещо в лорд Блейкли, което ти не виждаш.

— А, ето те, скъпа. Видях те да излизаш на чист въздух и се запитах защо не се връщаш.

— Татко — каза Лара, изпращайки му нежна усмивка. — Тъкмо щях да се върна вътре, когато се натъкнах на лорд Мансфийлд. Ще ме извините, нали, милорд?

— Разбира се, милейди. До утре — отговори Джулиън.

Остана да гледа как Лара изчезва зад вратата, под ръка с баща си, и усети топлина да се надига у него. Искаше отново да я целуне и щеше да го направи, ако Ема и Блейкли не ги бяха прекъснали. Да види Лара означаваше да я желае. Той знаеше интуитивно, че всички тук присъстващи мъже мислеха същото. И това го подлудяваше непоносимо.

Джулиън намери Ема и леля Аманда и ги поведе бързо към очакващата ги карета. Блейкли се присъедини към тях.

— Имате ли собствен транспорт, Блейкли? — запита направо Джулиън.

— Не и тази вечер — каза Руди, усмихвайки се на Ема. — Ще бъдеш ли така любезен да ме откараш?

— У вас или в някоя от игралните зали, които толкова обичаш?

— Джулиън, не ставай груб — смъмри го Ема. — Разбира се, ще те откараме у вас, Руди.

Премести се, за да му освободи място. Той се настани до нея, преди Джулиън да се намеси.

Мърморейки си под нос, Джулиън каза на кочияша адреса на Руди и се настани до леля Аманда.

— Спомняш ли си разговора ни в кабинета ми, Блейкли? — рязко запита Джулиън.

— Да — каза Руди, без да сваля очи от Ема.

— Джулиън — започна Ема, когато гневът на Джулиън стана осезаем. — Познаваш ли лейди Лара отпреди? Изглеждахте в много приятелски отношения. Каква красавица е само. Не е за вярване, че лорд Станхоуп я е държал в провинцията през всичките тези години.

Джулиън продължи да мълчи, гледайки навън през прозореца.

— Ключокарите вече я обсъдиха — обади се Руди. — Видът ѝ е прекалено екзотичен, за да се сметне за благоприличен. Мъжете се плашат от потеклото ѝ, а жените ревнуват от красотата ѝ. Тя е наполовина циганка, нали разбирате.

— Колко ужасно, да бъдеш обект на зловни клюки — изрече съчувствено Ема. — Надявам се някой да прояви здрав разум и да ѝ направи предложение.

— А ти, Ема? — поде предизвикателно Джулиън. — Колко мъже отблъсна този сезон?

— Хайде, Джулиън, не се заяждай с Ема — укори го Аманда. — Малката ще направи избора си, когато намери подходящия мъж.

На Джулиън му прилоша да види как Ема отправя плаха усмивка към Блейкли. Облекчението му стана осезаемо, когато стовариха Блейкли пред дома му.

— Ще се видим утре, лейди Ема — каза Руди, пренебрегвайки студения поглед на Джулиън. — Ще дойда с новата двуколка и ще ви

заведа на разходка в парка.

— Смея да кажа, че утре Ема ще бъде заета — подхвърли Джулиън.

— Ни най-малко — възрази сестра му, без да обръща внимание на настроението му.

— Ема, бих искал да се съобразяваш с желанията ми по този въпрос — смъмри я брат й.

— Такъв досадник си, Джулиън — възрази Ема. — Никога ли не правиш нещо ей така, щом решиш? Трябва ли винаги да си такъв благоприличен, да не одобряваш нищо, което върша? Понякога човек прави разни неща, защото това му е приятно. Но предполагам, че ти е абсолютно непознато, нали?

Джулиън застина. Такъв ли го виждаше сестра му? Строг тиранин без радост в душата? Като някой изсъхнал старчок. Някога беше щастлив, преди нелепата смърт на Даяна и нероденото му дете. Но дори тогава знаеше, че се държи строго. Като глава на фамилията Торнтън приемаше сериозно отговорностите си. Синджън никак не му помагаше и благополучието на семейството тежеше само на неговите рамене.

Лорд Рандал го беше вербувал за таен агент преди десет години. Тогава вълнението от работата под прикритие му харесваше. Но ето какво му беше навлякла. Смъртта на двама невинни хора. След онази безсмислена гибел той си беше дал тържествена клетва. Щом открие убиеца на Даяна, вече никога няма да излага на опасност живота на хората, които обича.

Джулиън се облече грижливо за посещението в Станхоуп Хол на следващия ден. Изглеждаше напълно елегантен лорд с бухнали панталони и жакет, снежнобяла ленена риза и лъснати високи ботуши. Каретата го чакаше пред вратата, когато излезе от дома си точно в един и четиридесет и пет. Сам управляваше двата сиви коня, държейки юздите с умела лекота. Точно в два часа навлезе в кръглата алея пред Станхоуп Хол. Някаква друга карета стоеше пред вратата и Джулиън се намръщи. Надяваше се да не е някое от онези кутрета, които подхвърляха презрителни забележки за потеклото на Лара.

Почука на вратата с бастуна си и един невъзмутим иконом веднага го отведе в приемната. Лара седеше на един диван и четеше книга. Тя вдигна поглед, когато той влезе, едва скривайки неудоволствието си. Той я погледна изпод полуспуснатите си клепачи. Изглеждаше уморена, помисли си. Морави сенки избиваха под нежната кожа под очите ѝ, а около устата се забелязваше напрежение, каквото досега не беше виждал.

Джулиън огледа стаята, доволен, че е единственият посетител. Другата карета може би беше на някой гост на лорд Станхоуп, реши той.

— Докарах моята карета, лейди Лара — изрече Джулиън. — Изглеждате уморена. Една разходка из парка е точно това, от което имате нужда. Ще дойдете ли с мене?

Завесата тъмни дълги мигли му пречеше да отгатне настроението ми. Честно казано, тя не изглеждаше никак доволна от появата му.

— Нямам намерение да отивам където и да било с вас, лорд Мансфийлд — каза тя хладно.

— Лара, дали току-що не чух, че отпращаш Мансфийлд? — запита лорд Станхоуп. Явно беше влязъл в стаята навреме, за да чуе как Лара отговаря на поканата на Джулиън. — Това беше изключително грубо, скъпа. Да не ти е лошо?

— Много съм добре, татко, наистина — отвърна Лара. — Просто днес не ми се излиза на разходка в парка.

— Глупости, Лара. Дадох на Мансфийлд разрешение да те посети. Най-малкото, което можеш да направиш, е да излезеш на разходката, която той предложи. Денят е хубав. Малко чист въздух ще ти се отрази добре. Вземи си наметката, докато поговоря с Мансфийлд.

Лара отправи обиден поглед към Джулиън и излезе от стаята. Лорд Станхоуп се загледа след нея и озадачено изражение засенчи приятното му лице.

— Не знам какво му стана на момичето, Мансфийлд. Като че ли не ви харесва.

— Така изглежда — проточи Джулиън.

— Безпокоя се за нея — призна Станхоуп. — Много я обичам, Мансфийлд, но не съм сляп. Видях как се отнесе вчера към нея благовъзпитаното общество. Прекалено различна е, не е достатъчно англичанка, за да спечели одобрението им. Мъжете не разпознават

бижуто, когато го видят. Не виждат нищо, освен матовата ѝ кожа и тъмните очи.

— Някой със сигурност ще забележи достоинства ѝ — осмели се Джулиън.

— Зарадвах се, когато поискахте разрешение да я посетите. Единственият сте, нали разбирате. Другите я наобикаляха, но с непочтени намерения.

— Сигурен съм, че си въобразявате, Станхоуп — блъфира Джулиън.

Ако някой мъж покажеше неуважение към Лара в негово присъствие или направеше непочтени предложения, щеше жив да го одере.

— Времето ще покаже. — Станхоуп въздъхна. — Трябва да се връщам при госта си. Оставих го, когато Симс ме осведоми, че сте дошли. Държавна работа, нали знаете.

Интересът на Джулиън се изостри, но той остана разочарован, когато Станхоуп не каза нищо повече. Човекът не беше особено близък до Рандал, затова Джулиън нямаше основание да бъде подозрителен, макар че Станхоуп имаше доста силно влияние в Парламента.

— Разбира се — съгласи се Джулиън. — Ще изчакам тук лейди Лара. Няма да я държа много време навън.

Станхоуп излезе от стаята. Джулиън се приближи към вратата и тайно го видя как влиза в една стая към средата на коридора. Лара още не беше слязла, наоколо не се мяркаха никакви прислужници. Джулиън предприе рискован ход — примъкна се по коридора и спря пред вратата, където беше влязъл Станхоуп.

Чу гласове отвътре. Бяха заглушени, но достатъчно високи, за да различи думите. Говореше Станхоуп.

— Скорпиона ли, казвате? Не бива да му се позволи да... — Последните думи не стигнаха до Джулиън, защото Станхоуп понижи глас. Но след малко пак го повиши.

— Ще си държа очите и ушите нащрек. Не можем да позволим такъв опасен човек да броди из улиците.

Отговори му друг глас, твърде нисък и пронизващ, за да може Джулиън да го разпознае, а и той не смееше да остава по-дълго тук. Дали Станхоуп не е свързан с контрабандистите? Със сигурност изглеждаше така. Но той не биваше да си вади прибързани

заклучения. Трябваше да изчака и да види как ще се развие ситуацията. Върна се бързо в приемната, пристигайки там секунди преди Лара да влезе с наметката си.

Джулиън я взе и я метна на раменете ѝ.

— Къде е татко? — запита Лара.

— Върна се в кабинета си. Имаше посетител. Случайно не забелязали кой е? — запита небрежно Джулиън.

— Не, бях горе, когато е дошъл. — Отправи остър поглед към Джулиън. — Защо? Какво сте намислили, милорд? Още тайни работи ли? Не въвличай баща ми в това.

— Погрешно ме преценяваш, Лара — отговори Джулиън, опитвайки се да успокои подозрителната и природа.

— Ще тръгваме ли?

— Всъщност не искам никъде да отивам с вас, милорд, но ако настоявате, предполагам, че мога да преживея една разходка из парка във вашата компания.

Джулиън я настани в каретата и се качи на мястото на кочияша до нея. Плесна с юздите и конете потеглиха.

— Няма причина за този хлад между нас — каза той, когато Лара си остана студено загледана пред себе си.

Тъмният ѝ поглед го прободеше като с нож.

— Няма ли? Вие ме напуснахте, милорд. Оскърбихте ме ужасно. Решихте, че сте прекалено добър за някаква си циганка.

Джулиън има благоприличието да се изчерви.

— Трябваше да ми кажеш истината. Какво друго можех да си помисля?

— Можеше да ми се довериш. Можеше да ми кажеш, че си граф. Заслужавам извинение.

Джулиън скръцна със зъби. Това си беше чистата истина.

— Съжалявам, Лара. Извини ме за лошото държание. Прибързах със заключенията.

— Не е толкова лесно, милорд — отвърна рязко Лара. — Може би след време. Кажи ми защо е цялата тази тайнственост? Кой се опитва да те убие?

Може би баща ти.

— Има неща, които не мога да кажа на никого, дори на семейството си.

Лара се изсмя остро.

— Дадох ти своята любов, невинността си, сърцето си. Ти ги взе и не ми даде нищо в замяна, освен празна страст.

— Не празна страст, Лара. Само не и това. Ти си единствената жена, която...

Замълча. Сега не беше време да прави признания, не и когато собствените му чувства бяха объркани. Но знаеше дълга си.

— Не ме лъжи, Драго. Ти ме напусна. Ами ако нося дете от теб? Помисли ли изобщо за това?

Джулиън трепна силно.

— Господи! Не съм се замислял за това. — Вгледа се в лицето ѝ. — Носиш ли дете от мене?

— Не, слава богу. Щеше ли да има разлика? Не, не ми отговаряй. Знаем, че нямаше да има. Графовете се женят за равни на тях.

— Нещата се промениха — поде Джулиън. — Аз съм почтен мъж, независимо дали вярваш в това или не. Компрометирах графска дъщеря и сега трябва да компенсирам постъпката си.

Очите на Лара се разшириха.

— Надявам се, не намекваш каквото си мисля. Тогава не искаше съпруга, защо сега да искаш?

— Казах ти. Мислех, че си...

— ... циганка, знам. Цветът на кожата ми не се е променил, нито пък видът на очите ми.

— Нека аз да преценя какво е най-добре за тебе — важно я посъветва Джулиън.

— Много си самонадеян, Драго. Съдбата ми си е моя, аз решавам за себе си. Ти още обичаш мъртвата си годеница. Няма да заемам второто място в сърцето ти.

Изражението на Джулиън застина.

— Ще ме изслушаш ли?

— Не. Освен ако не искаш да ми кажеш как и защо се озова в лагера на Пиетро с два куршума.

— Дълга история.

— Имам време.

— Всяко нещо, което ти кажа, може да изложи живота ти на риск. Имам много самоличности. Аз съм граф Мансфийлд, разбира се, но освен това работя за правителството. Бях на важна мисия. Един

предател, когото още не съм открил, ме разпозна. И преди е имало покушения срещу мене, едното доведе до смъртта на Даяна. — Той замълча и се загледа някъде в далечината. — Даяна носеше детето ми, когато умря. Няма да спра, преди да намеря онзи, който ги погуби.

Острото ѝ вдишване показва на Джулиън, че откровението му я беше шокирало.

— Значи съм права. Наистина си правителствен агент.

— Да, и то много добър, докато някой не разкри самоличността ми.

— Съжалявам за Даяна и... и детето ти, но ако те убият, няма да ги върнеш. Какво е направил предателят?

— Не мога да ти кажа. Най-добре да забравим, че изобщо съм го споменал. Повече никога няма да отварям дума за това по време на ухажването.

Настъпи тежка тишина.

— На ухажването ли?

— Възнамерявам да те ухажвам известно време и да се ожения за тебе с величествена церемония, която да удовлетвори благовъзпитаното общество.

— Мислех, че вече сме женени.

— Този брак не беше законен — възрази Джулиън.

Какво иска тя от него? Беше ѝ предложил брак, беше направил онова, което изисква обществото. Той я беше прелъстил, а сега искаше да поправи стореното.

— Добре — избухна Лара, — понеже не искам да бъда омъжена за тебе. Имаш прекалено много тайни, прекалено много болка, прекалено много гняв у себе си, за да ми дадеш любовта, която заслужавам. Имаш място в сърцето си само за отмъщение. Съжалявам, милорд. Не мога да живея без любов.

Джулиън направи гримаса.

— Защо любовта да е толкова важна? Ще имаш уважението ми, името ми, всичко, което ми е по силите. Винаги ще имаме страстта, никой не може да ни я отнеме. Помисли, Лара.

— Няма какво да мисля. Докато не ми кажеш, че ме обичаш, не споменавай повече за брак.

Разходката в парка не излезе точно такава, както я беше замислил Джулиън. Лара упорито се противеше на ухажването му. Разбиранията ѝ за любовта не му позволяваха да я убеди, че е необходимо да се омъжи за него независимо дали го харесва. Дори ѝ беше напомнил, че предложението му вероятно щеше да остане единственото, което би получила, но това само я беше накарало още по-упорито да се противи на този съюз.

Джулиън нарочно караше бавно през парка, така че всички наоколо да ги видят и да си вадят заключения. Ездачите и хората в каретите спираха и ги оглеждаха, някои дори се приближаваха, за да разменят по някоя дума с Джулиън. Един от мъжете, които спряха, за да си побъбрят, беше Клей Мерит, граф Толивър, един от доверениците на Рандал. Когато Джулиън беше поставил под въпрос лоялността на Толивър, Рандал го беше уверил, че Толивър не знае самоличността на Скорпиона. Това беше тайна, в която бяха посветени само Рандал и Джулиън.

— Лорд Мансфийлд — поздравя го любезно Толивър. — Липсвахте ни в Лондон. Работа в чужбина, може би?

— Може да се каже — отвърна Джулиън. — Познавате ли се с лейди Лара?

— Това е дъщерята на лорд Станхоуп, нали? — измърка Толивър, като се усмихна на Лара. — Наистина говорихме на бала снощи, макар да се съмнявам, че ме помните в тази навалица от хора, които се домогваха до вашето внимание. Но всъщност сме се виждали за кратко в дома ви, когато имах случай да посетя баща ви.

— Разбира се, спомням си, милорд — каза Лара. — Колко приятно е да ви видя отново.

Джулиън се намръщи. Поради някаква необяснима причина Толивър не му харесваше. Беше достатъчно красив, но тясното му лице, острата брадичка и напрегнатият поглед на кафявите очи

напомняха на Джулиън за пор. Беше среден на ръст, винаги облечено по последна мода. Двамата се познаваха, но не и професионално.

Внезапно подозрение накара Джулиън да види Толивър в нова светлина. Той беше близък до Рандал и би могъл да бъде неуловимият Чакал. Но Толивър не даваше никакви признаци, че знае за тайното разследване на Джулиън.

— Приятна разходка — каза господинът на сбогуване.

Джулиън се загледа след него, а умът му работеше трескаво.

— Толивър често ли идва у вас? — запита той, докато подкарваше конете.

Челото на Лара се набърчи.

— Виждала съм го един-два пъти, когато е идвал при татко. Двамата внасят един законопроект в Парламента, струва ми се, и често се съвещават. Но и виконт Дънбар идва често.

Виконт Дънбар беше още един от доверените хора на Рандал, спомни си Джулиън. Беше ли предателят някой от тези трима мъже — Дънбар, Толивър и Станхоуп? Или и тримата бяха предатели? Джулиън възнамеряваше да го узнае по един или друг начин. Но го безпокоеше това, че Лара е близо до тези мъже, които можеше да представляват опасност за нея.

Не му се искаше да мисли какво може да ѝ се случи, ако разберат, че тя е младата циганка от лагера на Пиетро. Животът ѝ можеше да бъде застрашен просто защото му беше помогнала.

— За какво мислите, милорд? — запита Лара, когато мълчанието помежду им натегна. — Пак ставате потаен.

— Казвам се Джулиън, Лара. Мисля, че се познаваме достатъчно добре, за да си говорим на малко име. В края на краищата, скоро ще станеш моя съпруга.

Трябваше да я извади от това невъзможно положение, за да може да я пази. В момента дори баща ѝ беше под подозрение.

Лара му се усмихна тъжно.

— Познавах Драго, но не познавам граф Мансфийлд.

Лара внезапно разбра, че Джулиън се е отклонил по една безлюдна пътека. Вече не се чуваше тракането на други карети, само на тяхната. Дърветата от двете страни на пътеката станаха по-дебели и по-гъсти, образувайки балдахин, който почти закриваше слънцето.

— Къде сме? — запита Лара.

— Още сме в парка, но на един рядко използван път — отговори Джулиън, докато извеждаше каретата от пътя, за да я спре зад едни гъсти храсти, които ги скриваха от евентуалните минувачи.

Сърцето ѝ се разгуптя срещу ребрата ѝ.

— Защо спиране?

— За да направя това — каза Джулиън, като я дръпна грубо към себе си. — И това — продължи, завладявайки устните ѝ със своите, отнемайки ѝ дъха така устремно, както отнемаше и волята ѝ.

Започна да я целува силно, изискващо и в самозабрава. Тя вдишваше аромата му, който раздвижваше сетивата ѝ и ги замайваше. Тогава това се случи. Тя отвърна на целувката му с чувство на еуфорично отчаяние, което палеше нещо горещо и омагьосващо греховно някъде дълбоко в нея. Тя сграбчи раменете му и се притисна лудо в него. Усещаше как волята ѝ се изпарява, докато спомените, прекалено болезнени, за да ги извиква, и мечтите, прекалено разбити, за да бъдат възкресявани, я върнаха към действителността.

Джулиън не я беше искал, когато я беше смятал за циганка, и сега не я заслужаваше. Не я обичаше. Силните чувства към мъртвата му годеница още го преследваха. Страстта не беше достатъчна за нея. Тя го искаше целия, а Джулиън не беше готов да ѝ даде това, от което тя имаше нужда.

Измъкна се от ръцете му и го задържа на разстояние.

— Престани, Джулиън. Защо правиш това?

— Не е ли очевидно? Между нас има нещо експлозивно, което не се поддава на обяснение.

— Страст — каза тя с глас, натежал от отвращение.

— Да, има страст.

— Не е достатъчно, милорд. Върнете ме у дома.

Той я притегли отново в прегръдките си.

— Обясних ти се, Лара. Искам да се оженя за тебе. Защо се противиш?

— Не искам да се омъжвам за тебе... отново — добави тя многозначително.

— Аз те обезчестих. Ти си графска дъщеря и възнамерявам да поправам стореното. Искам да те пазя.

В думите ѝ се долавяше горчив сарказъм.

— Колко хубаво от твоя страна. Оставете това, милорд. Няма нужда някой да ме пази.

— Кажи ми, че не ме желаеш — изръмжа Джулиън, докато хващаше брадичката ѝ между дланите си и повдигаше устата ѝ към своята.

Не му позволявай да си играе с теб, крещеше умът ѝ. Но тогава тя почувства как се топи от сладост, поемайки замайкащия му вкус дълбоко в устата си, гърчейки се под ръцете му, докато те бродеха свободно по тялото ѝ. Какво я караше да обича точно този мъж, питаше се тя отчаяно. Защо всеки друг изглеждаше слаб и незначителен в сравнение с Джулиън?

Тя усети ръцете му на гърба си; топлите му длани прокарваха огнена линия надолу по гръбнака ѝ. Изстена отчаяно, познатата любима интимност на допира му разколебаваше волята ѝ. Тогава почувства приток на въздух върху гърдите си и разбра, че той е развързал корсажа ѝ, оголвайки гърдите. Устата му се насочи безпогрешно към зърната ѝ, докато ръцете му ги измъкнаха от ограниченията на корсета. Тя се опита да го отблъсне, но съпротивата ѝ се стопи, когато той започна да облизва и да засмуква втвърдените пъпки, ту едната, ту другата.

Лара едва има време да си поеме дъх, когато усети нещо ново. Възбуда пробяга през тялото ѝ. Джулиън беше повдигнал полите ѝ и прокарваше ръка по вътрешната повърхност на краката ѝ. Тя нарочно стисна бедра, но той просто се изсмя и продължи, преодолявайки крехката бариера. Тогава ръката му се озова там, където тя копнееше за докосването му, а пръстите му затанцуваха по горещия ѝ център.

— Джулиън, моля те.

— Ти си влажна и гориш за мене, Лара. Винаги си горяла за мене, нали, скъпа? Дори когато още не беше докосвана от мъж, ти ме искаше точно както те исках аз.

— Джулиън... не мога...

— Можеш. За мене, любов моя. Хайде.

Той пхна един пръст в нея и го задвижи във влажната ѝ дълбочина. Изстена и сграбчи ръката ѝ, за да я сложи върху ерекцията си.

— Усещаш ли какво ми причиняваш? Ох, божичко, трябва да те имам. Никога досега не съм бил такъв с жена. Винаги съм се гордял, че

мога да се сдържам, но с теб съм като пълен хлапак.

Думите на Джулиън, едва чут шепот, разтърсиха тялото на Лара. Всичките ѝ сетива бяха съсредоточени върху ръката му и мъчението, на което я подлагаха умелите му пръсти. Дълбоко у нея се зароди тръпка, проби си път към повърхността и накара кожата ѝ да запламти, а плътта под пръстите му — да избухне в ярък пламък. Трябваше ѝ нещо здраво, за което да се залови, и тя заби пръсти в раменете му. Тогава светът около нея рухна.

Тя се свестяваше лека-полека. Джулиън се беше надвесил над нея, лицето му беше напрегнато и решително. Положи я леко на седалката и навлезе в нея, движейки се решително, дъхът му излизаше на тласъци от измъчените му дробове. Нещо в нея се пробуди отново. Усещанията станаха по-силни, чувствителността се връщаше с подновена яркост. Пламъци обжариха всеки неин нерв. Ослепителна светлина избухна в нея и продължи да гори, докато тялото ѝ не стана самото то светлина.

Тя усети как Джулиън се стяга, почувства как горещото му семе изтича в тялото ѝ, чу го да изкрещява, а после умът ѝ се затвори. Тя се разпадна на милиони късчета и почувства как за миг. Минаха минути ли, часове ли, преди да въздъхне и да отвори очи, неясно осъзнавайки, че той я вика по име.

— Лара, събуди се, скъпа. Някой идва по пътеката.

— О, господи, какво направихме?

— Любихме се. Дай да ти помогна.

Събирайки пръснатите си мисли, тя се надигна с помощта на Джулиън и започна да оправя дрехите си. Той вече беше привел своите дрехи в приличен вид, защото изглеждаше точно така безупречно, както и при тръгването им към парка.

— Нямахте право! Никога няма да ти го простя. Виж ме на какво приличам, цялата съм раз дърпана.

— Изглеждаш възхитително — отговори той. — Когато се оженим, ще можем да се любим винаги, щом имаме настроение.

Лара оправя косата си и я напъха под шапката.

— Бях твоя съпруга и съм твоя съпруга, но ти никога не го призна. Няма да ви дам друга възможност да ме отхвърлите, милорд.

— Не се страхувай, скъпа, този път ще постъпя както е редно.

Джулиън изкара двуколката обратно на пътеката. След мигове друга двуколка мина покрай тях. Двамата мъже в нея кимнаха в учтив поздрав. Джулиън не им обърна много внимание, но преди Лара да се извърне, нещо в мозъка ѝ като че ли прещрака. Тя разпозна онзи човек! Не бе облечен в груби моряшки дрехи, но се беше заклела никога да не забрави това лице, в деня, когато той и приятелите му бяха нахълтали в лагера им, търсейки Джулиън.

— Нещо не е наред ли? — запита Джулиън. — Познаваш ли тези мъже?

Лара поклати отрицателно глава. Възможно беше да се е объркала. Ако кажеше на Джулиън за подозренията си, той щеше да настоява да ги проучи. Очевидно сам не беше забелязал нищо необичайно.

— Просто съм... разстроена. Не очаквах да те срещна в Лондон, а след това, което се случи току-що помежду ни, не съм сигурна, че трябва да продължим да се виждаме.

— Един месец би трябвало да е достатъчно време за висшето общество, за да свикне с годежа ни — каза Джулиън, без да дава признаци, че я е чул. — Ще се оженим един месец след сегашната събота в провинциалното ми имение. В параклиса не е имало сватба, откакто прадыдо ми и прабаба ми са се оженили там в началото на седемнадесети век. Ще бъде голямо събитие.

— Надявам се да намериш идеалната булка — изфуча Лара. — На мен не ми каза нищо, което да ме убеди, че трябва да се омъжа за тебе.

Тя кипеше от потискано негодувание. Защо Джулиън не можеше да приеме факта, че вече са женени? Не бе способен да загърби миналото и да обикне нея? Годеницата му беше мъртва, животът продължаваше, бъдещето беше пред тях. Но можеше и да няма бъдеще, ако враговете му го откриеха.

— Баща ти няма да възрази — продължи Джулиън. — Ще обявим намеренията си след няколко дни.

Лара въздъхна примирено, когато той се присъедини към редицата екипажи, излизащи от парка. Не би се противопоставила на плановете му, ако той беше показал, че не му е безразлична. Страстта беше силно чувство, но недостатъчно надеждно, за да свърже двама души за цял живот.

Джулиън влезе в алеята и спря двуколката пред внушителния дом на Станхоуп. Скочи долу и заобиколи, за да свали Лара, но тя не го беше изчакала.

— Довиждане, милорд.

— Ще дойда да те взема довечера в девет часа, да отидем на музикалната вечеринка у Ейлсуърт.

— Сигурна съм, че ще ме боли глава — заяви Лара.

— Лара — напомни й той, — след днешния следобед може да носиш детето ми.

Тя го погледна хладно.

— Съмнявам се. Намери си жена, по-достойна от мене за твоята висока титла. Извини ме, усещам, че главата започва да ме боли.

— Девет часа, Лара, бъди готова — изрече Джулиън с тон, нетърпящ възражения. — Утре ще говоря с баща ти за годежа ни.

Тя отметна глава. Пищните тъмни къдрици се свлякоха от кока й, тъй устремно се втурна в къщата. Джулиън се загледа след нея. Тази елегантно облечена млада жена с изправен гръб по нищо не приличаше на оскъдно облечената изкусителна циганка, която беше пленила въображението му, но всичките елегантни дрехи на света не можеха да скрият огнената й природа. Той си спомни с болезнена яснота как непреодолимо го изкушаваха стройното й тяло, изящните й крака и пристегнатите й с нищо гърди. Отчаяно искаше да смъкне външните слоеве изисканост и да оголи необузданата й циганска душа.

Качи се в двуколката, взе юздите и подкара по алеята. Не беше имал намерение да се възползва от Лара днес следобед. Не знаеше какво му стана. За мъж, в собствените си очи образец за самообладание, случилото се разтърси из основи целия му, изграден върху съзнанието за дълг, свят.

Двама мъже наблюдаваха съсредоточено от затворената си карета, как Джулиън се отдалечава от къщата на Станхоуп.

— Абсолютно сигурен ли си, че дъщерята на Станхоуп е онази жена, която си видял в циганския лагер? — запита високият, добре облечен мъж с цилиндър.

Вторият, който видимо се чувстваше неудобно в униформа на прислужник, кимна енергично.

— Да, милорд, същата е. Сега носи фини дрехи, но е същото момиче, което настоя, че болният мъж на име Драго е съпругът й.

— Виж ти — изсмя се благородникът. — Измамили са те. Трябва да е бил Мансфийлд и се обзалагам на най-добрия си състезателен кон, че е бил ранен, а не болен. Циганите са го скрили. Мансфийлд е имал голям късмет. Искам го мъртъв, Крокет, ясно ли е? Той влезе в редовете ни и се превръща в сериозно неудобство. Костваше ми дълго разследване, за да идентифицирам Скорпиона, агента, който проваляше операциите ми, а сега, когато знам, че Мансфийлд е този Скорпион, трябва да се отървем от него. Малко му остава да ме демаскира и това не ми харесва.

— Да, милорд. Оставете го на мене.

— Няма да е лесно да го хванем натясно. Много е предпазлив. — Благородникът потупа брадичката си с пръст и очите му се присвиха замислено. — Може би малката циганка държи ключа. Той вече изгуби една жена, към която беше привързан. Ако още една бъде застрашена, може да реши да се откаже от разследването си. Начинанието ни е твърде доходно, за да допуснем един човек да го унищожи.

— Ами бащата на момичето? — запита Крокет. — Няма ли да бъде пречка?

— Остави Станхоуп на мене — каза благородникът. — Ето какво ще направиш.

Тропна по тавана с бастуна си и каретата потегли. Вътре благородникът започна шепнешком да излага плана си пред своя помощник.

Едно писмо очакваше Джулиън, когато той пристигна в дома си. Фартингейл му каза, че било доставено от някакво улично хлапе, което се кълняло, че не познава човека, който му платил, за да го донесе. Джулиън огледа бележката, после я занесе в кабинета си, за да я прочете.

Съобщението беше формулирано със силни думи. Всъщност представляваше заплаха. Който и да го беше изпратил, знаеше прекалено много за Джулиън. Листчето, изписано с развлечен почерк, предлагаше на граф Мансфийлд, ако му е мил животът и този на една дама, близка до него, незабавно да прекрати разследването си.

Джулиън избухна в поток от ругатни. Внушението в бележката беше ясно. Чакала знаеше, че той е Скорпиона, знаеше и че малко

остава да го демаскира, знаеше и че Лара е циганката, която го е крила. Един нерв заигра на челюстта му. Първата му мисъл беше, че трябва да пази Лара на всяка цена. След това се запита дали Станхоуп е способен да навреди на собствената си дъщеря.

Джулиън седна на бюрото си и написа бележка до лорд Рандал, молейки за тайна среща или по време на музикалната вечеринка, на която той ще присъства, или по-късно тази вечер. Прати я по Фартингейл, на когото вярваше безрезервно. След един час Фартингейл се върна с отговора на Рандал. Срещата щеше да се състои на вечеринката.

Първата мисъл на Лара беше да каже, че я боли главата. Джулиън бе пристигнал да я вземе за музикалната вечеринка. Но каква полза — той нямаше да приеме „не“ за отговор. Баща ѝ също я тласкаше към съюз с Джулиън и тя не таеше особени надежди, че ще успее да го разубеди. От друга страна, никой не можеше да я накара да се омъжи за Джулиън. Не и докато една мъртва жена все още владее любовта му. Той можеше да моли и да увещава колкото си иска, да настоява, че ѝ трябва защита, но само едно истинско обяснение в любов би могло да промени намеренията ѝ.

Другото, което я тревожеше, беше фактът, че Джулиън смяташе циганския им брак за невалиден. Е, тази игра е за двама. Ако той отказваше да го признае, тя също не го признаваше и нямаше да се омъжи за него заради причините, които ѝ беше изложил. За нея беше очевидно, че щом той беше открил, че е графска дъщеря, беше се почувствал задължен да се ожени за нея.

Освен това работата му я безпокоеше. Тя беше наследила малко от способността на баба си да „вижда“ разни неща и съзираше опасността, обкръжаваща Джулиън. Страхуваше се за живота му. Затова, реши Лара, от нея зависи да се погрижи нищо да не му се случи. С тази мисъл тя се изкъпа и се облече за музикалната вечеринка.

Джулиън пристигна точно в девет часа, великолепно изглеждащ, със син сатенен жакет, сиви панталони, сребриста жилетка и бели чорапи. Лара също видя възхищението в очите му, докато слизаше по стъпалата към хола. Самата тя беше облечена в елегантна рокля от зелен и златист тюл с къси бухнали ръкави, прилепнала талия и

деколте, което разкриваше предизвикателно много от закръглената горна част на гърдите ѝ.

— Изглеждаш възхитително — грейна баща ѝ, пристъпвайки напред, за да хване ръката ѝ. — Тази вечер всички ще завиждат на Мансфийлд.

Един притичал отнякъде лакей подаде на Джулиън наметката на Лара и той внимателно обви раменете ѝ с нея. Лара усети изгарящата топлина на дланите му, които се задържаха малко повече от необходимото върху плещите ѝ.

Вървяха към вратата, когато друга карета спря зад тази на Джулиън.

— Кой може да е? — запита Станхоуп.

Лара почувства как Джулиън замръзва до нея и се почуди дали не очаква неприятности.

Вратата на каретата се отвори и оттам излезе лорд Толивър.

— А, идвам точно навреме. Имам да обсъдя нещо важно с вас, Станхоуп. Става дума за законопроекта, който внасяме в Парламента.

Станхоуп изглеждаше недоволен.

— Не може ли да почака? Отивам с дъщеря си и Мансфийлд на музикалната вечеринка у Ейлсуърт.

Толивър кимна на Джулиън, после отново обърна вниманието си към Станхоуп.

— И аз отивам там, но трябва преди това да поговорим. После ще ви откарам с моята кола.

Станхоуп явно се колебаеше.

— Хайде, татко, останете — настоя Лара. — По-късно ще се срещнем на вечеринката. Не го задържайте много, лорд Толивър.

— Няма, милейди — отвърна учтиво Толивър.

Лара трепна. Колкото повече се срещаше с този мъж, толкова по-малко го харесваше. У него имаше нещо мазно. Беше прекалено хлъзгав, прекалено самоуверен. И не ѝ харесваше как я гледа, сякаш виждаше през дрехите ѝ.

Тя усети напрежението у Джулиън и се запита дали и той не изпитва към Толивър същите чувства като нея. Погледна го изпод тъмните си мигли, но изражението му не издаваше какво мисли. Тя обаче знаеше, че нещо у лорд Толивър безпокои Джулиън.

— Ще тръгваме ли? — каза кавалерът ѝ, предлагайки ръката си.

— Върви, скъпа — настоя Станхоуп. — Аз ще дойда направо там.

Лара хвърли бегъл поглед през рамо към баща си, после излезе заедно с Джулиън. Нощта беше влажна и той беше дошъл със затворена карета с кочияш и лакей, застанал отзад. Джулиън я настани вътре и се качи при нея. Изглеждаше загрижен, докато се взираше навън през прозореца.

— Нещо безпокои ли ви, милорд?

Джулиън обърна тъмносиния си поглед към нея и се усмихна.

— Няма нищо, мила.

— Нещо у лорд Толивър ли те тревожи?

Дълга пауза.

— Може би.

— Кога ще престанеш да бъдеш толкова потаен? В опасност ли си? Свързано ли е с лорд Толивър?

— Не настоявай, Лара. И не се безпокой. Ще те защитавам.

— От кого трябва да ми защитавате, милорд?

— От баща ти може би.

— Не ставай глупав. Иска ми се да не се бъркаш в живота ми.

— Твърде късно е. Животът ти се преплете с моя, когато ти ме намери на онзи бряг и ме докара във вашия лагер. Една жена загуби живота си заради мене, няма да позволя това да се случи и с друга.

Болката на Джулиън беше осезаема и на Лара ѝ дожаля за него. Навярно много беше обичал Даяна. Трагичните обстоятелства около загубата ѝ бяха променили изцяло съдбата му. Сега животът му бе съсредоточен върху това да открие убиеца ѝ. Той не искаше да отвори сърцето си за друга любов и тя беше глупачка да мисли, че може да го промени.

Пристигнаха в дома на Ейлсуърт и Джулиън помогна на Лара да слезе от каретата. Един иконом отвори вратата и те се качиха по стълбите към музикалната зала, където бяха наредени столове за гостите. Поканената за тази вечер изпълнителка, пищна италианска певица, стоеше до пианото, готвейки се за първата ария.

— Ще ти донеса нещо за пиене — прошепна Джулиън, докато настаняваше Лара на един стол до млада дама в розова органза.

Певицата започна рецитала си и Джулиън се отдалечи. Не обичаше опера. От масата с напитки си взе уиски и наля чаша пунш за

Лара. Понечи да се отдалечи, когато лорд Рандал се приближи към него.

— Виждам, че сме имали една и съща идея — изрече весело Рандал. — Съпругата ми харесва опера, но аз я намирам скучна.

— Аз също — усмихна се Джулиън.

Рандал се приближи още повече.

— Да се видим в градината след десет минути. Търсете статуята на Венера.

Джулиън кимна и Рандал изчезна в тълпата.

Джулиън се върна в музикалната стая и подаде чашата на Лара. Тя му се усмихна благодарно и отново насочи вниманието си към певицата, която с високите си тонове едва не проби тъпанчетата на Джулиън. Оглеждайки се внимателно, за да се убеди, че никой не го наблюдава, той се примъкна към вратата.

След броени мигове излезе през килера на долния етаж и се озова в градината. Забеляза статуята на Венера да пази един фонтан и побърза към нея. Лорд Рандал беше вече там, седнал на една пейка под сянката на голям чемшир.

— Да побързаме, Мансфийлд — каза Рандал. — Не бива някой да забележи, че сме излезли едновременно. Научихте ли нещо?

— Какво знаете за Клей Мерит, граф Толивър?

— Толивър ли? Не е точно довереник, но има важни връзки и понякога се виждам с него. Не знае нищо за Скорпиона. Известно му е положението с контрабандата и използва връзките си, за да събира информация. Съгласен е, че загубата на доходи за правителството е заплаха за короната.

— Кой друг знае за нашето разследване? — запита Джулиън.

— Лорд Дънбар, вторият син на херцог Крофърд. Служи при мене почти толкова време, колкото и вие.

— Ами Станхоуп? Той ваш доверен човек ли е?

— Не. Станхоуп е активен в Парламента, но не знае нищо за разследването ни.

— Може ли някой от тези тримата да е мозъкът зад контрабандистите?

Рандал се замисли.

— Всичко е възможно, но не бих искал да мисля, че някой от тези мъже е предател. Бъдете много внимателен, Мансфийлд. Не

искаме да обвиним някого несправедливо.

Джулиън извади бележката, която беше получил по-рано, и я подаде на Рандал.

— Тук е доста тъмно, за да я прочетете, но ще ви кажа какво пише. Предупреждава ме да прекратя разследването. Мога да се справя със заплахата срещу моя живот, но е застрашена и лейди Лара, дъщерята на лорд Станхоуп. Чакала сигурно знае, че тя е жената от циганския лагер, която ми помогна.

— Господи! — изрече ужасено Рандал. — Не можем да въвличаме още една невинна жертва в разследването. Казахте ми, че дамата ви е спасила живота, като е казала, че сте ѝ съпруг. Доколко сте ангажиран с нея?

Челюстта на Джулиън се стегна.

— Възнамерявам да се оженя за нея. Нямах представа, че Лара е дъщеря на граф, когато... когато с нея... Няма защо да обяснявам, че съм длъжен да ѝ дам името си.

— Веднага ви освобождавам от служба, Мансфийлд. Ако ви оставя, това може да изложи на опасност живота ви и да попречи на разследването ни. Ползата от вас е съмнителна. Не искам смъртта ви да тежи на съвестта ми.

— Не мога да оставя това сега, милорд — възрази Джулиън. — Още малко остава да разбере кой е Чакала. Убеден съм, че мога да защитя себе си и онези, на които държа. Само исках да знаете, че в редовете ни има предател. Дръжте под око и Толивър, и Дънбар. Аз ще се погрижа за Станхоуп. Не им давайте никаква полезна информация.

— Според мене е по-добре да излезете от тази афера още сега.

— Ще ви потърся пак след няколко дни — отговори Джулиън, нарочно игнорирайки предложението на Рандал. — Всеки ден се приближавам все повече до целта.

Лара отмести поглед от певицата и огледа залата, търсейки Джулиън. Усети гъделичкане на тила си. Ставаше нещо опасно. Къде беше той? В какво се беше забъркал този път? Без да помисли за собствената си безопасност, тя стана и се измъкна от залата. Джулиън не беше в коридора. Тя слезе по стълбите. Няколко двойки стояха на вратата, водеща към градината, и си вееха за разхлаждане.

Нещо в дебнещия мрак привлече вниманието ѝ. Тя не виждаше нищо, не чуваше нищо, освен тишина, но нервните ѝ окончания изпращаха безмълвни предупреждения към мозъка ѝ.

Джулиън беше някъде там.

Лара мина покрай една двойка, очевидно заета със себе си, и решително тръгна по пътеката към статуята на Венера, изправена до бълбукащ фонтан. Стъпки изхрущяха в пясъка зад нея. Тя се извърна рязко. Нямаше никой. Въображението ѝ явно работеше усилено. Тя продължи по пътеката, но спря изведнъж, когато усети някой зад себе си, достатъчно близо, за да почувства дъха му да докосва тила ѝ. Ръка на рамото ѝ.

Тя отвори уста и извика.

Джулиън и Рандал тъкмо се разделяха, когато един приглушен вик прониза мрака.

— Какво беше това? — запита остро Рандал.

Джулиън някак си усети. Почувства го дълбоко в мозъка на костите си. Нещо се беше случило с Лара. С изкривено от ужас лице се втурна по пътеката към къщата. Натъкна се изведнъж на нея, отпусната на земята, обляна в лунна светлина. Лицето ѝ беше смъртнобледо, струйка кръв се стичаше по челото ѝ.

Той се отпусна на колене и взе главата ѝ в скута си, а пръстите му изтриха кръвта от очите ѝ.

— Лара, чуваш ли ме? О, божичко, Лара, кажи нещо.

— Какво е станало с нея? — запита Рандал, когато стигна до тях след малко.

Точно тогава Лара изстена и отвори очи.

— Ранена е — изръмжа Джулиън, докосвайки челото ѝ.

— Ще убия копелето, което е направило това.

— Какво стана? — запита безсилно Лара.

— Видя ли кой те нападна?

— Не. Чух някой зад себе си, но не го видях. Помогнете ми да стана. Много съм добре, милорд, наистина.

Джулиън ѝ помогна да се надигне, а после и да се изправи. Тя се олюля, но бързо си върна равновесието.

Джулиън я грабна на ръце.

— Ще те отведа у вас.

— Джулиън, чакай, спомних си нещо — каза Лара.

— Миг преди да припадна, нападателят заговори. Каза, че това е предупреждение за Скорпиона. Какво е имал предвид?

Джулиън и Рандал размениха многозначителни погледи над главата ѝ.

— Това означава, че не бива да излизаш от дома си без мене или без охрана — изръмжа Джулиън.

10

Джулиън дискретно изведе Лара от музикалната вечеринка, без да вдига шум. Заобиколи предната част на къщата, където чакаше каретата му, и пусна Лара да стъпи долу. Но за късмет се натъкнаха на Станхоуп и Толивър, които тъкмо пристигаха.

— Мансфийлд, Лара — приветства ги Станхоуп. — Тръгвате ли вече?

— Ъ-ъ... Лара я заболя глава — каза Джулиън, заставайки пред нея, за да я заслони от погледите на двамата.

Челото на Станхоуп се набръчка загрижено.

— Ще дойда с вас.

— Няма нужда — възрази Джулиън. — Аз ще я изпратя.

— Глупости — изфуча Станхоуп. — Няма да слушам музика, като знам, че Лара не е добре. — Обърна се към Толивър. — Моля да ме извините, милорд. Трябва да се погрижа за здравето на дъщеря си.

— Разбира се — съгласи се Толивър. Взря се в Лара остър поглед. — Да не сте пострадали, скъпа? Това на челото ви не е ли кръв?

Джулиън изруга под нос, когато Станхоуп обърна настрани дъщеря си, за да я види по-добре.

— Господи, какво е станало? — възкликна Станхоуп.

— Няма нищо, татко — изрече Лара със слаб глас. — Аз... паднах.

Джулиън погледна към Толивър, но не можа да прочете нищо по затвореното му изражение. Тогава вниманието му беше привлечено от Лара, която изведнъж се отпусна върху него. Прониза го страх. Можеше да е пострадала по-зле. Трябваше да я отведе у дома ѝ и да повика лекар.

Грабна я на ръце, настани я в каретата, и скочи вътре след нея.

— Чакайте ме — каза Станхоуп, бързайки припряно след тях.

Вратата едва се беше затворила след него, когато Джулиън почука по покрива и каретата потегли. Лара изстена и отвори очи.

— Как стана това? — запита Станхоуп.

Джулиън усети гнева му и не можеше да го обвинява. И той изпитваше същото. Това не биваше да се случва.

— Паднах — каза Лара, преди Джулиън да успее да отговори. — Джулиън беше отишъл да донесе нещо за освежаване, а аз имах нужда от чист въздух. Излязох навън да ме подуха малко вятър и се спънах в нещо, когато тръгнах по пътеката към фонтана. Аз... трябва да съм си ударила главата в някой камък.

Станхоуп я погледна скептично.

— Ти не си непохватна, Лара. Всичко ли ми казваш?

— Да...

— Не — обади се Джулиън. Време беше да постави на изпитание предаността на Станхоуп към дъщеря му. — Лара е била нападната.

— Нападната ли! — ахна Станхоуп. — Някой е нападнал дъщеря ми? Как е посмял? Кой беше, Лара? Жив ще го одера. Ще повдигна обвинение.

Лара отпрати недоволен поглед към Джулиън.

— Няма нужда да плашиш татко.

— Напротив, наложително е — не отстъпваше Джулиън. — Той ти е баща. Има право да знае.

Станхоуп погледна строго към Джулиън.

— Какво да знам? — Изведнъж челото му се проясни и той се усмихна. — Хм, Мансфийлд, да не сте се обяснили на дъщеря ми?

— Щях да говоря с вас утре, милорд. Искам благословията ви да ухажвам дъщеря ви. Възнамерявам да се ожена за нея.

Станхоуп го изгледа втренчено.

— Какво ще каже Лара по този въпрос? Не бих настоявал да се омъжи за човек, който ѝ е неприятен.

— Не изпитвам антипатия към лорд Мансфийлд, татко — обясни Лара. — Но още не съм готова да се омъжа.

— Ще се венчаем след един месец в параклиса на Торнтън Хол — заяви Джулиън, без да обръща внимание на възражението ѝ. — Междувременно Лара не бива никъде да ходи сама. Възнамерявам да наема охрана да я наблюдава, когато не съм на разположение.

Станхоуп изглеждаше доста объркан.

— Не разбирам. Защо са нападнали Лара? Защо някой ще иска да ѝ навреди? — Очите му се присвиха във внезапно просветление. — В какво сте замесен, Мансфийлд? Животът на Лара застрашен ли е заради вас?

— А вие в какво сте замесен, Станхоуп? — атакува с въпрос Джулиън.

— Аз ли? Не съм замесен в нищо, което би могло да навреди на дъщеря ми. А вие можете ли да кажете същото? Не съм сигурен, че одобрявам предложението ви да се сродим.

За съжаление, със или без предложение, бъдещето на Лара беше мрачно.

— Аз съм честен човек, Станхоуп. Бих предложил името си на всяка жена, която съм компрометирал.

— Джулиън! — извика изплашено Лара, зашеметена от думите му. — Как смееш!

— Смея, защото не ми е безразлично какво ще стане с тебе.

— Я чакайте малко — избухна Станхоуп. — Дължите ми обяснение. Кога сте компрометирали дъщеря ми?

Джулиън разбра, че направи гаф, но нямаше как да го поправи. Понеже не можеше да спомене за циганския лагер, набързо импровизира. А и това беше чистата истина.

— В деня, когато излязохме на разходка с каретата ми. Бяхме видени в... ъ-ъ... компрометираща ситуация. Не обвинявайте Лара, милорд. Аз ужасно я изложих без нейно съгласие и силно желая да се ожена за нея.

Станхоуп изглеждаше като поразен от гръм.

— Господ ми е свидетел, че едва ли мога да откажа след това, което току-що ми признахте. Трябва да отбележа, че съм разочарован и от двамата ви, но съм доволен, че Лара ще сключи добър съюз.

Каретата спря пред дома на Станхоуп. Лакеят отвори вратичката и спусна стъпалцата. Станхоуп слезе пръв, след него Джулиън. Когато Лара понечи да го последва, Джулиън я взе на ръце и я понесе покрай баща ѝ.

— Пуснете ме да стъпя, милорд, мога да ходя.

Станхоуп побърза да отвори вратата, и Джулиън внесе Лара вътре.

— Коя е стаята ѝ? — запита той.

— Мога да я поема оттук нататък — настоя Станхоуп.

— Покажете ми стаята — изрече рязко Джулиън, докато се качваше по стълбите.

— Милорд, Джулиън, не съм тежко ранена. Пусни ме да стъпя долу.

Станхоуп отвори една врата и Джулиън влезе в спалнята на Лара. Нейната камериерка, която чакаше господарката ѝ да се прибере, веднага скочи.

— О, милейди, какво е станало?

Джулиън настани Лара в средата на леглото, после издаде резки заповеди към камериерката, сякаш имаше пълното право да го направи.

— Студена вода и кърпи — излая той, докато приближаваше лампата към леглото.

— Какво правите? — запита Станхоуп.

— Опитвам се да разбера дали има нужда от лекар.

Станхоуп загледа втренчено как Джулиън прокарва пръсти по моравата цицина на челото на Лара.

— Наистина, Джулиън, трябва ли да се държиш като тиранин? — оплака се Лара. — Само малка цицина е.

— Май няма нужда да се шие — отбеляза Джулиън, — но ще разбера повече веднага щом тази дяволска камериерка се върне с водата и кърпите.

Момичето дойде след миг и постави легена и кърпите на нощната масичка. Джулиън намокри една кърпа и нежно проми раната. Лара трепна, но не издаде звук.

— Кожата е разкъсана, но раната е плитка. Изглежда, че е ударена с камък или нещо твърдо. Кървенето почти спря.

— Казах ти, че съм добре — настоя Лара. — Просто си върви и ме остави сама.

— Елате, Мансфийлд — нареди рязко Станхоуп. — Да оставим Лара на камериерката ѝ. Мисля, че е време за едно хубаво бренди.

— Ще дойда утре, Лара — обеща Джулиън. — Не бива да излизаш, докато не уредя денонощна охрана.

— Деспот — изсъска тя, след като Джулиън излезе подир Станхоуп.

Щом се озоваха в кабинета на Станхоуп, Джулиън прие чаша бренди и се отпусна на един стол.

Станхоуп избра стол срещу него. Помежду им се възцари притеснено мълчание, защото Станхоуп се загледа намръщено в питието си. После вдигна глава.

— Дължите ми обяснение, Мансфийлд. С дъщеря ми като че ли се познавате доста добре, въпреки че се запознахте едва преди няколко дни. Познавахте ли Лара, преди да ви я представя?

— Трябва да ми вярвате по този въпрос, Станхоуп — каза Джулиън. — Загрижен съм за доброто на дъщеря ви. Никой няма да я нарани. Обявявам годежа ни в утрешните вестници.

— Лара като че ли се колебае дали да се омъжи за вас.

— Тя няма избор. — Младият мъж глътна съдържанието на чашата си и се изправи. — Трябва да вървя. Има да се свърши много, преди известието да се появи утре във вестниците. Лека нощ, Станхоуп.

— В опасност ли сте, Мансфийлд? — запита рязко домакинът, когато Джулиън посегна към дръжката на вратата. — Какви тайни криете от мене?

— Не мога да обсъждам това сега. Достатъчно е да кажа, че Лара няма да пострада. Но — добави той със застрашителна нотка в гласа, — ако разбере, че сте замесен в... нещо, което би могло да ѝ навреди, ще отговаряте пред мене.

Челото на лорд Станхоуп се сбърчи смаяно, докато Джулиън се сбогуваше.

Беше много късно, когато Джулиън се върна в дома си. Отключи си и си отиде право в стаята. Еймс седеше пред огъня и го чакаше.

— Върви да си лягаш, Еймс, нямам нужда от тебе тази вечер — каза Джулиън. — Събуди ме в седем часа. Чакат ме много ангажименти.

— Много добре, милорд — отвърна Еймс. — Ще кажа да ви приготвят ваната точно за седем часа. Лека нощ, милорд.

— Лека нощ, Еймс.

Джулиън лежа буден дълго време, размишлявайки над иронията на положението си. За мъж, заклел се никога да не се жени, беше прекалено нетърпелив да направи Лара своя съпруга. Може би го искаше, защото никога досега не беше компрометирал почтена жена и

го гризеше вина. С Даяна се бяха любили едва след като бяха избрали дата за сватбата. След смъртта ѝ той беше имал любовници, понякога беше спал със скупаещи съпруги на мъже от своя кръг, които на свой ред издържаха любовници. Но никога не беше вземал невинна девойка, не беше развратил нито една жена от своето съсловие. Преди да срещне Лара, жизнерадостната красавица, която се беше омъжила за него в езическа церемония и го беше излъгала за произхода си.

Споменът как сладкото тяло на Лара се притиска неговото остана с него чак докато сънят най-накрая го надви.

Лара беше в стаята за закуска, когато на следващата сутрин вестникът пристигна. Главата я болеше и ръцете ѝ трепереха, когато взе вестника, за да потърси известието за годежа им. Намери го отпечатано на видно място на втората страница и изстена на глас. Той можеше да обяви годежа им във всеки вестник, издаван в страната, но тя все така отказваше да се омъжи за човек, който не я обича.

Джулиън пристигна точно в десет часа. Лорд Станхоуп беше вече излязъл, а Лара се готвеше да отиде на езда в парка въпреки предупрежденията на баща си, че не бива да излиза сама. Джулиън забеляза, че е в костюм за езда, и едва не подскочи до тавана.

— Къде отиваш?

Тя вдигна брадичка.

— На езда.

— Не бива да излизаш от къщата сама. Баща ти не го ли е грижа за тебе?

— Не замесвай татко в това. Каза ми да не излизам сама, но не виждам как може ездата в парка да е опасна, след като ме придружава лакей.

— Не си в циганския лагер — възрази Джулиън. Хвана я за раменете и я разтърси доста силно, а после я притисна към себе си. — Глупаче такова. Това е Лондон. Вече те нападнаха. Какво да направя, за да те убедя да приемеш сериозно предупрежденията ми?

— Не виждам никаква опасност — повтори тя.

— Тя е навсякъде около тебе.

— Не, около тебе е. Аз съм само залог в тайните ти афери. Най-доброто, което можеш да направиш, за да ми осигуриш безопасност, е да стоиш настрана от мене. Щом загубиш интерес към мене, опасността ще умре от само себе си.

Джулиън не беше убеден, че решението е толкова просто. Или може би не искаше да го види така ясно, както го виждаше тя.

— Ако толкова ти се язди, ще дойда с тебе. Днес дойдох с коня. Хайде.

С явно нежелание Лара взе камшика си за езда и излезе първа от стаята. Двамата се качиха на седлата и тръгнаха ходом към улицата.

Щом навлязоха в парка, Джулиън разбра, че е допуснал грешка. Имаше твърде много хора и Лара ставаше прекалено очевидна мишена, ако някой поискаше да я нарани. Ледена тръпка мина по гръбнака му. Макар да не видя никой, който би искал да ѝ направи нещо лошо, той имаше неясното усещане, че ги наблюдават.

Лара тръгна по пътеката за ездачи и Джулиън я последва, застанал нащрек. Пистолетът, който винаги носеше, беше затъкнат удобно в колана му, а късата кама, която беше пъхнал в ботуша си в последната минута, тежеше успокояващо на крака му.

— Прекрасно е да излезеш и да яздиш — каза Лара. — Липсата на свобода в Лондон ме кара да копнея за провинцията. Яздех всеки ден в провинциалното ни имение в Кент. И животът ми е прост, когато съм с Рамона и Пиетро.

— Лондон си има своето обаяние, но човек трябва да внимава, когато излиза навън. Затова съм толкова строг с Ема. Знам какви опасности дебнат нищо неподозиращите невинни хора.

Пътеката за ездачи навлезе в гориста местност. Движението намаля, двамата срещаха само отделни ездачи и напрежението на Джулиън нарасна.

— Ще стигна първа до края на гората — подхвърли Лара през рамо, докато пришпорваше коня си в галоп.

Внезапен страх го прониза.

— Не! Спри!

Ветрецът може би беше подхванал думите му и ги беше отнесъл, защото тя не го послуша.

Лара препусна напред. Шапката ѝ отлетя, фибите изхвъркнаха, освобождавайки копринената завеса на къдравата черна коса. Смехът ѝ долетя до него, когато той плесна леко с камшика си хълбока на коня и препусна след нея. Да не е полудяла? Или дивата циганска кръв у нея е взела връх, надмогвайки лейди Лара?

Догони я на края на гората. Тя вече беше слязла и стоеше в очакване.

Той скочи на земята и я дръпна грубо към себе си.

— Никога повече не го прави. Не те виждах прекалено дълго.

— Не можеш да ме наблюдаваш двадесет и четири часа на ден — възрази тя.

— Защо според тебе искам да се оженим?

— Надявах се на повече — отвърна Лара с въздишка.

Джулиън не разбра думите ѝ, но устните ѝ изглеждаха така приканващи, че той не можа да намери сили да я помоли да повтори. Изведнъж разбра, че не може да устои на примамващите сладки червени устни, и сведе уста към нейната. Но само едно вкусване не беше достатъчно. Целувката му стана по-дълбока, той я притисна още по-силно до себе си, езикът му навлезе дълбоко в устата ѝ, за да вкуси сладкия ѝ аромат. Зацелува я още по-трескаво; прокара ръце по гърба и ханша ѝ, обхвана седалището ѝ и я притисна към себе си, карайки я да усети почти болезнената му ерекция.

Лара прекъсна целувката и вдигна поглед към него с огромни, блеснали очи.

— Джулиън... аз...

— Не, не казвай нищо.

Положи я на земята, подлагайки внимателно ръце под тялото ѝ.

Изведнъж светът около тях експлодира. Нещо горещо опърли ухото му. Отне му само един кратък миг, за да разбере, че някой стреля по тях, и инстинктивно покри Лара с тялото си. Втори куршум изсвистя покрай главата му. Той стисна здраво Лара и се изтърколи заедно с нея зад едно дърво, а после я изправи и я притисна към твърдото стъбло.

— Какво има? Какво стана? — запита Лара. — Стреля ли някой?

— Точно така — изръмжа Джулиън. — Сега разбираш ли защо не искам да излизаш сама?

— Куршумът без съмнение е бил за тебе — осмели се Лара.

— Може би — допусна Джулиън. — А може би не. Няма нужда да казвам, Лондон става твърде опасен.

Лара потръпна. Откакто беше срещнала Джулиън, животът ѝ доста се бе усложнил. Рамона предсказа опасност, но Лара не си и

беше помисляла, че може да стане истинска мишена. Джулиън водеше потаен живот и заради това опасността я следваше по петите.

Изстрелите бяха секнали. Тя погледна към Джулиън, за да го пита дали мисли, че стрелецът си е отишъл, и изненадана видя кръв да се стича отстрани по врата му.

— Джулиън, ранен си!

— Куршумът ми одраска ухото. Вече не тече кръв. Не се тревожи, Лара, няма нищо.

Тя надникна над рамото му към откритото пространство, където се бяха целували преди броени мигове.

— Мислиш ли, че стрелецът си е отишъл?

— Стой тук, смятам да разбера.

Извади пистолета от колана си и излезе иззад дървото.

— Джулиън, не! Не се показвай.

Той не обърна внимание на предупреждението ѝ и излезе на открито.

— Внимавай! — изсъска Лара.

Нищо не помръдваше в зловещата тишина.

— Всичко е наред — викна Джулиън към нея, докато прибираще пистолета в колана си. — Отишъл си е. Можеш да излизаш.

Лара се огледа предпазливо и отиде при него.

— Да се махаме — каза Джулиън. — Конете избягаха от първия изстрел, но се съмнявам, че да отишли далече.

Джулиън свирна и жребецът му послушно дотърча от гората. Конят на Лара го следваше плътно. Джулиън ѝ помогна да се качи и сам се метна на седлото.

— През гората ще яздя пръв — каза той. — Стой точно зад мене. Изстрелите дойдоха тъкмо от гората, така че който и да е стрелял, вероятно е някъде пред нас.

— Ще яздя до тебе — възрази Лара.

Лицето му се вкорави.

— Направи каквото ти казвам, Лара.

Тя въздъхна и се подчини, макар че повече се озърташе през рамо, отколкото да гледа пътя пред себе си. Мисълта, че някой иска смъртта на Джулиън, я караше да се чувства дори физически зле. Върнаха се по същия път. Сега по пътеката за езда имаше повече хора и Лара си позволи да диша по-свободно. Повече хора означаваше по-

голяма безопасност. Излязоха от парка и се върнаха в дома на Станхоуп.

Един коняр изтича, за да помогне на Лара да слезе и да се погрижи за конете.

— Оставете моя кон — нареди Джулиън, докато хващаше Лара за ръката и я повеждаше нагоре по стълбите. — Тръгвам си веднага.

— Джулиън — протестира тя. — Сега сме в безопасност. Няма причина да бързаш.

— Не вярвам на никого — отвърна рязко Джулиън.

— За тебе вече не е безопасно в Лондон.

Лара се взря в него.

— Преувеличаваш. Тук съм в пълна безопасност с татко.

— Вече не си. Ще те заведа на място, където съм сигурен, че ще бъдеш в безопасност.

— Къде ще ме водиш? — опълчи се Лара.

— Събери си нещата, ще останеш там може би за по-дълго време. Аз отивам у дома да си взема багаж и да кажа да приготвят каретата ми.

Вратата се отвори и Джулиън преведе Лара покрай икономата.

— Това е всичко, Джийвърс — кимна тя, докато сваляше ръкавиците си. Обърна се към Джулиън в мига, когато икономът се скри. — Ела в кухнята. Трябва да се погрижа за ухото ти.

— Много добре, Лара — изрече покровителствено Джулиън. — Заминаваме след час.

Тя зае войнствена поза.

— Никъде не отивам с вас, милорд.

Джулиън стисна зъби.

— Аз съм на друго мнение, милейди.

— Какво ще кажа на татко?

— Остави му бележка. Кажи му, че заминаваш с мене. Не казвай къде да ни търси.

— Как така? Дори не знам къде отивам. Какво ще си помисли татко? Не мога просто да изчезна без обяснение.

— Все ми е едно какво ще си помисли. Ще обясняваме, когато се върнем.

Лара никога не беше виждала Джулиън толкова сериозен, толкова непреклонен.

— Наистина ли смяташ, че съм в опасност?

— Не спори, Лара. Върви горе и си пригответи нещата. Ако не си готова след един час, ще те отведе със или без багажа ти.

Хвана я за раменете и я целуна здраво. После я отдели от себе си.

— Върви.

Лара тръгна нагоре по стълбите, спирайки по средата, за да погледне през рамо към Джулиън. Той говореше сериозно с Джийвърс, който се беше появил като по даден знак, за да му отвори вратата.

— Разбирам, милорд — изрече Джийвърс с леко повдигане на веждата. — Не бива да пускам никого тук, докато не се върнете. И трябва да кажа на лорд Станхоуп, че вие с лейди Лара заминавате задълго.

— Точно така — каза Джулиън.

— Това ли е всичко, милорд? Мога ли да съобщя на лорд Станхоуп къде отивате?

— Не, не можете, Джийвърс. Само му дайте бележката ми. Вярвам, лейди Лара сега също му пише бележка.

Джулиън стигна в дома си без инциденти. Фартингейл отвори вратата и той влезе вътре.

— Кажете на Еймс да ми пригответи една чанта, Фартингейл — нареди Джулиън. — Никакви елегантни дрехи, само прости панталони и жакети. Искам каретата и кочияшът да бъдат отпред след един час. И помоли готвачката да пригответи някакво солидно ядене за из път. За двама души.

— Мога ли да запитам колко време няма да ви има, милорд?

— Нямам представа, Фартингейл. Лейди Ема у дома ли си е?

— Не, милорд. Но лейди Аманда е в малката приемна.

Джулиън се намръщи. Какво прави Ема навън сама? А и Аманда да бродира на гергеф...

— Добър ден, лельо Аманда.

Тя вдигна поглед и се усмихна.

— Добър ден, Джулиън. Прелестен ден, нали?

— Зависи от гледната точка. Къде е Ема?

— Излезе на езда в парка с онзи мил виконт Блейкли.

— По дяволите! Никой ли не се подчинява на нареждания? Казах й да стои настрана от Блейкли. Ти като че ли ги покровителстваш.

Мислех, че ще разбереш възраженията ми срещу Блейкли и ще отклониш вниманието на Ема от него. Блейкли не е мъж за нея.

Ръката на Аманда се вдигна към гърдите ѝ.

— Господи, Джулиън, знаеш колко е решителна Ема.

— Твърдоглава, искаш да кажеш — измърмори той.

— Не мога да я чакам, лельо Аманда. Заминавам след един час.

Искам да...

Думите му бяха заглушени от шум в коридора. Джулиън отвори вратата и надникна навън. Сърцето му падна в петите, когато видя бледата, разрошена Ема да се опира тежко на ръката на Блейкли.

Джулиън изскочи във фойето, взирайки се свирепо в Блейкли.

— По дяволите! Какво си направил на Ема?

— Руди нищо не ми е направил — защити го Ема. — Спаси ми живота.

Джулиън застина.

— Какво искаш да кажеш?

— Някой стреля по нея — обясни Блейкли. — Видях нещо да проблясва. Забелязах някакво дуло да се подава иззад едно дърво и я бутнах от коня. Куршумът мина на инчове от нея. Какво, по дяволите, става тук, Мансфийлд? Имам сериозно подозрение, че това необяснимо нападение е свързано с тебе.

Джулиън изглеждаше зашеметен. Цялото му семейство ли беше станало мишена на някакъв луд? Не можеше да допусне това да продължава. Трябваше веднага да се направи нещо.

— Добре ли си, Ема, скъпа? — Аманда беше последвала Джулиън в коридора.

— Много съм добре, лельо — каза Ема с треперещ глас. — Малко понатъртена, може би, но иначе нищо ми няма. — Отправи обожаваш поглед към Блейкли. — Благодарение на Руди.

— Качи се в стаята си и кажи на камериерката да ти приготви една чанта. И една за нея. Веднага заминаваш за Шотландия. Ще я придружиш ли, лельо Аманда?

— О, господи, не — изрече ужасена Аманда. — Не мога да тръгна на такъв дълъг път на моята възраст. — Тя потръпна. — Не обичам планините. Твърде диви са за мене, а и онези свирепи шотландци ме плашат. Не знам как издържа Синджън.

Джулиън кимна енергично.

— Много добре. Камериерката на Ема ще ѝ бъде компаньонка.

— Никъде не отивам, Джулиън — протестира Ема. — За какво е всичко това? Защо някой се опитва да ми навреди?

— Да, Мансфийлд — каза Блейкли. — Мисля, че дължиш обяснение на Ема.

Джулиън не виждаше друг изход. Беше крил от семейството си, че е правителствен агент, но сега, когато Чакала го беше идентифицирал, се налагаше любимите му хора да знаят каква опасност ги заплашва. И предполагаше, че няма да навреди, ако осведоми Блейкли, защото той беше спасил живота на сестра му.

— Ема, животът ти е в опасност, защото някой иска да унищожи мен — призна Джулиън. — Нали разбирате, днес някой се опита да ни убие с лейди Лара.

— Лейди Лара! — изрече ужасено Ема. — Защо лейди Лара?

— Защото се каня да се ожения за нея след един месец. Известието за годежа ни трябва да е излязло в сутрешния вестник.

— Днес не съм чела вестника — каза Ема. — Защо не знам нищо за плановете ти? Защо съм последната, която научава?

— Права си, разбира се — призна Джулиън. — Точно тази вечер щях да го обсъдя с тебе, но плановете се промениха. Отвеждам Лара, а ти отиваш в Шотландия. Кажи на Синджън, че ще се свържа с него, ако потрябва.

— Ще узная ли най-накрая в какво си се забъркал, Джулиън?

— Аз съм правителствен агент, Ема. Сега задачата ми е да разкрия човека зад една група контрабандисти. Вярвам, че той е убиецът на Даяна.

Лея Аманда се отпусна на едно канапе и потърси ароматните си соли.

— О, господи.

Ема пребледня.

— Джулиън! Мислех, че Даяна е починала в злополука с карета.

— Не беше злополука, Ема, скъпа. Трябваше аз да бъда в каретата тогава, не Даяна. Тя умря вместо мене.

Не спомена за детето. Просто не можеше да го изрече.

— О, Джулиън, това е ужасно — изрече съчувствено Ема. — Но защо някой ще иска да убие мен?

— За да ме накара да се откажа от разследването — разкри Джулиън. — Получих заплаха, че любимите ми хора ще пострадат, ако продължа да се ровя. Лондон вече не е безопасно място за тебе и Лара. Не спори, Ема, заминаваш за Гленмур и край.

— Ще бъда щастлив да придружа лейди Ема до Гленмур — предложи Блейкли. — Крайно време е да пошегувам на Синджън.

— Напълно съм способен да придружавам сестра си — възрази Джулиън.

— Но никой няма да бди за безопасността ѝ като мене — настоя Блейкли. — Помисли, Мансфийлд. Ще защитавам Ема с цената на живота си.

Джулиън се разкъсваше от колебания. Познаваше репутацията на Блейкли, но този разпасан младеж наистина изглеждаше необикновено привързан към Ема и той не беше чувал никакви клюки за Блейкли, откакто се беше върнал в Лондон. Трябваше да изведе Лара от града, а не можеше да бъде на две места едновременно.

— Хайде, Мансфийлд, знаеш, че съм най-добрият ти избор. Ще се погрижа Ема да стигне благополучно в Гленмур.

— Да, Джулиън, послушай Руди. Ако трябва да замина, нека той да ме придружи, щом ти не можеш.

— Много добре, но искам да заминете до един час. Ще уредя карета и шестима ездачи придружители: Поверявам ти сестра си, Блейкли. Ако разбере, че става нещо... нередно, кълна се, ще усетиш острието ми.

— Няма да съжалявате, милорд — закле се Блейкли. Хвана ръцете на Ема. — Ще си приготвя чантата и идвам до един час. — И излезе.

— Благодаря ти, Джулиън — каза Ема. — Чувствам се в безопасност с Руди.

— Надявам се, че не допускам грешка — измърмори Джулиън.

Ема тръгна да се качва по стълбите, но спря.

— Джулиън, обичаш ли лейди Лара? Затова ли се жениш за нея?

Джулиън се намръщи. Любов ли? Лара не му беше безразлична. Желаяше я така отчаяно, че се учудваше на себе си. Не можеше да държи ръцете си далече от нея. Тя се целуваше божествено, а страстта ѝ...

— Джулиън, отговори ми. Обичаш ли Лара?

— Това са глупости, Ема. Не е нужно един мъж да обича една жена, за да иска да я защитава. Много бях привързан към Даяна. Не мисля, че мога отново да изпитвам такива чувства.

Ема му отправи многозначителна усмивка.

— Според мене прекалено силно протестираш, скъпи ми братко.

И продължи нагоре по стълбите, оставяйки Джулиън да гледа онемял след нея.

Аманда стана, олюлявайки се, от канапето.

— Ще внимаваш, нали, Джулиън? Толкова се тревожа за тебе. — Потръпна деликатно. — Само като си помисля, че си се излагал на опасност толкова много години.

— Не се притеснявай, лельо — каза Джулиън. — Може би ще бъде най-добре да отидеш в Торнтън Хол, докато ни няма. Ще бъда съкрушен, ако ти се случи нещо.

— Щом казваш — съгласи се Аманда. — Веднага ще се приготвя.

Къщата закипя от подготовка за евакуация. Когато Блейкли се върна с пътна чанта и облекло, Ема беше готова за тръгване. Джулиън беше осигурил шестима едри лакеи за придружители и я изпрати с последни съвети към Блейкли.

Лея Аманда замина с каретата скоро след това заедно с камериерката си и подходящ ескорт за краткото пътуване. Джулиън тръгна последен. Преда да напусне къщата, нахвърля кратка обяснителна бележка до лорд Рандал, която Фартингейл трябваше да предаде, след като той замине.

В мига, когато Джулиън я остави, Лара написа бележка до баща си, молейки го да си дойде веднага. Когато обаче лакеят пристигна в Парламента, не го пуснаха при лорд Станхоуп, докато Парламентът не закри заседанието за деня. Докато Лара опаковаше нещата си, един лакей чакаше в преддверието. Джулиън пристигна много преди лорд Станхоуп и въздъхвайки със съжаление, Лара се качи в каретата, без баща ѝ да знае какво е станало с нея или къде да я намери.

11

Каретата изтрополи по моста и Лондон остана назад. Лара се сви на възглавниците, мъчейки се да гледа навсякъде другаде, само не и към решителния мъж, седящ срещу нея. Едва когато вонята на Темза вече не се усещаше, тя се осмели да му проговори.

— Къде ме водиш?

— А, значи имаш език — пошегува се Джулиън.

— Смятам да ти покажа и колко е остър, ако не отговориш на въпроса ми — отвърна тя кисело. — Наистина, Джулиън, мислиш ли, че това безразсъдно бягство от града е необходимо? Тревожа се за татко.

— Остави му бележка, нали?

— Да, но това няма да го успокои. Надявам се да знаеш какво правиш.

— Лондон не е добро място за нас в момента. Водя те там, където ще бъдеш в безопасност.

— И къде точно?

— Ще оставим каретата в следващия хан за смяна и ще я пратим заедно с кочияша обратно в Лондон — продължи той. — Обикновена карета ще ни отведе до мястото.

— Много си тайнствен.

— Знаеш ли къде да намерим Рамона и Пиетро?

Тя го изгледа изумено.

— Разбира се. По това време на годината винаги отиват на едно и също място. В имението на татко в Кент. Казал им е, че винаги могат да лагеруват там през зимните месеци. Той се грижи да имат достатъчно храна и топли дрехи, за да изкарат студения сезон. — Отправи му замислен поглед. — Защо?

— Смятам, че ще бъдеш в безопасност при Рамона и Пиетро. Враговете ми няма да се сетят да те търсят там.

— А ти? Къде ще бъдеш в безопасност?

— И аз ще бъда там... за известно време. Искам Чакала да сметне, че съм се отказал от разследването, щом вече знаят самоличността ми.

— Наистина ли си се отказал? — запита Лара, зашеметена от новините.

Не изглеждаше да е човек, който лесно се отказва от каквото и да било, още повече пък да остави убиеца на любимата си безнаказан.

Джулиън помрачня като облак.

— Не и докато има дъх в това тяло. Мъжът, виновен за смъртта на Даяна, ще бъде обесен заради престъплението си.

Сърцето на Лара беше съкрушено. Ето ти ново доказателство, че Джулиън никога не би могъл да я обикне така, както е обичал Даяна. Толкова свирепо изражение и разгорещени думи! Тя не каза нищо. Какво можеше да отговори на непоклатимата преданост на Джулиън към мъртвата му годеница?

Каретата спря. Той отдръпна завеската и надникна през прозореца.

— Пристигнахме.

Отвори вратата. Кочияшът спусна стъпалцата. Джулиън излезе пръв и помогна на Лара да слезе. Тя го изчака да вземе чантите и да поговори с кочияша. Той се върна след малко и я въведе в хана.

— Чакай тук, докато разбера дали е дошла каретата, която поръчах — каза Джулиън.

— Наистина се тревожиш, нали?

— Познавам Чакала, Лара, знам на какво е способен. Вървя по петите му повече от две години. Ще го хвана — закле се той. — Няма да допусна да вземе още една невинна жертва.

Лара се топлеше пред огнището, докато Джулиън говореше с ханджията. Едни пари смениха притежателя си.

— Всичко е наред — каза той, когато се върна при нея. — Ето, докарват каретата. Надвечер ще стигнем в хана „Трите пера“.

Изведе я навън, помогна ѝ да се качи в наемната карета и се покатери на мястото на кочияша. Леко плясване на юздите накара конете да потеглят с бърз ход.

Със сумрака се спусна и влажна мъгла, която накара Лара да закопнее за уютна стая с огън. Тогавя тя видя светлинните на хана „Трите пера“ да блещукат в далечината и духът ѝ се ободри.

Предположи, че Джулиън е въоръжен, но страхът да не ги спрат разбойници я вцепеняваше. Провинциалните пътища не бяха безопасни нощем.

— Скоро ще се настаниш в топла стая — обеща Джулиън. — Винаги съм намирал, че храната в „Трите пера“ е добра. — Вгледа се в лицето ѝ, когато тя не реагира.

— Добре ли си? Не си казала и две думи, откакто сменихме каретата.

— Още се опитвам да възприема факта, че някой иска да ме убие. Не ми харесва идеята да бягаме от Лондон като крадци в нощта.

— Знам какво правя, Лара.

— Предполагам — изрече тя с тон, издаващ съмнение. — Просто животът ми беше толкова прост, преди...

— Преди да вляза в него ли? — запита той мрачно.

— Ти го каза.

Джулиън отведе конете в двора и спря каретата. Един коняр дотича, за да се заеме с тях. Джулиън слезе и извади чантите им от задната част на каретата. После бръкна в джоба си за дребни монети.

— Почисти конете и им дай овес — каза той, като подхвърли монетата на мъжа. — Колата да бъде впрегната и докарана отпред в седем часа утре сутрин.

— Да, милорд — отговори човекът.

Един момък изскочи отвътре и пое чантите им, докато Джулиън въвеждаше Лара в хана. Общото помещение беше шумно и препълнено с пътници и местни хора, които сладко хапваха и пийваха. Лара нахлупи качулката на наметката си, но скоро разбра, че не е необходимо, защото никой не обръщаше особено внимание на новодошлите. Застана настрана, докато Джулиън уреждаше стаи, баня и храна.

Качиха се заедно по стълбите, последвани от момъка с чантите.

Джулиън спря пред вратата на стаята и пхна ключа в ключалката. Отвори вратата и въведе Лара вътре. Момъкът внесе чантите им и протегна ръка. Джулиън намери друга монета и момъкът си тръгна усмихнат.

— Това твоята стая ли е или моята? — запита Лара.

— Нашата стая — отговори Джулиън. — Видя колко е пълен ханът. Това беше последната свободна стая.

Лара замря. Не смееше да дели стая с Джулиън. Прекалено би било да иска това от нея. Не беше престанала да го смята за своя съпруг, не беше престанала и да си спомня как любенето му караше кръвта ѝ да пее във вените и да кара тялото ѝ да се рее във висините.

Гласът ѝ беше тих, но категоричен.

— Не. Ще трябва да спиш другаде.

Развеселена усмивка повдигна ъгълчето на устата му.

— Сгодени сме, Лара. Все едно сме женени.

— Така ли е? — предизвика го тя.

— Няма да си тръгна, скъпа — закле се Джулиън.

Лара отвори уста, за да протестира, но едно почукване на вратата ѝ попречи. Джулиън отвори и пропусна в стаята двама яки момци, които носеха голяма дървена вана. Оставиха я пред огнището и стъкнаха огън. След броени минути процесия от слугини с кофи гореща и студена вода се зададе откъм коридора.

— Изчакайте два часа, преди да ни донесете яденето — нареди Джулиън на последната жена, преди тя да излезе.

— Да, милорд — отвърна напереното момиче, хвърляйки кокетлив поглед към него над голото си рамо, докато затваряше вратата зад себе си.

— Ти си първа — каза той, сочейки към димящата вана.

Лара му обърна гръб.

— Мисля да се откажа от банята, докато не стигнем там, където отиваме.

— От какво се страхуваш, Лара?

Тя изфуча.

— Разбира се, че не от тебе.

Джулиън се засмя и започна да се съблича.

— Не знам за тебе, но тази вода ми изглежда много хубава, за да я похабяваме. Сигурна ли си, че не искаш да влезеш първа?

Лара погледна димящата вана с копнеж. След влажната мъгла, която трябваше да понесе, банята щеше да бъде истински рай.

— Е, добре, но искам да излезеш, докато се къпя.

— Ами, как ли пък не — измърмори той. — Да ти помогна ли да се съблечеш?

Той се приближи към нея отзад и свали наметалото ѝ. Тя почувства топлината на ръцете му по гръба си и протестът ѝ замря в

гърлото. Докосването му накара тръпка на възбуда да пробяга по гръбнака ѝ. Бузите ѝ пламнаха, кожата ѝ изведнъж вече не можеше да побира тялото ѝ. Тя понечи да се дръпне от него, преди да попадне в мрежата на съблазънта му, но той рязко я обърна към себе си и я привлече в прегръдките си.

— Липсваше ми — изрече той с глас, предрезгавял от копнеж.

Лара опря ръце в гърдите му и го задържа на разстояние.

— За тебе аз съм просто заместител на Даяна, Джулиън. Нищо повече от топло тяло. Няма да позволя да ме унизиш отново.

Той притисна борещото се тяло към себе си. Целият беше горещ и твърд; мъжествеността му се раздвижи срещу слабините ѝ.

— Не замесвай Даяна.

— Защо? Тя е напълно жива в сърцето ти. Дотам, че рискуваш живота си, за да отмъстиш за смъртта ѝ. Не искам да бъда заместител на друга жена. Мислеше ли, че съм Даяна, когато се любехме? Някога била ли съм за тебе нещо повече от циганска метреса, недостойна за името ти?

Думите ѝ накараха Джулиън да се замисли. Лара наистина означаваше нещо за него. Просто не можеше да разбере какво. Ако от самото начало беше узнал коя е, може би щеше... Какво? Щеше ли да направи нещо по-различно? Желаше я още от първия миг, когато усети присъствието ѝ.

— Трябваше да ми кажеш, че си дъщеря на лорд Станхоуп — изрече той огорчено. — Смятах, че си просто една млада циганка, която ми спаси живота, като каза, че съм ѝ съпруг. Искам да се оженя за тебе, Пара, това нищо ли не означава?

— Това е гласът на твоята чест. Честта е нещо хубаво, но аз имам нужда не само от законен съпруг.

— Ами това? — запита Джулиън, докато прокарваше пръсти през косата ѝ и повдигаше главата ѝ. — Ами страстта? Тя е нещо, което имаме в изобилие.

Целуна я, вдъхвайки сладкия ѝ аромат, наслаждавайки се на сатенената гладкост на пицните ѝ устни, на мекотата на гъвкавото ѝ тяло, интимно притиснато до неговото. Целувката му стана по-дълбока. Прекалено много са дрехите помежду им, реши той и трескаво разкопча корсажа ѝ. Ръката му се плъзна по гладката гола плът, но това още не беше достатъчно.

— Да те измъкнем от тези дрехи — прошепна той срещу устните й.

— Не! Престани! Страстта не е достатъчна.

— Искаш ме, Лара. Знам го, истина е.

Устата му отново се впи в нейната. Той погълна протеста й, докато ръката му се движеше неотклонно към набъбналите връхчета на гърдите й. Усети ги да се втвърдяват под дланта му и изстена. Увлече я в дълбоката и ненаситна игра на устните, докато притискаше хълбоците си към мястото, където се съединяваха бедрата й. Когато най-накрая освободи устата й, тя отстъпи и го изгледа гневно. Яростни искри блестяха в тъмните й очи, но това не го накара да я желае по-малко. Напротив, гневът й разпали още повече страстта му.

Лара сви пръсти в юмрук и се прицели в скулата му. Той с лекота блокира удара и изви ръката й зад гърба й. Тогава започна отново да я целува, вкусвайки гнева й и още нещо, дълбоко възбуждащо.

Тя изстена. Устните му бяха твърди, причиняваха й болка, езикът му навлизаше с решимост, която отнемаше волята й за съпротива. Тогава изведнъж устата му омекна, натискът отслабна. Може би заради стона й, или защото тялото й се притискаше силно срещу неговото, но каквато и да беше причината, страстта й внезапно пламна и се разгоря. Когато устата му плени още по-решително нейната, тя засмука езика му в устата си и го задържа пленен там. Той рязко пусна китката й и с две ръце освободи гърдите й от корсажа и ризата. Лара избягваше корсетите. Не можеше да се принуди да облече такова нещо, след като се беше наслаждавала на свободата на циганските дрехи.

Той я задържа до себе си, без да отпуска главата й, и я обърна така, че да може да достига всяка част от устата й. Ръцете му мачкаха гърдите й, обхождаха извивката на ханша й. Когато копнежът я отслаби така, че не можеше повече да се съпротивлява, той я освободи от полите й. Последва ги ризата и тя остана гола, с изключение на обувките и копринените чорапи, вързани с фини панделки на бедрата й.

Лара сграбчи ръцете му. Отчаяна жажда я накара да посегне нагоре и да вплете пръсти в косата му, да го задържи здраво притиснат до нея. Жаждата за този възбуждащ мъж бе по-силна от волята й. Лара го вкусваше, отвърщаше му с копнеж, също така суров и неуправляем като неговия. Тогава ръцете му се спуснаха между телата им и тя го

усети как разкопчава панталоните си. Пое си дъх на пресекулки, когато той я вдигна към себе си и пхна ръка между бедрата ѝ.

Ръката му излезе, блестяйки от влага.

— Готова си за мене, скъпа — изстена той тихо.

Тогава плавно навлезе в нея, плъзвайки се във влажната ѝ копринена цепнатина. Един тласък нагоре го намести удобно в нейната топлина. Тя си пое остро дъх и го прие още по-навътре. Пое го надълбоко, още по-дълбоко, охотно изпълнявайки рязката му команда да обвие краката си около кръста му и да отвърща на мощните му тласъци.

Напорът му ставаше все по-силен, почти яростен, докато той влизаше и излизаше с неотслабваща мощ. Краката му, ръцете му, цялото му тяло се разтърсваше от силата на желанието му.

— Леглото — изпъшка той, залитайки напред.

Лара хвърли поглед през рамо, видя, че бяха стигнали до леглото, и усети как пада назад. Джулиън я последва и падането им го накара да се заби в нея с такава сила, че и двамата изпъшкаха и извикаха. Дъхът му стържеше в ухото, докато тласъците му ставаха все по-силни и по-бързи. Стори ѝ се, че вече е изпитала върховното блаженство последния път, когато той се беше любил с нея, но споменът за онзи миг бледнееше в сравнение с невероятния, зашеметяващ оргазъм, който я разтърсваше сега, разтрошавайки тялото ѝ на милиони нажежени до бяло късчета, едно от друго по-ярки.

Тя усети как той подхваща ханша ѝ и я повдига към себе си, за да поеме тласъците му. Почувства как устата му засмуква зърното ѝ. Тогава го чу да изревава до ухото ѝ и усети изблик на невероятна горещина да облива утробата ѝ. Когато той се отпусна върху нея, тя прие тежестта на тялото му и го задържа плътно до себе си.

Лара се свестяваше полека. Отвори очи и видя Джулиън да се взира в нея. Очите му бяха тъмни и настоятелни, притесняващо напрегнати. Като че ли се опитваше да намери смисъла на това, което току-що се беше случило помежду им. Собствените ѝ мисли бяха съвършено ясни. Ужасно беше да изпитва такава могъща жажда към мъж, който никога нямаше да я обича.

— Прости ми, че не се сдържах — каза Джулиън, отмествайки се от нея. — Искях да го направя бавно, да те вкувам като хубаво вино. Само ме остави да си поема дъх и ще го направим вече както трябва.

Лара го загледа със сънени очи как сваля палтото и жакета и как разкопчава ризата си. Сериозно се съмняваше, че ще преживее още един негов страстен набег.

— Ваната ще изстине — протестира тя слабо.

— Нека.

Той хвърли настрана ризата и смъкна панталоните. Тя се втренчи в него, смаяна от това, че по стройното му тяло има толкова много мускули. Нито унция излишна плът на нито едно място по това тяло. Раменете му бяха широки, гърдите — маса от мускули, цялата му фигура, чак до изящните му крака, издаваше благородния му произход.

Обувките му тупнаха на пода една след друга. Той се измъкна от панталоните, събувайки и чорапите си заедно с тях. Като го видя да се извисява така над нея, тя не можа да отмести очи от него. Обичаше този мъж, разбра стресната. Обичаше го прекалено много, за да се омъжи за него. Да обича Джулиън със слаба надежда да бъде обикната в замяна — това в крайна сметка щеше да я унищожи.

Джулиън се приближи към ваната, намокри една кърпа и се върна при леглото. Тя протестира слабо, когато той разтвори краката ѝ и изми остатъците от семето си. После изми и себе си и се отпусна на леглото, а горещия му поглед се изливаше върху нея като топъл мед.

Докосна гърдите ѝ, после сведе глава, за да ги засмуче. Един стон се изтръгна от гърлото ѝ и излезе от устата ѝ като лека експлозия, когато устните му се спуснаха надолу, по корема ѝ и до ръба на чорапите. Той развърза едната панделка с уста и започна да проправя пътека от целувки по крака ѝ, полека навивайки чорапа надолу. Повтори това и на другия ѝ крак. Тялото ѝ пламтеше. Тя се изви към него, когато устата му тръгна нагоре, към триъгълника, скрит между краката ѝ.

— Джулиън...

— Да, скъпа.

— Това не... не бива...

Той зарови лице между краката ѝ и я докосна с език. Тя сграбчи чаршафа и се изви срещу него.

Той вдигна глава и я дари с опустошителна усмивка.

— Какво не бива да правим, скъпа?

Устата му се върна към нежната плът между краката ѝ. Умът на Лара се изключи. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за

жадната уста на Джулиън, която я похищаваше. Езикът му се одързости, пъхна се във влажната ножница на нейната женственост с дълго, възбуждащо движение и разумът ѝ излетя през прозореца.

— Какво ме питаше? Не мога да мисля, като... о, Божичко, убиваш ме.

— Не мисли. Искам да те чувствам как трепериш под устата ми, искам да вкуся страстта ти.

Еротичните му думи разпалиха пламъка у нея и тя се заизвива безпаметно под безмилостните му уста и език. Дъхът ѝ отекуваше шумно в очаквателната тишина, докато той я отвеждаше все по-високо и по-високо, а тялото ѝ, напрегнато, набъбващо, се домогваше все по-близо до освобождението, което той изискваше от нея. Тогава тя стигна върха, изкрещя името му, стискайки кичури от косата му в страх да не би той да спре, възнасяйки се от всичко, което той правеше с нея.

Тя още трепереше след края на кулминацията си, когато Джулиън се надигна и проникна дълбоко в пулсиращата ѝ ножница. Остана неподвижен за един дълъг, бездиханен миг, после подтикът да достигне върха надделя. Той изстена и навлезе решително навътре. Не му трябваше много време. След мигове потъна във вихъра на опустошителната си кулминация. Семето му се изля в силен тласък и той изкрещя името ѝ.

Джулиън се свести пръв. Лара лежеше до него с отпуснато тяло и сладка усмивка на лицето.

— Да се изкъпем ли сега?

— Не още — измърмори тя сънено.

— Хайде — настоя Джулиън.

Грабна я и я отнесе при ваната. Лара изпищя протестиращо, когато той я потопи във водата.

— Студена е.

— Отмести се — каза Джулиън, прекрачвайки ръба на ваната.

— Няма място.

— Ще направим.

Тя се премести наред; той седна зад нея. Беше тясно, но Джулиън не се оплакваше. Взе кесията за баня, насапуниса я и я прокара по гърба ѝ с дълго, чувствено плъзгане. След като се изкъпаха един друг в тясното пространство, на пода имаше повече вода,

отколкото във ваната. Почукване на вратата, обявяващо пристигането на храната им, ги накара да се измъкнат от ваната и да навлекат достатъчно дрехи, за да не шокират прислугата.

Вечеряха, без да говорят. Джулиън беше гладен, а от начина, по който Лара поглъщаше вечерята си, личеше, че и тя е гладна колкото него. След като се нахраниха, Джулиън се облегна назад на стола си и я загледа втренчено.

— Колко време според тебе ще трябва, за да намерим циганския лагер?

— Имението на татко е огромно, но има няколко места, които Пиетро предпочита пред други. Там ще потърсим най-напред. Колко време ще останем при циганите? Не се оплаквам, нали разбираш. Най-добрите моменти в живота ми са било там с Рамона и Пиетро.

— Не знам — отвърна замислено Джулиън. — След няколко седмици ще се върна в Лондон и ще говоря с началника си. Стесних кръга от заподозрени до няколко мъже с връзки по върховете на властта. Той е човек, който има достъп до тайна информация.

— Имаш предвид някого, нали? — запита Лара.

— Да.

— Каж ми.

— Не. Знанието е опасно. Близко съм, знам го. Чакала показва признаци на страх. Отвърща на удара с удар, като заплашва тебе и семейството ми.

— Това не ми харесва, Джулиън.

— Съжалявам, че те забърках в това. Ще обясня всичко на баща ти, когато бъда сигурен, че не е замесен.

Лара скочи на крака.

— Мислиш, че татко се занимава с контрабандисти? Да не си луд?

Джулиън разбра, че е допуснал грешка. Не би трябвало да споменава лорд Сганхоуп като заподозрян. Нямахше достатъчно факти, за да докаже или да опровергае подозрението си.

— Подозрителен съм към всеки евентуално свързан с човека, който би могъл да бъде Чакала.

— Искаше да ме отдалечиш от татко, затова почти ме отвлече — нападна го Лара.

— Отчасти — призна Джулиън. — Но всъщност нападенията срещу тебе ме убедиха да те отведа.

— Татко никога не би ми сторил зло.

— Надявам се — каза неуверено Джулиън.

— Ужасно ме дразниш! — избухна Лара. — Настоявам да ме върнеш у дома. Татко няма да ме излъже. Ще го питам направо дали е замесен в контрабандата.

— И дума да не става — възрази Джулиън. — Няма значение дали лорд Станхоуп е замесен или не. Група безскрупулни хора си разиграват коня из Лондон. Докато не разбере истината, ще стоиш при дядо си и баба си.

— Ще си лягам — изфуча Лара.

— Сърдиш ми се.

Тя се нахвърли върху него:

— Разбира се, че ти се сърдя! Какво очакваше? Най-напред се опитваш да ме накараш да се омъжа за тебе, като всъщност не искаш да се жениш, после ме отвличаш от Лондон и обвиняваш баща ми в заговор.

— Не се зальгвай, Лара, ние ще се оженим.

— Не. Ти грешиш, милорд. аз съм си циганка, забрави ли?

— Половин циганка — поправи я Джулиън. — И дъщеря на граф. Ами ако носиш моето дете?

— Сред моите хора не е грях женени да имат дете.

— Ако говориш за циганския ни брак, бъди сигурна, че обществото няма да го приеме. Както разбрах, това е трябвало да бъде последното ти лято с Рамона и Пиетро, баща ти е искал да си намериш съпруг с неговия ранг или по-висок. Той не би могъл да излезе с изправена глава сред хората, ако родиш копеле. Английските закони имат предимство пред езическите.

Лара изфуча възмутено.

— Езичница ли ме наричаш?

Джулиън въздъхна раздразнено.

— Не искам да споря с тебе, скъпа. Да си лягаме. Искам утре да станем рано.

— Намерете си друго легло, милорд. Няма да деля своето с мъж, който ме смята за езичница.

Джулиън загледа развеселено как Лара измъква нощницата от чантата си, нахлузва я над дрехите си и се съблича под нея. После тя се пъхна в леглото, дръпна одеялото чак до врата си и се обърна с гръб към него.

— Съжалявам, скъпа, това е единственото налично легло и имам сериозно намерение да го споделя с тебе.

Съблече се бързо и се пъхна при нея. Когато се опита да я прегърне, тя замря и се дръпна към ръба на леглото.

— Много добре, Лара, както желаш. Искях само да те прегърна.

Лара не искаше Джулиън да я прегръща. Беше прекалено уязвима с него, прекалено наранена отвътре. Как можеше той да подозира, че баща ѝ се е забъркал с контрабандисти? Баща ѝ беше честен човек. Тя самата бе живото доказателство за любовта и великодушието му. Нищо не го задължаваше да я прибере, когато се беше появила на прага му тринадесет години след кратката му история с майка ѝ, но го беше направил.

Лорд Станхоуп би могъл да отрече, че е познавал майка ѝ, и никой нямаше да го обвини. Но я беше приел, без да задава въпроси, и я обичаше безрезервно.

Лара щеше да намери да докаже, че баща ѝ е невинен, че подозренията на Джулиън са глупави.

Накрая тя потъна в сън, но когато се събуди на сутринта, видя, че се е сгушила в прегръдките на Джулиън, преплела крака в неговите, притиснала се уютно към него. Погледът ѝ се стрелна към лицето му. Очите му бяха отворени и той ѝ се усмихваше. Ако кажеше само една дума за близостта им в леглото, тя щеше да изтрие самодоволната усмивка от лицето му с камшика си.

— Събуди се — изрече той лениво. — Време е да ставаме. Ще се измия пръв. Докато ти се занимаваш с тоалета си, ще поръчам закуска и ще се погрижа каретата да бъде готова, за да тръгнем навреме.

Лара кимна и полека се измъкна от ръцете му. Докато той се миеше, бръснеше и обличаше, тя се обърна с гръб и гледаше в стената. Едва след като Джулиън излезе, тя стана, за да се оправи. След това излезе от стаята и го намери седнал на една маса в общото помещение долу.

— Поръчах солидна закуска — каза той доволно.

Лара кимна, все още твърде сърдита, за да подхване разговор с него.

Тя закуси мълчаливо, а гневът ѝ растеше с всяка погълната хапка. Как може Джулиън да е така самодоволен, когато тя кипеше вътрешно? Нямахте търпение да се събере с Рамона и Пиетро. Дядо ѝ и баба ѝ като че ли винаги знаеха какво е най-доброто за нея. Може би биха могли да ѝ помогнат да реши дилемата си, свързана с Джулиън. Така, както го виждаше тя, Джулиън никога нямаше да я обикне, така че защо да се омъжва за него с гаджовска церемония?

Тревожеха я и подозренията на Джулиън, че баща ѝ е способен да ѝ навреди. От този факт я болеше почти толкова, колкото и от това, че Джулиън не я обичаше. Размишленията ѝ секнаха, когато той приключи със закуската, стана и я изведе навън. Настани я в каретата, която ги чакаше, и седна при нея. Потеглиха сред тракане на колела и дрънчене на конска сбруя.

Слънцето беше стигнало най-високата си точка, когато Станхоуп Манър се появи в полезрението им.

— В земите на татко сме — обяви Лара.

— Ще заобиколя къщата — каза Джулиън. — Ако прислугата ни види, това ще обезсмисли идването ни тук. Никой не бива да знае къде си.

— Отбий от главния път — посъветва го Лара. — Тръгни към дърветата вдясно. Ще видиш тясна алея за фургони, която трябва да ни отведе до едно от любимите места за лагеруване на Пиетро.

Джулиън последва указанията на Лара и скоро стигнаха до една полянка край бълбукащ поток.

Разочарование се промъкна в думите ѝ:

— Няма ги тук. Тръгни покрай потока надолу по течението. Наблизо има друго място за лагер.

Каретата продължи покрай тревиста делта. Лара започна да се страхува, че баба ѝ и дядо ѝ са решили да зимуват другаде. Тогава чу гласове в далечината.

— Те са! — викна тя, плясвайки възбудено с ръце. — Малко по-нататък.

Десетина или повече колоритни цигански фургони скоро се показаха пред очите им. Бяха пръснати в огряната от слънце полянка до криволичещия поток. Едно циганче ги видя и викна на останалите.

Понеже земята беше на лорд Станхоуп, те знаеха, че няма защо да се страхуват от новодошлите, защото малцина се осмеляваха да пресекат границите на чуждо владение, освен ако не са поканени.

Лара веднага разпозна Пиетро и му махна. Усмихна се, когато лицето на Пиетро грейна от радост. Той ѝ махна в отговор и тръгна към тях, за да ги поздрави. Рамона вървеше плътно след него. Джулиън дръпна юздите и скочи долу, за да помогне на Лара да слезе. Но Пиетро го изпревари, свали внучката си от каретата и тя попадна в здравите му ръце. Той я прегърна силно, преди да я предаде на Рамона.

Рамона прегърна бързо Лара, после я отстрани на една ръка разстояние и проникателният ѝ поглед се плъзна по нея. Тогава мургавото ѝ лице грейна в широка усмивка.

— Не предсказах ли, че ще се намерите с Драго в Лондон? — Изведнъж усмивката ѝ угасна и изражението ѝ стана мрачно. — Опасност! И двамата сте в голяма опасност, затова сте тук.

12

Джулиън подозираше, че Рамона има необикновени способности, но това, че тя схвана ситуацията толкова бързо, го зашемети.

— Ще обясня по-късно — каза той, когато осъзна, че с Лара са станали център на внимание. Имаше намерение да каже на Лариното семейство истината за тебе си, но сега не беше моментът.

Наблюдавайки с присвити очи как Рондо се приближава с наперена походка, Джулиън забеляза как погледът на красивия циганин поглъща Лара. Ревността беше ново чувство за него и той откри, че му е трудно да я преглътне.

— Добре дошла отново при нас, Лара — каза Рондо, нарочно пренебрегвайки Джулиън. — Да не би баща ти да е научил за злополучния ти брак и да те е отпратил?

Джулиън пристъпи напред с грижливо овладяно изражение. Не искаше да направи нещо, с което да разсърди хората, спасили живота му, но не биваше и да им каже нещо, което би навредило на Лара.

— Доведох Лара тук на гости, защото тъгуваше за баба си и дядо си — обясни той. — Ако Пиетро няма нищо против, бихме останали за малко.

Почувства тъмните очи на Рамона върху себе си и смело отвърна на погледа ѝ. Знаеше, че тя усеща лъжите му, но няма да го осъди.

— Винаги ни е приятно внучката ни да е при нас — увери го Пиетро. — Ти си съпруг на Лара и си добре дошъл, Драго. Нали, Рамона?

След дълга пауза Рамона отговори:

— Да.

Стори му се, че го казва, сякаш отлага някаква присъда. Рамона се обърна и се усмихна топло на Лара.

— Старият Грегор докара фургона ти, малката ми. Готов е за вас двамата с Драго. Очаквах ви.

— Знаела си, че ще дойда? — запита изненадана Лара.

— Знам много неща — отвърна Рамона. — Елате в моя фургон, там ще говорим свободно.

Хората започнаха да се връщат към доскорошните си занимания, но без Рондо.

— Защо си с Драго, Лара? Той те напусна — запита коварно младият циганин. — Що за мъж е той? Аз нямаше да бъда така безсърдечен, ако беше моя половинка.

Лара онемя от думите на Рондо. Джулиън скочи в нейна защита.

— Не е нужно да се обясняваме пред тебе. Но ако толкова държиш да знаеш, обстоятелства, над които нямам власт, наложиха да напусна Лара.

Очите на Рондо се присвиха.

— Ти не си само това, което ни разказа. Подушвам лъжите ти. Бащата на Лара сигурно се е вбесил, като е разбрал, че се омъжила за съмнителен човек, за човек с опасни врагове.

— Пфу, Рондо! Ревността те заслепява — атакува го Рамона. — Не можеш никого да заблудиш. Винаги си искал да вземеш Лара, но баща ѝ никога няма да я даде на циганин. Намери си друга жена. Лара не е за тебе.

Очите на Рондо потъмняха от злост.

— Не, не е възможно да мислиш, че Драго, човек с потайно минало, е по-добър от мене. Гаджото изостави Лара, аз не бих я изоставил.

Погледът му се спря объркващо върху младата жена.

— Лесно е да се разведеш с гаджото. Знаеш какви са обичаите ни. Чудя се защо не го стори веднага, още преди да се върнеш при баща си.

Джулиън хвърли кос поглед към Лара. Думите на Рондо го накараха да се замисли. Защо Лара не се е развела с него, щом циганските обичаи позволяват това да стане лесно? Отговорът ѝ го остави по объркан от всякога.

— Не исках да се разведа с Драго. Не е твоя работа, Рондо, защо не съм го направила.

— Ела с мене — каза Рамона. — Сигурно си уморена. А ти, Рондо, послушай думите на внучката ми. Всичко това не е твоя работа.

Порядъчно нахокан, Рондо се отдалечи, но не и преди да хвърли заплашителен поглед към Джулиън. Джулиън интуитивно разбра, че

трябва да държи под око ревнивия млад мъж.

Вътре във фургона Рамона им приготви чай на малък мангал. Наля на двамата по една чаша от силната напитка. След първата глътка проницателният поглед на Рамона се спря върху Джулиън.

— Разкажи ми в каква беля си забъркал внучката ми.

— Това е дълга история — осмели се Джулиън.

— Имаме време — насърчи го Пиетро.

— Много добре — отговори Джулиън, поемайки си дъх, за да се стегне. — Най-напред, казвам се Джулиън Торнтън, граф Мансфийлд. Но предпочитам да ме наричате Драго, докато съм тук. Ако и другите разберат кой съм, може да бъде опасно за хората ви.

Пиетро се напрегна.

— Защо?

— Заради враговете ми. Това, което ще ви кажа сега, трябва да се пази в най-строга тайна. И ако искате да си тръгна, след като ме изслушате, ще го направя веднага.

— Първо да чуем, после ще съдим — каза Рамона.

— Аз съм правителствен агент — започна Джулиън с тих глас. — Сегашната ми задача е свързана с контрабандисти. Почти щях да разкрия името на водача им, когато нещата се объркаха. Един мъж, най-вероятно водачът, има достъп до държавни тайни. Узнал е самоличността на агента, известен като Скорпиона.

Очите на Лара се разшириха, когато осъзна положението.

— Ти си Скорпиона!

— Да. Нещата се влошиха много, когато контрабандистът, човекът с прякор Чакала, се опита да ме убие. Трябваше да бъда в каретата, където пътуваше годеницата ми. Тя умря вместо мене. Заклех се над гроба ѝ, че ще отмъстя за смъртта ѝ.

— Как се озова в морето и целият надупчен? — запита Пиетро.

— Чакала узнал за капана, който бях приготвил за контрабандистите. Бях се внедрил в една група селяни, които товареха контрабанда в една лодка. Трябваше да я откарат на кораб, закотвен край френския бряг. Аз бях там, за да наблюдавам операцията, но Чакала трябва да е бил известен за това, защото ме разпознаха и стана ясно, че ще ме убият. Простреляха ме, когато се опитах да избягам. Свестих се на кораба на контрабандистите и ме раниха още веднъж, когато скочих през борда, за да избягам. Не знам как съм попаднал на

брега, където лагерувахте. — Погледна към Пара и се усмихна. — Може би с божия намеса?

— Хората, които дойдоха да те търсят, са искали смъртта ти — изрече замислено Рамона.

— Да. Лара ми спаси живота, като каза, че съм й мъж.

— Защо не я взе със себе си в Лондон? — запита Пиетро.

— Аз мога да отговоря, дядо — намеси се Лара. — Джулиън е граф. Не е искал да накърни високото си обществено положение, като обяви, че се оженил за циганка. Смята, че езически брак като нашия не важи пред английските съдилища.

Джулиън сподави един стон. Начинът, по който Лара обясни положението, го правеше да изглежда коравосърдечен негодник. Погледът в тъмните очи на Пиетро не предвещаващо нищо добро.

— Сега искам да се ожения отново за Лара, този път според английския закон — каза той.

Лара го изгледа пренебрежително.

— С Джулиън се срещнахме на бала, който татко даде в моя чест. Няма нужда да казвам, и двамата бяхме зашеметени, като се видяхме в такива обстоятелства. Щом разбра, че татко е граф, реши да постъпи почтено и поиска ръката ми. Една циганка е добра за в леглото, но не и за брак. Единствено това, че съм графска дъщеря, промени положението за него.

— Така ли е, милорд? — запита Рамона.

Джулиън не можеше да излъже. Дължеше твърде много на тези хора.

— В общи линии, да, но в своя защита мога да добавя, че заминаването ми беше по-скоро за да отдалеча опасността от вас, отколкото за да напусна Лара. За съжаление враговете ми решиха да действат срещу нея, когато откриха, че тя представлява интерес за мене. Гodeжът ни вече е обявен във вестниците.

— Нямам намерение да се омъжвам за Джулиън — изрече предизвикателно Лара.

— Не й обръщайте внимание. Ще се оженим — настоя Джулиън.

— Кажи ми какво са направили враговете си на Лара — строго попита Рамона.

— Всъщност нищо — побърза да поясни внучката, изпреварвайки отговора на Джулиън. — Някой ме удари по главата на

една музикална вечеринка и... и някой стреля по мене в парка онзи ден. Но може да е случайност. Все пак си мисля, че куршумът е бил предназначен за Джулиън.

— Това няма значение — каза пренебрежително Джулиън. — Няма да рискувам живота на Лара. Тук с вас е по-защитена, отколкото в Лондон при баща си.

Лара издаде гърлен звук, изпълнен с отвращение.

— Джулиън подозира, че татко е замесен с контрабандистите. Нелепо е. Той никога не би ми навредил.

Пиетро кимна тържествено.

— Съгласен съм с това. Баща ти е честен мъж. Вашите подозрения са необосновани, милорд.

— Съгласна съм с Пиетро — обади се Рамона.

— Времето ще покаже — измърмори Джулиън, пожелавайки си да беше толкова сигурен в Станхоуп, колкото Лара, баба ѝ и дядо ѝ.

— Мъдро постъпихте, като доведохте Лара при нас, милорд — каза Пиетро.

— Драго. Казвайте ми Драго — отвърна Джулиън. — Единствената ми тревога е за безопасността на Лара. По моя вина тя се оказа в опасност.

Рамона се вгледа в лицето на Лара, като че ли търсеше нещо, което никой друг не би могъл да види.

— Искам да поговоря насаме с внучката си.

— Ще почакам решението ви навън — каза Джулиън и стана.

— И аз ще изляза — присъедини се Пиетро. — Каквото и да реши Рамона, аз съм съгласен.

Лара сведе поглед към скута си и зачака Рамона да заговори. Баба ѝ беше много мъдра и Лара знаеше, че няма смисъл да се мъчи да я заблуждава. Рамона само трябваше да погледне в очите ѝ, за да разчете мислите ѝ.

— Знам, дете, защо не се разведе с Драго, след като те напусна — започна Рамона.

— Как можеш да знаеш, щом дори аз не знам?

— Надникнах в сърцето ти. Ти се върна при баща си, но не смяташе да се омъжваш за друг въпреки факта, че циганският ти брак нямаше да бъде признат от гаджите.

— Може би — допусна Лара.

— Обичаше Драго дори тогава — продължи Рамона. — Сърцето ти ми казва това, което не искаш да признаеш. Прочетох го по дланта ти, разглеждах и чаените листенца на Драго. Знаех, че съдбата ще ви срещне в Лондон и че опасността ще ви намери.

— Ти си мъдра, бабо.

— Но недостатъчно, за да разбере защо не искаш да се омъжиш за Драго с гаджовска церемония, щом го обичаш.

Главата на Лара се вдигна рязко.

— Той никога няма да ме обикне така, както аз го обичам. Признателен ви е, не му е безразлично какво ще стане с мене, но аз искам повече от моя съпруг. Не мога да се омъжа за човек, който никога няма да отвърне на любовта ми.

— Откъде знаеш, малката ми?

— Джулиън много е обичал годеницата си. Убили са я враговете му, макар че било направено да изглежда като злополука. Сърцето му се противи на друга любов. Остава верен на една мъртва жена, докато аз копнея за любовта му. Как да остана с Джулиън, като знам, че не съм онази, по която чезне?

— Да отпратя ли Драго? — запита Рамона.

Ръката на Лара се стрелна към гърлото ѝ.

— Не! Не го отпращай. Това може да докара смъртта му, а не мога да живея в свят без Джулиън.

— Смяташ ли да живееш като негова другарка, докато сте тук?

Лара отмести очи.

— Аз... не знам.

— Ами ако е оставил свое дете в тебе?

Лека усмивка изви устните ѝ, когато тя докосна корема си и си представи един миниатюрен Джулиън да расте там.

— Ако бог пожелае — прошепна тя, — ще го обичам толкова много, колкото... — Не довърши изречението.

— Колкото обичаш баща му — каза Рамона, кимвайки мъдро.

— Ох, бабо, какво да правя? — изхлипа отчаяно Лара. — Когато Джулиън разбра, че е взел девствеността на графска дъщеря, честта му изискваше да се ожени за мене, но не мога да живея без любов.

— Дай ми дланта си, малката ми — каза Рамона, протягайки ръка.

Лара сложи малката си ръка в дланта на Рамона и зачака със затаен дъх, докато старата жена проследяваше линиите със задебелия си показалец. Рамона сякаш беше изпаднала в транс. Затвори очи. Може би след цяла вечност проговори.

— Ще имаш любов, малката ми — изрече тя напевно. — Такава, каквато желаш.

— С Джулиън ли? — запита Лара с надежда.

— Не знам, но виждам щастие в края на дълъг тунел, през който ще пътуваш. Трябва да внимаваш, чедо. Опасност дебне на места, където най-малко очакваш.

— Какво друго можеш да ми кажеш? Какъв съвет можеш да ми дадеш за Джулиън?

Очите на Рамона изведнъж се отвориха, сякаш се събуждаше от сън.

— Трябва да следваш сърцето си. Още ли искаш Драго да остане с нас? Преди да отговориш, помисли добре. Всички тук ви смятат за женени.

Лара надникна в сърцето си, търсейки отговори, които можеше да се окажат болезнени. Накрая проблемът ѝ намери само едно разрешение. Джулиън имаше нужда от сигурно убежище, а циганският лагер го пазеше добре. Тя го обичаше прекалено много, за да го прати в ръцете на враговете му.

— Джулиън трябва да остане — прошепна тя тихо. — Не го отпращай, бабо.

Рамона докосна бузата ѝ и се усмихна.

— Знаех какво ще отговориш още преди да ми го кажеш, миличка. Довърши си чая. После иди да кажеш на Драго, че може да остане при нас колкото иска.

Джулиън седеше на стъпалата, докато Лара и Рамона бяха във фургона. Ако се съгласяха да остане, нямаше да стои повече от една-две седмици. Това трябваше да бъде достатъчно, за да се увери, че не ги следят и че Чакала вече не е заплаха за Лара.

Беше толкова погълнат от мислите си, че не забеляза Рондо, който се приближи към него. Доста се изненада, когато видя красивия млад циганин пред себе си.

— Защо се върна? — запита рязко Рондо. — Не ни трябват такива като тебе тук.

Джулиън му отправи снизходителна усмивка.

— Какво искаш да кажеш?

— Потъпка честта на Лара. Никога не си имал намерение да уважиш брака си с нея.

— Тя трябваше да ми каже, че е дъщеря на граф.

— Не ме лъжи. Признай, че лорд Станхоуп я е изгонил, щом е разбрал, че е обезчестена и никой гаджо няма да я вземе. За мене нямаше да има значение. Винаги съм я искал. Но ти, човек с лошо минало, открадна чувствата й. Махни се и остави Лара на мене. Никога не й е било добре при гаджите. Само ще я накараш да страда.

— Рондо, нещо не си разбрал — заговори Джулиън, провлачвайки думите. — Помолих Лара да се ожени за мене. Ще се венчаем с церемония според английските закони.

Цветът се оттече от лицето на Рондо.

— Какво можеш да й дадеш, освен опасности и душевна болка?

На Джулиън му се дощя да каже на Рондо, че е граф и Лара ще бъде неговата графиня, но благоразумно си замълча. Не можеше да разчита, че буйният младеж ще задържи тази информация за себе си.

— Най-добре се успокой, нищо няма да се случи на Лара, докато е под моя закрила.

— Можеш ли да го гарантираш? — запита предизвикателно Рондо.

Джулиън се намръщи. Искаше да гарантира безопасността на Лара, но истината беше, че не беше сигурен. Затова я беше довел тук.

— А ти можеш ли? — контрира той.

— Щях да мога, ако Лара беше моя.

— Да, ама не е. Което е същината на положението, нали?

— Да. Очаквах Лондон да й омръзне и да се върне при нас. Тогава щях да й направя предложение. Лара е най-щастлива тук, с тези, които я обичат.

Джулиън не можа да отговори, защото вратата се отвори и Лара излезе навън, последвана от Рамона. Той стана и зачака да дойдат при него.

— Грешка ще бъде да оставим Драго тук — атакува Рондо.

— Нека аз да преценя това — отвърна донякъде грубо Рамона.

Без да каже и дума повече, Рондо се извърна рязко и се отдалечи.

— Ревнува — каза Джулиън.

Лара повдигна рамене.

— Ревнува ли? Защо да ревнува? Никога не сме били нещо повече от добри приятели. Винаги е знаел, че баща ми ще ми избере съпруг, когато дойде време да се омъжвам.

— Но ти сама си избра съпруг, нали, чедо? — усмихна се Рамона. — Заведи Драго във фургона. Пиетро ще се погрижи за каретата и конете.

— Ще взема чантите — каза Джулиън и се отдалечи.

Имаше нужда от малко време насаме, за да помисли. Враждебността на Рондо го безпокоеше. Не искаше да предизвиква разногласия сред хората, които му бяха спасили живота. Най-добре беше да ограничи престоя си до няколко дни, само колкото да се увери, че Лара е добре, преди да се върне в Лондон, за да продължи разследването си.

Помогна на Пиетро да разпрегне конете, после занесе чантите във фургона, който им бяха определили на двамата с Лара. Тя беше влязла преди него и вече се беше преоблякла в удобните дрехи, които предпочиташе. Той остави чантите на пода и се вгледа в профила ѝ, докато тя освобождаваше косата си от строгия кок и прокарваше четката през къдравите черни кичури. Всяко движение с четката внасяше нов живот в лъскавата коса, която отказваше да бъде опитомена, независимо от усилията на Лара да се съобразява с диктатите на обществото.

Той се вгледа в изящното голо рамо, разкрито от ниско изрязаното деколте на селската блуза, в която се беше преоблякла, възхищавайки се на начина, по който ярките ѝ поли се виеха изкусително около тънките ѝ глезени. Усети стягане в слабините и трябваше да стисне юмруци, за да не я метне на леглото, да вдигне нагоре полите ѝ и да се вреже в нея. Отмести очи, иначе изражението му щеше да издаде мислите му.

Лара не се беше чувствала така свободно, откакто беше напуснала циганския лагер преди няколко седмици. Ограниченията, които ѝ налагаше обществото, на нея и на всички жени, бяха непоносими. Погледна към Джулиън и се запита дали някога не му се е приисквало да се откаже от титлите и задълженията си и просто да се радва на живота си. Но някак си се съмняваше.

Погледът ѝ се спря върху лицето му, хващайки го в момент, когато не подозираше. Пое си остро дъх, защото никога не го беше виждала така съсредоточен, така напрегнат. В тъмносините му очи се долавяше някакъв блясък, какъвто беше виждала само в най-интимните им моменти. Той усети, че тя го наблюдава, и Лара се усмихна виновно.

— За какво мислиш? — запита тя. — Изглеждаш толкова загрижен. За Рондо ли се тревожиш? Недей. Пиетро ще го вкара в правия път.

— Рондо не ме безпокои.

Лара продължи да реши заплетените си къдрици.

— Тогава какво?

Чуваше дишането му, как остро си поема дъх и също така остро го изпуска, сякаш съзнателно го регулираше. Пристъпи към нея. Погледът ѝ се върна към лицето му и тя отстъпи нерешително назад пред емоцията, която той така усилено се опитваше да овладее.

— Какво има, Джулиън?

— Аз... по дяволите, нищо не разбирам. — Тръсна глава и се извърна. — Не знам защо не мога да овладее тази ненаситна жажда за тебе, която така неотстъпно гризе душата ми. Омагьосала ли си ме, малка циганко? Ако е така, развали тази магия. Не ми харесва това неспокойствие, в което ме държиш. Дори Даяна...

Изстена, изруга и изхвъркна навън, без да погледне назад. Ако беше хвърлил поглед през рамо, щеше да види как лицето на Лара посърва и как очите ѝ се пълнят със сълзи.

Защо няма очи за мен, запита се мрачно тя. Нима любовта към мъртвата му годеница е още така жива и неизкоренима, че за друга жена просто няма място в сърцето му? Защо е тъй безчувствен към любовта ѝ? А може би просто не разбира и не се доверява на копнежа си по нея?

Лара изтри очи и насочи ума си в друга, не по-малко болезнена посока. Беше изненадана от ревността на Рондо. Той беше неин приятел още от дете. Как може да си въобрази нещо друго? Знаеше, че тя в крайна сметка ще се омъжи за англичанин. Джулиън и Рондо бяха разговаряли, докато те двете с Рамона бяха вътре във фургона, и от израженията им личеше, че разговорът е бил сериозен. Какво беше казал Рондо на Джулиън?

Вечеряха с Пиетро и Рамона. След като се нахраниха, хората дойдоха да ги поздравят със завръщането. По-късно Лара забеляза, че Джулиън изглежда нервен, и запита дали иска да се поразходят.

— Да — каза той. — Много съм неспокоен, за да заспя. Трябва да обсъдя нещо с тебе и моментът е удобен.

— И аз имам да те питам нещо — отговори Лара.

Хванати за ръка, двамата тръгнаха към потока. Сега нощите бяха по-хладни и Лара потръпна от влажния въздух.

— Забрави си наметката — забеляза Джулиън, докато сваляше жакета си и го мятеше на раменете ѝ.

Тръгнаха покрай извивката на потока, отдалечавайки се от лагера. Когато стигнаха една затревена височинка, Джулиън забави крачка.

— Ще седнем ли?

Лара се отпусна на земята. Притегли колене към себе си, обгърна ги с ръце и зачака Джулиън да започне. Нямаше представа какво смята да ѝ каже.

— Първо ти — покани я Джулиън. — Какво искаше да ме питаш?

— За Рондо. Видях ви да говорите. Той май беше ядосан.

Дълга пауза.

— Така е. Ревнува от мене.

Лара поклати смаяно глава.

— С него сме приятели. Нищо повече и нищо по-малко.

— Кажи му го на него. Циганският ни брак го смущава. Радваше се, когато аз се върнах в Лондон. Мислел, че ще се разведеш с мене и ще останеш в катуна.

— Това е нелепо. Отидох при татко в Лондон скоро след като ти замина.

— Рондо очаквал да ти втръсне от Лондон и ограниченията, които ти се налагат, и да се върнеш при дядо си и баба си. Мислел, че съм те изоставил, и се надявал да спечели чувствата ти. Искане да ти бъде нещо повече от приятел. Предполагам, че е очаквал да се разведеш с мене така, както правят циганите, и да избереш него.

— Заблуждавал се е. Щях да направя каквото иска баща ми, независимо че не харесвам английските обичаи.

— Щеше ли да се омъжиш за човек, когото баща ти е избрал за тебе? — запита Джулиън.

— Аз... не знам. Щеше да бъде много лесно да се разведе с тебе и да се откаже от циганския ни брак, но сигурно нямаше да го направя. Искам да кажа, че няма нужда да се развеждам с тебе. Както много пъти си казвал, бракът ни не е валиден пред английските съдилища, затова цигански развод не е необходим.

— Мисля, че на Станхоуп му стана приятно, когато поисках ръката ти.

— Дано най-накрая е осъзнал, че няма да му бъде лесно да омъжи дъщеря циганка. Един граф Мансфийлд във всички случаи надхвърля очакванията му за зет.

— А ти прие ли най-после, че ще се оженим?

— Не.

— Искам децата ни да растат нормално — обясни Джулиън. — Един законен брак ще разреши този проблем.

— Защо искаш да се ожениш за мене, Джулиън?

— Аз съм почтен човек, Лара. Семейството ми дори смята, че съм прекалено строг и прекалено честен, но просто съм такъв. Обезчестих те, макар че вината беше колкото моя, толкова и твоя. Все пак моралният кодекс, от който се ръководя, изисква да се оженя за тебе.

— Вече ми го обясни — отвърна сухо Лара. — Честта обаче не е достатъчно здрава основа за един брак. Дълбоко в сърцето си всъщност не искаш да се венчаеш за мене. Разбирам го и го приемам. Още съм твоя циганска забежка, но няма да стана английската ти графиня. А ти какво искаше да ми кажеш?

Пръстите на Джулиън се заровиха в косата му.

— Ти си най-дразнецката жена, която някога съм срещал. Много добре, засега няма да говорим за това, макар че в края на краищата ще стане както го искам.

Лара въздъхна раздражено.

— Времето ще покаже. Какво искаше да ми кажеш?

— За спането — започна Джулиън. — Няма начин да си държа ръцете далече от тебе, ако спим в едно легло. Скоро ще се върна в Лондон и не знам какво ми готви бъдещето. Докато не заловя Чакала, животът ми е в опасност. Той има много главорези на разположение.

Знае, че малко остава да го разоблича, и е отчаян. Иска смъртта ми, Лара, и може да успее.

— Никой ли не знае кой е този Чакал?

— Само най-приближените му. Подозирам, че Крокет знае.

— Ще бъдеш в безопасност, докато си тук — настоя Лара.

— Възнамерявам да остана, докато се уверя, че ти си добре при дядо си и баба си. Трябва обаче бързо да се върна в Лондон, за да продължа разследването и да отмъстя за смъртта на Даяна.

Сърцето на Лара подскочи. Даяна, винаги Даяна.

— Какво общо има Даяна с мястото ти за спане?

— Всъщност нищо. Освен че не искам да те оставя с копеле в корема.

— Разбира се — изрече подигравателно Лара. О, каква болка. — Това би било трагедия.

— Трагедия, да. Първото ми дете беше...

— Имаш дете? Защо не си ми казал?

Джулиън замря.

— Съжалявам. Никой не знае, че... че Даяна носеше детето ми, когато загина.

— О, Джулиън, какъв ужас! Колко мъчително трябва да е било за тебе.

— Мъчително, да. Понякога се питам как ли щеше да изглежда детето ни, ако се беше родило.

От устните на Лара се изтръгна ридание. После още едно. Нямахше надежда за нея, никаква надежда. Джулиън още беше обсебен от Даяна и детето, което бяха създали заедно. Не искаше дете от нея. Една мисъл й хрумна и тя я изрече на глас.

— Ами ако се бяхме оженили в Лондон? Щеше ли да искаш наше дете в такъв случай?

Тя не можеше да види изражението на Джулиън в тъмното, но усети гнева му.

Изскимтя леко, изненадана, когато той сграбчи раменете й и я привлече грубо към себе си.

— Глупаче такава. Какво те кара да мислиш, че няма да приема дете, което сме създали заедно? Моментът не е подходящ, само това искам да кажа. Още не сме женени.

Замисли се.

— Странно как се извъртяха нещата. Бяха напълно готов да приема, че никога няма да имам наследник, защото не смятах изобщо да се женя. Синът на Синджън трябваше да бъде моят наследник. Но когато се оженим с тебе, ще има деца — изрече той свирепо.

Но няма да бъдат децата на Даяна, помисли угнетено Лара.

— Ако трябва да умра, искам детето ми да има свидетелство, че е законно.

— Няма да умреш, Джулиън — каза разгорещено Лара.

— Искрено се надявам да си права.

— Възможно е вече да нося детето ти.

Чу го как остро си поема дъх.

— Мислиш ли... по дяволите, защо не внимавах повече?

Ръката ѝ се стрелна към гърдите му и спря там. Тя усети как сърцето му бие диво под дланта ѝ.

— Казах, че е възможно, не че съм сигурна.

Помежду им увисна тежко мълчание. Лара почувства необяснима необходимост да уталожить страховете му.

— Мога да поискам от баба някаква отвара — предложи тя.

— Отвара ли?

— Да, нали знаеш, за да не зачевам.

— Тя може ли да го направи?

— Правила го е за други.

В гласа му се долавяше страх.

— Недей да я молиш. Ще бъдем женени дълго преди да заченеш детето ми.

— Женени сме, Драго — прошепна тя, наричайки го нарочно с циганското му име. — Ти си този, който отказва да го приеме.

— По дяволите, Лара, защо постоянно попадаме в задънена улица, когато и двамата искаме едно и също?

— Може би искаме едно и също, но по различни начини. Ти ме искаш в леглото си, а аз... аз искам... любовта ти.

Ето, каза го.

— Любов! — изфуча Джулиън, сякаш тази дума беше непозната за него. — Желая те. Никога не съм го отричал. Взаимната страст е добра основа за брака.

— Обичаше ли Даяна?

Ругатнята му разби тишината около тях.

— По дяволите! Какво е това, инквизиция ли? Не си спомням Даяна да е била толкова настояща. Сгодиха ни още като деца. Тя щеше да ми бъде съвършена съпруга. Всичко у нея беше съвършено. Еднакви сме в много отношения! Потекло, религия, всички важни неща.

— Ами страст? — предизвика го Лара.

Той се поколеба.

— Нашата страст беше сладка.

Луната внезапно се появи иззад облак, разкривайки строгите черти на лицето на Джулиън. Мръщеше се, като че ли си спомняше нещо, което не искаше да си спомня.

— Сладка! — В гласа на Лара се долавяше лека подигравка. — Дивата, безумна страст между нас е всичко друго, но не и сладка.

Той я разтърси грубо.

— Какво се опитваш да направиш? Бях много привързан към Даяна. Смъртта ѝ ме съсипа. Дотолкова, че се заклех никога да не се женя и да не осквернявам паметта ѝ.

— Но си решен да се ожениш за мене — напомни му Лара.

— Честта...

— По дяволите честта! — изруга Лара. Скочи на крака. — Връщам се. Можеш да спиш под фургона тази вечер.

— Не си ми безразлична, Лара — призна Джулиън. — Това нищо ли не означава?

— По-малко от нищо — подхвърли тя през рамо. — Лека ноц.

И се отдалечи.

Джулиън скочи и хукна след нея.

— Отказваш ли да дойдеш с мен?

— Нямам желание да спя с тебе, Драго. — Погледна нагоре към снишилото се небе, забелязвайки, че луната е изплувала иззад един облак. — Май ще вали. Надявам се да ти харесва мокрото легло под фургона.

Джулиън не можеше да възпре глупавата усмивка, която се появи на лицето му, без да я е викал. Неговата дива циганка се беше върнала с пълния си размах. В целия си великолепен, предизвикателен разкош. Свирепа като бурята, която всеки момент щеше да се разрази, неопитомена като шотландските тресавища, където се беше родила.

Не би я сменил за нищо на света.

13

Валеше проливен дъжд. Джулиън се свиваше под фургона с тракащи зъби и се питаше защо Лара трябва да бъде толкова упорита. Ако не беше характерът ѝ и нуждата ѝ от някаква невъобразима емоция, сега щяха да си бъдат уютно сгушени в леглото и дъждът щеше да тропа по покрива, вместо да го тормози. Той лежеше в река от кал под фургона и се чувстваше невероятно зле.

Бурята вилнееше, без да отслабва. Колкото повече го мокреше, толкова повече се разпалваше гневът му. А когато светкавица удари едно дърво наблизо, Джулиън подскочи толкова високо, че си удари главата в долната страна на фургона.

— Е, стига толкова! — извика той.

Думите му се изгубиха в рева на вятъра, но решението беше взето. Изпълзя във вихъра на бурята и се метна към вратата. Дръжката се завъртя под ръката му и той нахлу вътре, оставяйки локви кална вода по пода.

— Джулиън! Какво правиш? — извика Лара, пресягайки се, за да запали лампата.

— Няма да спя под фургона — изръмжа той. — Ако не си забелязала, навън вали като из ведро — отказвам да спя в море от кал.

— Оставил си локви по целия под.

Джулиън я изгледа обидено и започна да смъква дрехите си. След като се съблече съвсем гол, спокойно събра мокрите дрехи и ги хвърли навън. После взе една кърпа, която лежеше на пейката, и се изсуши.

— Отмести се — изкомандва, докато дюшекът се огъваше под тежестта му.

— Няма да спя с тебе, Джулиън — възрази Лара.

— Тогава ти иди навън в тая буря. Аз ще спя в това легло със или без тебе.

Мълния, последвана от оглушителна гръмотевица, накара Лара да се дръпне, за да направи място за Джулиън. Треперейки, без да

може да спре, той се гмурна под завивките и ги придърпа до брадичката си.

— Зъбите ти тракат — изрече Лара с видимо разкаяние. — Наистина не мислех, че ще има такава буря.

— Покажи ми колко съжаляваш — каза Джулиън, като посегна към нея. — Стопли ме. Имам нужда от топлината на тялото ти.

Дръпна я към себе си и се засмя, като чу ахването ѝ.

— Замръзнал си!

— Кажи ми нещо, което не знам, скъпа. Ще ти простя, че се опита да ме умориш от студ и да ме удавиш, ако ме прегърнеш и ми дадеш от топлината на тялото си.

— Нямам нужда от прошката ти — възрази Лара. — Не съм искала да те уморя от студ. — Въпреки това тя го обгърна с ръце и затрепери, когато студената му плът се долепи до топлото ѝ тяло. — Но няма да ти простя, че...

— Че какво, скъпа?

— Няма значение, няма да разбереш.

— Още ли се сърдиш за онзи малък спор от преди малко? Не трябваше пак да споменавам Даяна.

— Радвам се, че го направи. Сега знам точно къде ми е мястото в чувствата ти.

— Остави чувствата и се съсредоточи върху всичко, което имаме заедно. Какво ще кажеш за това?

Устните му докоснаха шията ѝ, близнаха плътта ѝ, оставяйки пътечка от целувки по ръба на челюстта ѝ, по бузата, докато не намериха устата ѝ.

— Или това.

Целуна я силно, настоятелно, изпълвайки сетивата си с вкуса ѝ, с аромата ѝ, със самата ѝ същина.

Защо Лара иска да усложнява неща с целия този разговор за любов, запита се той неясно. Защо просто не се наслаждава на онова, което имат двамата заедно?

Въпреки че плътта му беше студена, по тялото на Лара плъпна топлина от целувките, с които я обсипваше Джулиън. Взря се в тъмносините му очи и се отдаде на горещите, сладки, разтапящи устни и на магията на езика му. Знаеше, че не бива да се поддава толкова

лесно, но това беше мъжът, когото обичаше, единственият мъж, когото някога щеше да обича.

Въздъхвайки от удоволствие, тя прокара ръце по гърба му, наслаждавайки се на играта на стегнатите мускули под гладкия сатен на кожата му. Дори не протестира, когато той се надвеси над нея и се отпусна върху ѝ.

— Така не е ли по-добре? — прошепна срещу устните ѝ. — Със сигурност знаеш как да стоплиш един мъж, скъпа.

Потърка гърди о нейните. Топлина бликна изведнъж в нея; зърната ѝ се втвърдиха под твърдата стена на гърдите му. Тя го чу да изстенва и усети как напират между краката ѝ.

— Точно това не исках да се случва тази нощ, Джулиън — изрече накъсано Лара. — Трудно е да ти се устои.

— Не се и опитвай — отговори Джулиън, като се отпусна назад на пети и се взря напрегнато в нея.

— Какво гледаш?

— Тебе. Толкова си красива.

Запълни шепите си с гърдите ѝ и започна да ги възбужда бавно, опитно, като дразнеше зърната ѝ, докато те не станаха твърди като диаманти. Тя се изви срещу него точно когато той се наведе напред, притискайки корема си към нейния, и в същото време близваше гърдите ѝ и засмукваше едно по едно набъбналите зърна, дразнейки ги с език до болезнена възбуда.

Заля я горещина. Мъчителни тръпки на страст започнаха да я разтърсват. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, задържаха го плътно до нея, докато той я засмукваше.

— Джулиън! Аз...

Сякаш знаеше какво ѝ е необходимо, той се премести между бедрата ѝ и ги разтвори широко с коленете си. Тогава пръстите му я разделиха и започнаха да масажират центъра на нейното желание, да се плъзват вътре в нея. Тя извики, искаше го, имаше нужда от него.

— Джулиън! Моля те!

Той се надигна, тялото му се извиси над нея, ноздрите му трепнаха, когато издиша името ѝ в режещ шепот.

— Да, любов моя, сега.

Плъзна ръце под седалището ѝ и я повдигна към горещия си набъбнал връх.

— Ето ме, Лара, вземи ме в себе си. Вземи ме целия.

Изгубена в мъглата на страстта, тя повдигна хълбоците си и го почувства как навлиза в нея. Беше голям и твърд, и горещ, изпълваше я със силата и твърдостта си. Тя го пое целия, топлината ѝ го обгърна от всички страни. Усети го как потръпва, после започна да се движи.

— Моя си, Лара — изстена той в ухото ѝ. — Това, което имаме, е по-добро от любов.

В неясните дълбини на съзнанието си Лара го чу и усети съкрушителен отхвърлящ удар. Но беше твърде близо до ръба, за да възпре реакцията на тялото си. Олюля се на ръба, после се сгромоляса във водовъртежа на палещи усещания. Заля я неописуемо удоволствие, докато яздеше гребена на вълната до сладка забрава. След броени мигове Джулиън я последва.

— Беше невероятно — изпъшка той. Привлече я към себе си. — Ако прекараме остатъка от живота си заедно, няма да бъде толкова лошо, колкото може би си мислиш.

Лара не каза нищо. Каквото и да кажеше той, тя нямаше да се омъжи за него. Без любов чувственото привличане нямаше... не би могло да трае дълго. Щеше да бъде негова съпруга за краткото време, която щяха да прекарат с циганите, реши тя, но ако не можеше да го накара да я обикне, преди да заминат, не виждаше големи надежди за общо бъдеще.

Джулиън се опита да остане възможно най-незабележим по време на пребиваването си при циганите, грижеше се за конете и се наслаждаваше на компанията им. Това беше лесен живот. Студовете бяха настъпили и циганите посрещаха с радост уседналия период до пролетта, когато щяха да впрегнат колите и да продължат номадските си странствания.

Джулиън прекара много приятни вечери около пращания лагерен огън, слушайки музика и наблюдавайки как танцуващите се въртят и приклякват под биенето на барабани и скрибуцането на цигулки. Всеки път, когато Лара скочеше да играе, разветите ѝ поли, проблясващите крака и подскачащите гърди неотразимо го възбуждаха. И той изгаряше от ревност всеки път, когато Рондо се присъединеше към нея.

Джулиън отказваше да приеме, че гневът, който го обсебваше, щом видеше Лара заедно с Рондо, е ревност. Никога не се беше смятал

за ревнивец. Но като виждаше Рондо и Лара, това пораждаше у него желание да удря и той се изненадваше, че това го измъчва толкова много. Не обичаше Лара, но мисълта за нея в обятията на друг мъж го вбесяваше. Причината да иска да се ожени официално за нея беше проста, казваше си той. Беше отнел девствеността ѝ; дължеше ѝ своето име. Тя беше спасила живота му; дължеше ѝ закрила.

Въпреки объркаността си той все пак се любеше с Лара всяка нощ в уединението на техния фургон, макар да знаеше, че това може да доведе до забременяването ѝ. Какво, по дяволите, беше станало с него? Дори не вземаше обичайните предпазни мерки.

Една седмица след укриването им при циганите, в лагера дойдоха неканени гости. Джулиън се съветваше с Пиетро за конете, когато те пристигнаха.

Проклятие изригна от устата му.

— Това е Крокет с неговите приятелчета. Търсят мене. Как, по дяволите, са разбрали къде да ме намерят? Освен ако... мислиш ли, че лорд Станхоуп ги е пратил насам? — Устните на Джулиън се изпънаха в тънка линия.

— Надявах се, че не е замесен, но сега — вдигна рамене — свидетелствата срещу него се трупат.

— Не — настоя Пиетро. — Лорд Станхоуп никога няма да изложи дъщеря си на опасност. Ще ги отпратя. Опитай се да не се набиваш на очи, докато говоря с тях.

Джулиън отстъпи по-назад, когато циганите се скупчиха около Пиетро.

— Това е частен имот — каза той. — Тук не можете да влизате без позволенията на лорда.

Крокет махна пренебрежително.

— Търсим един човек. Преди ни излъгахте. Мъжът, когото търсехме, беше в лагера ви, но вие го скрихте. Сега ще питам още веднъж. Кой от твоите хора не е циганин?

— Всички сме цигани — каза Пиетро. — Имаме разрешение от лорд Сганхоуп да лагеруваме в неговите земи през зимата. Отговарям лично за всеки мъж, жена и дете в моя катун.

Крокет не изглеждаше убеден.

— Много добре, щом така искате. Моите другари ще претърсят фургоните.

Шестимата мъже, придружаващи Крокет, слязоха от конете и се насочиха към фургоните. Обезумял, Джулиън потърси Лара и не успя да я намери. Спомни си, че я беше видял да тръгва към потока за вода, и се замоли дано не се върне, преди опасността да е отминала. Докато Крокет говореше с Пиетро, Джулиън се скри зад един фургон. Все пак беше достатъчно близо, за да наблюдава и да слуша, без да бъде видян. Нямаше да допусне дори един циганин да пострада, по-скоро щеше да се предаде.

— Виж какво намерих!

Викът долетя зад гърба на Крокет. Джулиън сподави един стон, когато видя един от хората на Крокет да се задава по пътеката откъм потока, влачейки Лара със себе си.

Крокет се усмихна.

— Дъщерята на Станхоуп. Щом тя е тук, Скорпиона не може да бъде далеч.

— Пусни внучката ми! — настоя Пиетро.

— Тихо, старче — изсъска Крокет. — Само искам да задам няколко въпроса на момичето.

Джулиън замръзна от страх, когато довякоха Лара пред Крокет.

— Къде е Скорпиона? — запита остро Крокет.

Брадичката на Лара се вдигна предизвикателно; Джулиън никога не беше се гордял с нея повече, отколкото в този миг. Притежаваше повече кураж от много негови познати англичани. Повече от разумното.

— Не знам за кого или за какво говорите — заяви тя. — Скорпионите са буболечки, нали? Нямаме ги в Англия.

Крокет вдигна ръка, сякаш за да я удари, и у Джулиън избухна бяс. Ръмжене се надигна в гърдите му и се приготви да изскочи иззад фургона и да се нахвърли върху Крокет. За щастие намесата му не беше необходима. Пиетро възпря ръката на наемника с няколко добре подбрани думи.

— Повече сме от вас. На твоето място бих помислил два пъти, преди да й направя нещо.

Крокет му хвърли убийствен поглед и бутна Лара в ръцете на Пиетро.

— Да, малката не ни трябва. Ще намерим Скорпиона и без нея. Претърсете фургоните. Трябва да е някъде тук.

Пиетро предаде Лара на Рамона, която бързо я отведе настрана.

— Търсят Джулиън, бабо — прошепна Лара. — Знаеш ли къде е?

— Не знам, малката ми. Но да се надяваме, че е имал здравия разум да се скрие някъде, където тези няма да го намерят.

Джулиън се двоумеше. Ако се покажеше, това можеше да бъде фатално за него. Но да остане в укритието си да гледа как Крокет и неговите хора застрашават приятелите му цигани — това също не му харесваше. Ако бяха направили нещо на Лара, нямаше да се поколебае да им го върне, дори това да означаваше да загуби живота си.

Погледна пък към мястото, където беше стояла Лара, и с изненада установи, че я няма там. Видя Рамона, но не и Лара. Къде беше изчезнала?

Нямаше какво друго да направи. Пристъпи една крачка извън укритието си, когато някой го сграбчи за ръкава и го дръпна назад.

— Не! Не мърдай.

Джулиън се извърна рязко.

— Лара? Откъде разбра?

— Видях те, а и те скоро ще те видят, ако не намериш по-добро скривалище. Тук тревата е висока. Легни и пълзи към дърветата зад фургоните.

Джулиън поклати глава.

— Искам да стоя там, където мога да наблюдавам. По-скоро ще се предам, отколкото да им позволя да направят нещо на семейството ти.

— Пиетро и другите могат да се погрижат за себе си, свикнали са. Да си виждал циганин как върти ножа?

Това се вряза в ума му.

— Никъде не мърдам без тебе.

— Няма да ми направят нищо. Пиетро и другите ще ме защитят. Върви!

На Джулиън това не му хареса, ама никак.

— Не. Тръгвам само ако и ти дойдеш с мене.

Груби гласове се дочуха от вътрешността на фургона, зад който се беше свил Джулиън, предупреждавайки го, че е само въпрос на време да го открият. Лара трябва да беше стигнала до същото заключение, защото сграбчи ръката му и прошепна тревожно:

— Добре тогава. Тръгвай.

Джулиън легна по корем и запълзя през високата трева към обраслото с дървета място зад фургона. Погледна веднъж през рамо, не видя Лара клекнала зад фургона и предположи, че е зад него. Едва когато стигна горичката и се скри зад едно дебело дърво, разбра, че тя не го е последвала.

— По дяволите!

Тогава я видя. Дори от разстояние разпозна гордо изправените ѝ рамене и предизвикателно вдигнатата брадичка. Стоеше заедно с Рамона и наблюдаваше как контрабандистите разпердушават фургоните им.

Лара погледна през рамо към дърветата и се замоли дано Джулиън да остане скрит там. Никак не ѝ се искаше да го лъже, но усещаше, че ще бъде прекалено подозрително и двамата да изчезнат едновременно. Мъжете бяха преустановили търсенето, забеляза тя, и се връщаха да докладват на Крокет.

— Трябва да отида при Пиетро — каза Рамона, когато Крокет обърна гневния си поглед към стария циганин. — Стой тук, малката ми.

— Къде е Драго? — запита Рондо, приближавайки се тихо към Лара.

— Крие се в гората. Надявам се да остане там, докато опасността отmine.

— Кой е тоя Скорпион? В какви опасни работи се е забъркал мъжът ти? Това не ми харесва, Лара.

— Нямам представа — каза тя. — Тихо, слушай.

Крокет даде знак за тишина.

— Една кесия злато за всеки, който знае нещо за мъжа, известен като Скорпиона. Знаем, че е бил тук. Той е опасен. Който ни го предаде ще сложи в джоба си кесия със злато. Помислете. Ще лагеруваме наблизко тази нощ, ако някой поиска да си разтовари душата.

— Моите хора не знаят нищо — настоя Пиетро. — Вървете си. Не сте желани тук.

— Ще видим, старче. Може би сред вас има някой, който знае нещо и е склонен да говори. Търсете лагера ми на юг.

Лара загледа напрегнато как Крокет обръща коня си и се отдалечава. Не ѝ хареса погледът, който Рондо отправи след мъжете, нито пък как очите му изхвъркнаха, когато чу за кесията със злато. Но

беше сигурна, че той няма да предаде Джулиън от страх да не си навлече гнева на Пиетро.

— Ще ида да нагледам конете, да не са отмъкнали някой — каза Рондо и тръгна към заграждението за добитък.

Лара усети безпокойство да плъзва нагоре по гръбнака ѝ, но бързо го отхвърли. Ставаше параноична. Вярваше на Рондо. Той не би направил нищо, с което да ѝ навреди. Погледна към гората, където се криеше Джулиън, и тихомълком тръгна нататък. Намери го облегат на един дебел бряст.

— Какво стана? — запита той, сграбчвайки я в прегръдките си, и я притисна към себе си.

— Крокет предложи кесия злато срещу сведения за тебе. Ще лагерува наблизо и ще чака някой да приеме предложението. Но не се тревожи, никой циганин няма да те предаде.

— Не съм сигурен — измърмори Джулиън под нос.

— Стой тук. Чакай, докато се стъмни, и тогава ела във фургона.

— Знаеш какво означава това, нали, Лара?

Тя наистина знаеше.

— Да, но къде ще отидеш?

— Ще се върна в Лондон. Няма да се спра, докато не смачкам Чакала.

— Няма ли други, които да свършат тая работа вместо теб?

— Не. Трябва да съм аз. Стесних кръга на заподозрените до трима. Още една-две седмици интензивно проучване и ще получа търсените резултати. Трябва да го направя, Лара. Вече съм ти го обяснявал.

Тя се отдели от него.

— Разбира се. Напълно те разбирам. Трябва да се върна в лагера, преди да забележат, че ме няма. Не забравяй, върни се чак след като се стъмни. Тогава ще говорим повече.

Джулиън посегна към нея, но тя се изплъзна и се изгуби в сгъстяващите се сенки.

Вечерта се спускаше. Из целия лагер пламнаха огънове, семействата се събираха за вечеря. Лара помогна на Рамона да приготви яденето, но непрекъснато беше нащрек. Хладен бриз повя през дърветата. Тя потрепери. Беше доста студено, за да яде навън,

затова взе чинията си във фургона и запали мангала, за да се стопли. Погледна през прозореца, пожелавайки си Джулиън да беше тук с нея.

Взираше се разсеяно навън, когато видя Рондо да се измъква от лагера и да изчезва в сенките. Тревожни камбани звъннаха в главата ѝ. Къде ли отива? Обикновено вечеряше със сестра си и семейството ѝ. Трябваше да разбере тази работа. Сграбчвайки една наметка от куката, тя излезе от фургона и побърза след Рондо.

С облекчение установи, че той като че ли не търси Джулиън, макар да личеше, че знае къде отива. Последва го, държейки се на разумно разстояние, благодарна за притъмняващото небе.

Вървяха доста дълго. Краката започнаха да я болят, задъхваше се, когато Рондо изведнъж спря, огледа се, а после се пъкна през една ограда. Пара го последва и стигна до мястото, където Рондо беше прекосил оградата. Приклепна ниско и се взря през тесния отвор, смаяна от видяното. Усети непоносима болка и чувство, че е предадена.

Рондо я беше довел право в лагера на Крокет!

Крокет видя младия циганин и се надигна от мястото си. Лара се примъкна по-близо, за да подслуша разговора им. Това, което чу, накара сърцето ѝ да забие силно в гърдите.

— Предполагам, дошъл си за златото — изрече подигравателно Крокет.

— Да — беше отговорът на Рондо. — Имам сведения за англичанина, дето го търсите.

— Говори, циганино. Ще си получиш златото, ако сведенията ти ми харесат.

— Мъжът, дето му викате Скорпиона, е в нашия лагер.

— Хората ми претърсиха всички фургони.

— Знам, обаче Драго няма да иде никъде без Лара, а тя още е тук.

— Драго ли?

— Да, така му казваме. Никой не знае как се казва наистина, може би само Лара, баба ѝ и дядо ѝ.

— Казаха ми, че Скорпиона имал много маски — изрече замислено Крокет.

— Кой ви каза, че ще бъде тук? — любопитства Рондо.

— Чакала си знае. Защо толкова искаш да предадеш Скорпиона?

— Какво иска Чакала от него? — отговори Рондо с въпрос.

— Той знае прекалено много за операцията ни. Чакала го иска мъртъв.

— Чакала?

— Да, и само това ще научиш от мене. Каж ми какво знаеш.

— Не знам нищо за Скорпиона, но Драго се крие в горите. Ще го намерите във фургона на Лара. Той е боядисан в синьо и зелено, с червена врата. Не бива да правите нищо на Лара, ясно?

— Няма и с пръст да я пипнем. Освен ако не си ни излъгал. Ако не намерим Скорпиона, имаме заповед да я вземем. Чакала смята, че можем да я използваме, за да изкараме Скорпиона от скривалището.

— Гарантирам, че ще намерите Скорпиона във фургона на Лара, заспал в ръцете ѝ — каза Рондо с видимо огорчение. — Но не я намесвайте.

Лара беше шокирана от предателството на Рондо. Как можеше да извърши това? Отговорът дойде след няколко мига.

— Ревнуваш! — изграчи Крокет. — Искаш момичето за себе си. — Изсмя се дрезгаво. — Сега разбирам защо предаваш Скорпиона. Дано малката да си струва.

Бръкна под палтото си и измъкна една кесия. Отброи половината от лъскавите монети и ги сложи в ръката на Рондо.

— Ще получиш останалото, след като хванем Скорпиона. Ела да пием по чаша вино, за да полеем сделката.

Лара чу достатъчно. Пъргаво като млада кошута пое по обратния път. Трябваше да свърши много неща, преди Крокет да се върне за Джулиън. Хълбокът я болеше, едва дишаше, когато мина, препъвайки се, покрай тлеещите въглени на лагерните огньове и почука на вратата на Пиетро. След няколко минути той отвори. Видя я и веднага я въведе вътре.

— Какво има, чедо? Нещо с Драго ли? Намери ли го?

— Не. Ох, дядо, не мога да повярвам.

Рамона се появи до Пиетро в огромна нощница, развяваща се около обемистата ѝ фигура.

— Каж ми какво е станало.

— Нямаме време. Видях Рондо да излиза от фургона си и го последвах до лагера на гаджите. Отиде при водача им. Предаде

Джулиън и взе златото им. Не можем да останем тук. Трябва да намеря Джулиън и да заминем, преди гаджите да дойдат да го търсят.

— Щом заминете благополучно, Рондо ще бъде наказан — обеща Пиетро. Поклати глава. — Защо ще прави такава нещo?

Рамона го погледна ядосано.

— Помисли, старче. Рондо иска Лара и е достатъчно умен, за да разбира, че Драго стои на пътя му.

— Рондо винаги е знаел, че един ден Лара ще се омъжи за някой гаджо — каза Пиетро. — Това беше желанието на баща й.

— Понякога буйните млади мъже мислят с онова, което виси между краката им — изфуча презрително Рамона.

— Откъде са разбрали гаджите, че трябва да търсят Драго точно тук? — запита Пиетро, гладейки замислено мустаците си.

— Един, казват му Чакала, им е казал къде да търсят — обясни Лара. — Страхувам се, че Джулиън е прав... Боя се, че татко може да е замесен във всичко това. Не мога да повярвам — изхлипа тя в отчаяние.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат — произнесе тайнствено Рамона с напевен глас. — Но си права за едно. Тук вече не е безопасно за вас двамата с Драго. Иди да събереш багажа. Пиетро ще ви оседлае два коня. Каретата, с която дойдохте, само ще ви пречи там, където отивате. Ще ви приготвя храна за из път.

— Къде отиваме? Аз... не знам къде отиваме. Но ти явно знаеш — прошепна Лара.

— Драго знае. Винаги е знаел. Довери му се. Сега върви — подкани я Рамона. — Преди Рондо да се е върнал.

Лара хукна към фургона си. Намери чантите, с които бяха дошли двамата с Джулиън, и напъха дрехите им вътре. После извади най-топлите си наметки от един сандък и хвърли последен поглед наоколо, за да види дали не е пропуснала нещо.

Рамона влезе във фургона след броени минути, понесла една торба.

— Това ще ви стигне за ден-два. Имате ли достатъчно пари?

— Да — увери я Лара. — Джулиън предвидливо е взел достатъчно златни и сребърни монети. Намерих ги на дъното на чантата му.

— Върви при Драго — подкани я Рамона. — Остави чантите. С Пиетро ще се погрижим за всичко. Ще се срещнем на края на гората.

— Аз ще доведа конете — добави Пиетро.

Лара изхвъркна навън в нощта. Гората беше тъмна и плашеща след залез. Сенките се смесваха с бледи лунни лъчи, процеждащи се през клоните, и всичко това създаваше изкривени образи. Лара потрепери и се уви по-плътно в наметалото си, но не спря и бързо напредваше между дърветата.

Гласът ѝ прозвуча настоятелно.

— Джулиън. Къде си?

Една сянка се мярна пред нея, после някой се пресегна и я сграбчи през кръста. Тя понечи да извика, но една твърда ръка закри устата ѝ.

— Тихо, скъпа, аз съм. — Махна ръката си от устата ѝ. — Какво е станало? Щях да се върна скоро във фургона. Защо търчиш из гората? Да не би Крокет и хората му да са се върнали?

— Рондо те предаде. Трябва да бягаме, преди Крокет да се върне с хората си. Дядо ни е приготвил коне. Чакаат ни двамата с Рамона в края на гората. Побързай.

Джулиън изригна една ругатня.

— Знаех си, че този безразсъден младеж е жива беля, още от самото начало. Ще предаде собствения си народ, ако така може да те има.

— Може би трябва да се върнем в Лондон — предложи Лара. — Татко ще ме защитава и...

— Не! Много е опасно за тебе там. Чакала ще се опита да те отвлече, за да стигне до мене. Не мога да го допусна.

— Какво ще правим?

— Дълго мислих — започна Джулиън. — Има само едно място, където ще бъдеш в безопасност. Трябваше да те заведа там веднага. Ще идем в шотландските планини, при брат ми Синджън и съпругата му Кристи. Когато се върна в Лондон, искам да знам, че си при хора, на които вярвам безусловно.

— Няма ли да останеш с мене?

— Само колкото да се оженим — каза Джулиън. — Дори да не искаш да се омъжиш за мене, вече нямаш избор, съвсем ясно е. Когато

всичко свърши, скандалът от това, че сме били заедно, без да сме женени, ще бъде страшен. Баща ти ще настоява да се оженим.

— Ще видим — измърмори Лара.

Лесно беше да обича Джулиън, но да го накара да я обикне — ето това беше трудното. Понякога копнееше за мъжа, когото познаваше като Драго, този обвинен в тайнственост беглец, който влезе в живота ѝ така неочаквано и открадна сърцето ѝ. Понякога усещаше, че наистина не познава опасния граф, все още обвързан с невидими връзки със своята мъртва любима.

Мислите на Джулиън протичаха в същата посока. Не можеше да разбере защо иска да се обвърже законно с Лара, когато се беше отказал от брака. Казваше си, че причината да иска ръката ѝ е чиста и безкористна. Тя не беше разпуснатата млада циганка, за каквата я беше смятал. Но започваше да се съмнява и в собствените си мотиви. За да я защита? Със сигурност. Но дори това му се струваше много несигурно.

— Да се махаме оттук — каза той, хвана ръката ѝ и двамата тръгнаха през гората.

Мислите му бяха объркани, затова по-добре беше да ги остави за друг път.

Пиетро и Рамона ги чакаха на полянката с два от най-добрите коне от хергелето.

— Рондо още не се е върнал — каза Пиетро с приглушен глас, докато подаваше юздите на Джулиън и Лара. — Бързайте. Къде ще идете?

— Най-добре е да не знаете — каза Джулиън. — Доверете ми се, ще се грижа добре за внучката ви. Какво ще правите с Рондо?

Устата на Пиетро се изпъна в права линия.

— Ще бъде наказан според циганските закони.

Лара прегърна най-напред Пиетро, а после Рамона. След това Джулиън я настани на седлото.

— Знам, че ще бъдете справедливи с него.

— Чантите, храната и топлите одеяла са привързани на седлата ви — каза Рамона. — Лара каза, че имате достатъчно пари за пътя.

— Да — отвърна Джулиън. — Ще се справим. Ще се опитам да ви известя, когато пристигнем.

— Бог да е с вас — произнесе напевно Пиетро.

— Чакайте! — намеси се Рамона.

Конят танцуваше под Джулиън, нетърпелив да тръгне, но той го възпря.

— Искам да поговоря насаме с внучката си — каза Рамона.

Джулиън кимна и се обърна към Пиетро за последни уточнения.

— Какво има, бабо? — запита тревожно Лара.

— Трябва да внимаваш, малката ми — предупреди я старицата.

— Гледах на таро. Няма да сте в безопасност, докато врагът не бъде победен.

— Ще внимаваме — обеща Лара.

— Готова ли си? — запита Джулиън.

— Да, не бива да се бавим. Довиждане, бабо, дядо, много ви обичам.

Прощалните думи на Лара още звучаха някак тържествено в ушите на Джулиън, докато двамата се отдалечаваха от циганския лагер. Обич, помисли той. Ако онова спокойно чувство, което беше изпитвал с Даяна, беше любов, в такъв случай какво име трябваше да даде на мощното влечение, което го свързваше с Лара?

Стигнаха шотландските планини след десет дни. Облечена строго в пътен костюм, какъвто би носила английска дама, Лара не привличаше особено любопитство при престоя им в ханове, където сменяха каретата, или в домовете на благородниците, познати на Джулиън. Първия път, когато той я представи като своя съпруга, тя му хвърли поглед, който не предвещаваше нищо добро. Въпреки че Джулиън моментално го пренебрегна.

— Защо каза на лорд и лейди Комптън, че сме женени? — атакува го тя.

Джулиън я погледна раздразнено.

— Искаш да им бях казал, че си ми любовница, така ли? Името ти щеше да започне да се въргаля в калта много преди да се върнем в Лондон. Помисли колко щеше да се засрами баща ти. Освен това — изрече той с нехайна усмивка — бракът ни е предрешен.

След този случай Лара се научи да стиска зъби и да бъде възможно най-любезна с хората, които я смятаха за графинята на Джулиън. Нека той си вярва каквото си ще, реши тя. Докато не го чуеше да изрече думата „любов“, нямаше да се омъжи за него в английска церемония.

Лара обожаваше шотландските планини. Беше прекарала многобройни чудесни лета сред шотландските тресавища, берейки изтравничета в подножията на извисяващите се планини, сред чистия, свеж въздух. Беше родена в планините, недалече от Инвърнес, и винаги се беше смятала повече шотландка, отколкото англичанка, макар че преди всичко гордо се провъзгласяваше за половин циганка.

Всяка година допреди да навърши тринадесет години и да отиде при баща си, тя беше пътувала с хората от катуна между летните лагери в шотландските планини и зимния им дом в низините. При първия намек за пролет те се връщаха към корените си в планините на Шотландия. Дори острият вятър, който духаше сред тресавищата, не

помрачаваше ентузиазма на Лара. В един момент Джулиън ѝ каза, че са вече в земите на Синджън.

— Хубаво е да си дойдеш у дома — каза Лара. — Семейството ми пътуваше из цяла Шотландия, но планините винаги са били нещо по-особено за мене. Едва когато ме заведоха при татко, моите хора започнаха да прекарват зимите в Англия, в татковите земи. Сега е твой ред. Разкажи ми за брат си.

— Синджън е неописуем. Допреди няколко години стремглаво се носеше по нанадолнището. Ожениха го на четиринадесет години по заповед на краля за една седемгодишна шотландка, наследница на Гленмур и бъдеща лердеса на клана Макдоналд. Синджън не искаше да се жени и заживя отделно от съпругата си. Стана най-известният женкар в цяла Англия. Надмина и най-дивите си мечти, когато един ден Кристи Макдоналд се появи в Лондон под името лейди Флора Рандал. Синджън не познал, че това е изоставената му съпруга, но от мига, когато я видял, бил като омагьосан.

— Божичко! — въздъхна Лара. — Защо Кристи не му е казала, че е съпругата му?

— И тя искаше съпруг англичанин не повече, отколкото Синджън — жена шотландка. Но тя се нуждаеше от наследник за Гленмур. Синджън не се беше интересуval нито от Кристи, нито от Гленмур, докато се забавляваше на воля и гонеше фусты, така че нямаше изгледи да се роди наследник, ако Кристи не беше взела нещата в свои ръце. Няма нужда да казвам, че когато се върна в Гленмур след няколко месеца, тя носеше детето на Синджън, а завеният ми брат нямаше представа, че е взел за любовница собствената си съпруга.

— Божичко! — повтори Лара.

— Всичко се нареди прекрасно — каза Джулиън. — Имат син, Найджъл, и дъщеря, Алтея. Сега кланът на Кристи уважава Синджън, от него излезе чудесен лерд.

— Виж, овце пасат на склона — посочи с ръка Джулиън. — Гленмурски са.

Лара плъзна поглед по обраслите с изтравниче тресавища и зелените хълмове, омаяна от гледката на огромното стадо, пасящо сред сочните треви.

— Ето го и Гленмур! — възкликна Джулиън, когато се показаха кулите и купичките на крепостта. — Чудесно място е това. Синджън направи подобрения и вътре, и отвън. Макар че още не се е сетил да прокара и приличен път в земите си — измърмори под нос.

Лара се вгледа в сивия замък, изплувал от мъглата. Стори ѝ се величествен. Досега никога не беше влизала в истински замък. Имението на баща ѝ в провинцията беше строено сравнително неотдавна и по никакъв начин не можеше да бъде описано като крепост. Лара нямаше търпение да проучи отблизо древните каменни кули.

Минаха по моста и през отбранителната стена. Тъй като в този отдалечен край на Шотландия нямаше много врагове, нямаше и охрана на портата, макар че се виждаха мъже, патрулиращи по укрепленията. Джулиън и Лара минаха безпрепятствено и спряха пред редица каменни стъпала, водещи към напукана дървена порта, четири пъти по-голяма от Лара.

Тъкмо се готвеха да слязат от седлата, когато един мъж излезе от една външна постройка. Извика им и хукна към тях, за да ги приветства.

— Това е Синджън — каза Джулиън.

Лара се взря в него и дъхът ѝ спря. Джулиън беше пропуснал да спомене колко красив е брат му. Беше висок и мускулест, усмивката му би могла да накара и листата да паднат от дърветата. Тя доста се изненада, като осъзна, че Синджън е облечен в килт^[1] — дреха, забранена след битката при Кулодън.

— Джулиън! Добре дошъл. Щях да ти пращам вест в Лондон, а ето че си тук. Тревожех се. Много си потаен. — Изведнъж очите му се присвиха и той си пое дъх. — Нещо не е наред, усещам го! Какво има? — Преди Джулиън да успее да отговори, погледът му се спря върху Лара. — С тази дама ли те видях на панаира?

Изведнъж Лара си спомни, че беше видяла Синджън с Джулиън на панаира. Джулиън ѝ беше казал, че Синджън бил просто човек, който искал да купи един от конете на Пиетро.

— Паметта ти е все така добра — проточи Джулиън.

— Синджън, това е лейди Лара, дъщерята на лорд Станхоуп. Лара, това е брат ми Синджън. Ще обясня всичко, след като влезем вътре, тук е ужасно студено.

Очите на Синджън имаха същия цвят като на Джулиън, осъзна Лара, докато сравняваше двамата мъже. Синджън беше по-млад, но не по-малко красив от брат си. И двамата имаха тъмни коси, тъмносини очи и обезоръжаваща усмивка, но за Лара Джулиън беше много по-привлекателен. Мистерията и опасността, които го обкръжаваха, му придаваха безспорно предимство пред брат му.

Синджън се поклони над ръката на Лара.

— Добре дошла в Гленмур, милейди. Влезте вътре, на топло. — Изтича нагоре по стъпалата и отвори вратата. — Кристи ще се радва да те види, Джулиън. Мисля, че още не си виждал дъщеря ни.

Очите на Лара се разшириха, когато влезе в голямата зала. Тя беше направо огромна; по варосаните ѝ стени бяха накачени цветни стенни килими, а на прозорците имаше истински стъкла. Прислужниците се суетяха насам-натам, заети с шетня и бъбрене. Синджън ги заведе при столовете, поставени пред голямо огнище, което доминираше над едната страна на залата.

Една красива жена с карирани шотландски дрехи се втурна към тях с чаши затоплена бира.

— Маргот, къде е Кристи? — запита Синджън.

— В приемната е, Синджън. Да пратя ли да я повикат?

— Да. Кажи ѝ, че имаме гости.

— Прислугата ти казва Синджън? — запита Джулиън, изненадан от фамилиарността в Гленмур.

— Маргот е роднина на Кристи. Ще видиш, че тук всички сме едно семейство и английските титли не означават кой знае какво за планинците.

Лара се отпусна назад на стола си, затоплена от огъня и бирата. Очите ѝ се затваряха, започваше да се унася, когато един остър вик и тупуркане на малки крачета я стреснаха. Тя вдигна очи точно когато едно момченце се втурна в ръцете на Синджън. Той се засмя и го подхвърли високо във въздуха за голямо удоволствие на детето.

— Ето го Найджъл — поясни Синджън с нескривана гордост. — Това малко дяволче не върви, само тича.

Стара прегърбена жена с бяла престилка над карираната шотландска дреха се втурна след детето.

— Тук ли си, палавник такъв. Недей да безпокоиш татко си и гостите.

— Няма нищо, Мери, нека да остане. Това е чичо му Джулиън и неговата... приятелка лейди Лара.

— Ще отседнат ли в замъка?

— Да, Мери, ще им приготвиш стаи, нали? Помоли Рори да внесе багажа им и да се погрижи за конете.

— Да — отвърна Мери и излезе бързешком.

— Джулиън! Колко се радвам да те видя. Какво те носи в планините? Да се надявам ли, че си искал да видиш племенника и племенницата си?

Вниманието на Лара беше привлечено от видението, което току-що изпълни залата. Помисли си, че лердесата на клана Макдоналд е най-красивата жена, която някога е виждала. Коса с цвят на бакър се спускаше по раменете, а стройната ѝ фигура не издаваше, че е родила две деца. Носеше карираната дреха на клана Макдоналд с вродена гордост.

— Кристи! — Джулиън скочи и прегърна снаха си. — По-красива си, отколкото те помня. Бракът и майчинството ти се отразяват добре. Надявам се сестра ми да не те е отегчила с обичайните си чудачества. Къде е Ема, впрочем?

— Ема ли? — изрече Кристи, разменяйки озадачен поглед със Синджън. — Трябва ли да е тук?

Джулиън пребледня.

— Пратих я на север преди известно време. Би трябвало отдавна да е пристигнала.

Изражението Синджън стана мрачно.

— Ще кажа на Рори и хората му да започнат веднага да я търсят. Ако Ема е дошла тук, ще разберем до ден-два. Доколкото ми е известно, по това време няма никаква опасност за пътниците. Сама ли пътува?

— Дадох ѝ шестима стражи, а и Руди Блейкли предложи да я придружи, макар че бях против това. Знаеше ли, че той поиска разрешение да я ухажда? Аз отказах, разбира се, но май забраната не е подействала. Познаваш Ема.

Синджън извъртя очи нагоре.

— Така е. Обаче точно Блейкли ли? Сигурно се шегуваш. Репутацията му е почти толкова лоша, колкото беше моята, преди да се кротна оженен.

— Не е толкова лош — обади се Кристи. — Има нужда само от подходяща жена, която да го преобрази. — Бляскавият ѝ поглед се спря върху Лара. — Някой няма ли да ме представи на дамата на Джулиън?

— Извини ме — каза големият брат. — Това е лейди Лара Станхоуп, моя... оу.

Потърка крака си, където Лара го беше ритнала.

— С Джулиън сме познати — каза тя, преди той да успее да довърши изречението.

Не искаше семейството му да я смята за негова съпруга, щом самият той отказваше да признае циганския им брак.

Синджън се вгледа в Лара, видимо объркан.

— Мога да се закълна, че видях лейди Лара в цигански дрехи в деня, когато се натъкнах на тебе на панаира.

— Майка ѝ е циганка — обясни Джулиън. — Тя още прекарва всяко лято при баба си и дядо си, след като е отишла да живее при баща си. Прекарваше последното си лято с тях, преди да се установи за постоянно в Лондон, когато я срещнах.

— Разбирам — каза Кристи, поглеждайки към Лара.

— Сами ли пътувате? Къде е придружителката на лейди Лара?

— Вижте, явно не мога да скрия нищо от вас двамата — въздъхна Джулиън. — Много добре, ето каква е работата. Лара ме измъкна от морето и в буквалния смисъл ми спаси живота. Баба ѝ излекува раните ми, а циганите ме защитиха от враговете ми, когато дойдоха да ме търсят.

— Бил си ранен? Някой се опитвал да те убие? — ахна Кристи.

— Да, има хора, които искат смъртта ми.

— И сега си в опасност — заключи Синджън.

— Да. Лара също. Имаше покушения и срещу двама ни.

Синджън си пое остро дъх.

— Време е да се откажеш от опасния живот и пак да си бъдеш просто Джулиън Торнтън, граф Мансфийлд.

— Подозирам, че си прав. Самоличността ми като таен агент е компрометирана. Но отказвам да се оттегля, докато не отмъстя за смъртта на Даяна.

— Къде е мястото на лейди Лара в тази картина? — осмели се Кристи.

— Нямах представа, че тя е дъщеря на граф, докато не се върнах в Лондон след няколко седмици и не я срещнах на бала, който баща ѝ даваше в нейна чест. Поради... необикновените обстоятелства на нашите... отношения сметнах за дълг на честта да ѝ предложа брак. Враговете ми забелязали интереса ми към нея и решили да я използват, за да стигнат до мене.

— И трябваше да избягате от Лондон преди сватбата — предположи Кристи.

Лара реши, че е време да сложи край на предположенията.

— Не точно. Отказах да се омъжа за Джулиън поради мои лични причини.

Челюстта на Джулиън се втвърди.

— Ще се оженим, не се заблуждавай. Изложих репутацията ти на сериозна опасност.

Кристи се прокашля.

— Изглеждате изтощени. Ще заведе Лара в стаята ѝ. Тук в планините вечеряме рано, но има достатъчно време да се освежи и да подремне.

— Вземи и Найджъл — каза Синджън. — Заспива в ръцете ми.

Лара стана, докато Кристи вземаше сина си, благодарна за навременната намеса на красивата шотландка.

Последва я нагоре по вита каменна стълба, водеща към приемната.

— Първо ще занеса Найджъл в детската стая — каза Кристи. — Време е да спи.

Лара се дръпна настрана, докато Кристи влизаше в една стая след най-горната площадка. Една млада жена пристъпи и пое момченцето от ръцете на майка му.

— Това е Ефи — каза Кристи. — Тя се грижи за децата. Ефи, това е лейди Лара. Ще ни гостува известно време.

Ефи се усмихна плахо на Лара.

— Добре дошла, милейди.

Лара се усмихна в отговор, после погледът ѝ падна върху люлка, където лежеше малко бебе.

— Това трябва да е дъщеря ти?

— Да — изрече гордо Кристи. — Искаш ли да я видиш?

— О, да, много бих искала.

Докато Ефи слагаше Найджъл в леглото, Кристи вдигна дъщеричката си от люлката и я подаде на Лара.

Израснала в цигански катун, където винаги има много бебета и деца, Лара непринудено гушна детето.

— Хубава е — изрече Лара, омаяна от морскозелените очи на детето и червеникавия мъх по главичката му. — Колко е голяма?

— Алтея кара третия месец — каза Кристи — и вече върти баща си на малкото си пръстче.

— Не е за чудене — отвърна замислено Лара. — Иска ми се...

Не довърши изречението и върна бебето на Кристи.

— Ще я взема, Кристи — предложи Ефи.

— Да — каза Кристи. — Ще дойда да я накърмя по-късно, след като заведе лейди Лара в стаята ѝ.

Стаята на Лара беше малко по-нататък по тесния коридор. През високите прозорци тя зърна извисяващи се планини, сини небеса и обрасли с изгравниче хълмове. Тъкано килимче покриваше пода, а около високото легло бяха окачени тежки кадифени завеси, които можеше да дръпне, за да се предпази от студа. Стенни килими закриваха каменните стени, на прозорците бяха окачени кадифени завеси, които предпазваха от зимния студ.

— Избрах тази стая за тебе заради великолепия изглед — каза Кристи. — Дрехите ти вече са разопаковани и са подредени в раклата в долния край на леглото. Не си донесла много неща, така че се чувствай свободна да искаш каквото не ти достига.

Изгледа критично Лара.

— По-висока съм от тебе, но Маргот е магьосница на иглата. Повечето ми лондонски дрехи ще се похабят тук, в планините, защото предпочитам тукашните платове и обикновените блузи.

Кристи не бързаше да си тръгне, затова Лара заподозря, че има нещо предвид. Наистина беше така, както скоро стана ясно, а красивата водачка на планинския клан не беше от хората, които говорят със заобикалки.

— Не мога да си представя някоя жена да откаже предложение от Джулиън. От това си вадя заключението, че ти е безразличен.

Лара се изчерви. Само да знаеше Кристи колко не ѝ е безразличен...

— Джулиън е... изключителен мъж — каза тя, подбирайки внимателно думите си. — Коя жена би била безразлична към него?

— И аз така си помислих — каза самодоволно Кристи.

— Има ли конкретна причина за отказа ти?

Лара се поколеба.

— Да.

— Прости ми — извини се Кристи. — Не искам да любопитствам, но Джулиън, изглежда, няма търпение да се ожени за тебе. Стори ми се странно, защото беше казал на Синджън, че никога няма да се задоми или да създаде дете, след като Даяна умря. — Вдигна ръка към устата си.

— О, извинявай. Понякога говоря прекалено много.

— Няма нищо — увери я Лара. — Знам всичко за Даяна и вендетата на Джулиън срещу виновниците за смъртта ѝ. Точно тя е причината, поради която не желая да се омъжа за Джулиън. Искам мъжът, с когото встъпва в брак, да ме обича толкова, колкото и аз го обичам.

— Но Даяна е мъртва — възрази Кристи.

— Призракът ѝ стои помежду ни — настоя Лара. — Няма да се омъжа за Джулиън, докато той не я погребее окончателно.

Кристи докосна ръката ѝ.

— Надявам се това да стане скоро. Ще те оставя да си почиваш, а аз ще се погрижа за дъщеря си. Искаш ли да се изкъпеш? Вечерята е в шест и половина. Може ли да ти казвам Лара?

— Разбира се, а аз ще ти казвам Кристи. Баня — това звучи чудесно, Кристи.

Джулиън и Синджън седяха пред огъня, обсъждайки ситуацията.

— Страхувам се, че нещо се е случило с Ема — заяви загрижено Джулиън. — Ако Блейкли допусне тя да пострада, ще го извикам на дуел.

— Ако Рори не успее да научи нещо за импулсивната ни сестра, ще събера разузнавателна група. Мислиш ли, че са ви проследили дотук?

Джулиън се замисли.

— Не и доколкото ми е известно, но няма как да бъда сигурен. Но не се заблуждавай, враговете ми няма да оставят камък непреобърнат, докато не ме открият.

— Защо искат смъртта ти?

— Много малко ми остава, за да разкрия самоличността на човека зад доходоносната контрабанда, която лишава правителството ни от законни приходи. Стесних съмненията си до трима мъже. Единият от тях е бащата на Лара, но се моля да съм сгрешил за него.

— По дяволите! Каква бъркотия! Станхоуп би ли навредил на собствената си дъщеря?

— Не мога да повярвам такова нещо за него, но и не го изключвам напълно. Затова доведох Лара тук. Разчитам на тебе и на клана да я защитавате.

— Можеш да разчиташ на нас, Джулиън — закле се Синджън. — Ще предупредя вождовете да внимават за непознати.

— Мога да се грижа за себе си, знаеш. Но се тревожа за Лара. Тя не заслужава всичкото това. Спаси ми живота и заяви... е, няма нужда да го казвам, но ѝ дължа много повече, отколкото някога бих могъл да ѝ върна.

Синджън се намръщи.

— Затова ли искаш да се ожениш за нея? От това, което видях, ми се струва, че с нея сте... е, повече от приятели.

Джулиън се изчерви и отвърна поглед.

— Наистина сме повече от приятели. Сигурно така и така ще го разбереш, затова мога да ти кажа. С нея сме любовници. Не знаех, че е дъщеря на граф, когато... отнех девствеността ѝ. Редно е да ѝ предложи името си.

— Лара като че ли се колебае да приеме предложението ти. Защо?

— Вероятно е свързано с Даяна — допусна Джулиън. — Лара мисли, че обичам една мъртва жена.

Веждите на Синджън се вдигнаха полека нагоре.

— Така ли е?

— По дяволите, Синджън, и ти ли? Даяна е мъртва много отдавна. Смъртта ѝ ми се отрази много сериозно и няма да се спра, докато не отмъстя за нея. Но Лара е от плът и кръв. Изпитвам много чувства към нея, а сред тях е и такава страст, каквата никога не съм изпитвал към Даяна. Не мога да не се упреквам, че предавам Даяна, задето съм толкова увлечен от Лара, но не е сега моментът да се

задълбочавам в душевните си бъркотии. Първо трябва да заловя убиеца на Даяна.

— Нямам намерение да ти давам съвети — каза Синджън, — но ми се струва, че е грешка да отричаш силните си чувства към Лара. Поучи се от моите грешки, братко. Упорствах и не скланях да кажа думите, които Кристи искаше да чуе, а това едва не ми коства съпругата и децата.

— Трябва да следвам съвестта си — обясни Джулиън. — Но ще се ожена за Лара, преди да се върнем в Лондон, независимо дали е съгласна. Възможно е да носи детето ми.

Синджън се подсмихна.

— А мене ме наричаше женкар.

— Не разбираш — продължи сериозно Джулиън. — С Лара сме женени според циганските закони. Тя се омъжи за мене, за да спаси живота ми, когато хората на Чакала дойдоха да ме търсят. Разбира се, никога не съм смятал този брак за законен или обвързващ, но не мога да отрека, че исках да спя с Лара, след като раните ми заздравяха. Тя не ми каза, че е графска дъщеря.

— А аз си мислех, че с Кристи сме имали проблеми — поклати глава Синджън. — Така или иначе вие двамата с Лара ще трябва сами да се справите със ситуацията. Но можеш да разчиташ на мене за всякаква закрила, която ви е необходима.

— Благодаря — изрече тържествено Джулиън. — Знаех си, че мога да разчитам на тебе.

— Наваксвате си с новините май? — запита Кристи, влизайки в залата. — Обсъдихте ли какво може да се е случило с Ема?

— Отивам да говоря с Рори и Гавин — каза Синджън и стана. — Ще покажеш ли Джулиън стаята му? Сигурно ще иска да се преоблече преди вечеря.

Синджън излезе от залата, а Джулиън последва Кристи нагоре към приемната.

— Може ли да видя племенницата си? — запита той.

— Найджъл и Алтея спят, но можеш да надникнеш — отвърна Кристи.

Тя отвори вратата на детската стая и Джулиън влезе вътре тихичко, сепвайки Ефи, която шиеше, седнала до люлката.

— Няма нищо, Ефи, това е Джулиън, братът на Синджън. Иска да види Алтея.

Джулиън се приближи и се взря в човечето, спокойно заспало в уютното си легълце. Не можа да устои на подтика да погали бузката ѝ с opakото на дланта си, учуден от мекотата ѝ. Един ден с Лара можеше да си имат дете като това, мина през ума му. Тази мисъл го сепна, но му се видя и доста привлекателна. Потънал в размисъл, се обърна и излезе от стаята след Кристи.

— Тук настаних Лара — каза тя, посочвайки една затворена врата по-нататък по коридора. — Сигурно сега се къпе. Твоята стая е на отсрещната страна.

Джулиън искаше да протестира срещу отделните стаи, но се въздържа. Тук не беше собственият му дом; трябваше да спазва правилата, наложени от домакинята. Но да изненада Лара във ваната ѝ — това си беше истинско изкушение.

— Вечерята е в шест и половина. Разчитам да придружиш Лара долу — каза Кристи, докато отваряше вратата на една голяма стая, обзаведена със солидни мебели като за мъж. — Дрехите ти са разопаковани. Ако имаш нужда да попълниш гардероба си, сигурна съм, че Синджън ще намери нещо, което да ти става! Той напоследък носи предимно килт и има много дрехи, които така и не облича.

— Благодаря, ще го имам предвид — отговори Джулиън, поглеждайки с копнеж към леглото.

Тясното одърче, на което бяха спали последната нощ в хана, доста го беше измъчило.

Щом остана сам, закрачи из стаята като неспокойно животно. Господ знае, че би могъл да подремне, но стаята на Лара го теглеше непреодолимо и го държеше буден. Освен това искаше да разбере какво мисли тя за Синджън и Кристи, как ѝ се вижда Гленмур, дали е настанена добре и... Просто не можеше да се стърпи. Нямахше да се успокои, докато не говори с Лара.

Не видя никого, когато излезе в коридора. Бързо прекоси тясното пространство и почука леко на нейната врата. Когато не чу отговор, завъртя дръжката и влезе вътре. Тя още се къпеше — лежеше, опряла глава на ръба на ваната, поставена пред камината.

Отблясъкът от трепкащите пламъци смекчаваше златистия цвят на кожата ѝ. Объркани черни къдрици се спускаха над ръба на ваната.

Очите ѝ бяха затворени, сякаш бе заспала. Джулиън се приближи, тялото му беше напрегнато, копнеещо. Щеше ли някога да угасне страстта му към дивата циганка, каквато беше неговата любовница?

Като че ли усетила присъствието му, тя отвори очи.

— Джулиън! Какво правиш тук? Това е моята стая.

— Искам да видя дали си настанена удобно. Когато не отговори на почукването ми, реших да вляза.

— Предпочитам да излезеш — изрече тя рязко.

Джулиън я изгледа втренчено.

— Какво има, скъпа? Не възразяваше, когато те гледах как се къпеш в хана снощи.

— Тук е домът на брат ти, Джулиън. Всичко е съвсем различно.

Той изфуча.

— Нищо не е различно. Сватбата ни ще се състои веднага щом намеря Ема. Ще станеш моя съпруга, още преди да замина оттук. В селото има черква и свещеник, който, сигурен съм, ще бъде щастлив да извърши церемонията.

— Ще видим — възрази Лара.

— Междувременно — каза Джулиън, отправяйки ѝ похотлива усмивка, — няма причина да си отказваме някои малки радости.

Лара нададе стреснат вик, когато той потопаи ръце в изстиващата вода и я извади от ваната. Грабна една кърпа и я обви с нея, докато я носеше към леглото.

— Джулиън, пусни ме. В дома на брат ти сме и...

— И какво?

— Трябва да пазим приличие.

— Приличието да върви по дяволите! Хрумва ми, че през по-голямата част от живота си съм бил прекалено предпазлив и благоразумен. Някога Синджън ме наричаше непоносим педант и трябва да се съглася, че е така. Това правят с човека отговорността и дългът. Но ти промени всичко това, диво мое циганче. Не мога да мисля за нищо друго, освен да разтворя краката ти и цял да потъна в теб.

Думите му пробудиха зов в кръвта на Лара — зов, който тя отчаяно се опита да потисне. Но любовта ѝ към този невъзможен мъж беше толкова силна, че тя не можеше да му откаже почти нищо.

Дюшекът хлътна под тежестта на Джулиън. Той ѝ се усмихна.

— Имаме много време преди вечерята.

— Не сме женени, Джулиън, сам го каза. Ще изпитвам вина, че съм злоупотребила с гостоприемството на Кристи.

Той дръпна кърпата от тялото ѝ.

— Кристи няма да разбере. Освен това тя не е глупава. Сигурно е отгатнала, че сме любовници.

Той сведе тъмнокосата си глава над ъгълчето на устата ѝ и остана за един дълъг миг, обсипвайки го с нежни целувки.

— Всеки път, когато сме заедно, увеличаваме риска да зачена детето ти — възрази Лара.

Той намери устата ѝ. Лара въздъхна тихо и се предаде. Той започна да я целува така, че я остави без дъх, после вдигна глава и каза:

— Да, знам, знам.

Лара се вдигна на лакти.

— Искаш да забременея! Не разбирам.

— Казах ти, че ще се оженим. Изобщо няма да има значение, ако бъдеш бременна, когато разменим брачните си обети. Поне няма да имаш извинение да отказваш.

Лара се взря в искрящия му, решителен поглед и му отправи треперлива усмивка.

— Обичаш ли ме, Джулиън?

— Има ли значение? — прошепна той срещу устните ѝ.

— За мене има. Ще се откажеш ли от вендетата срещу убийците на Даяна?

— Да се откажа? — ахна Джулиън, видимо поразен. — Не и докато тези копелета не попаднат в затвора.

Сърцето на Лара беше съкрушено. Как можеше толкова лесно да се подмами? Джулиън не я обичаше. За един кратък миг си беше помислила — не, беше се надявала, — че той най-накрая е слязъл в тъмните кътчета на сърцето си и е открил любовта.

— Ще уредя всичко, Лара — продължи Джулиън. — Взех специален лиценз, преди да напусна Лондон, макар да се съмнявам, че ще има нужда от него в шотландските планини.

Надигна се и започна да се съблича.

— Не се тревожи за Кристи или Синджън. И те са били любовници. Освен това Синджън вече знае за циганския ни брак.

— Казал си му? — ахна Лара.

— Трябваше да обясня как е между нас двамата. — Свали и последните части от облеклото си и я покри с тялото си. — Сега ще замълчиш ли и ще ме оставиш ли да те любя?

— Няма да стане — каза Лара и се измъкна изпод него. Взе пенъоара си и напъха ръце в ръкавите. — Ще се омъжа за тебе и ще те оставя да ме любиш, когато кажеш, че ме обичаш, и го кажеш сериозно.

— Много съм привързан към тебе — каза Джулиън и посегна към нея.

Тя му се изплъзна.

— Защо се пазиш толкова от това чувство? Даяна е мъртва. Защо се отвращаваш от това, да откриеш любовта с друга жена?

Джулиън скочи на крака.

— По дяволите, Лара, какво искаш от мене? Душата ми ли? Любовта е опасна. Да обичаш отчасти означава да умреш, когато някой, към когото си привързан, ти бъде отнет. Е, сега доволна ли си?

Лара зяпна смаяно. Никога не би предположила, че Джулиън се страхува да обикне отново. Че се бои да не би отново да загуби някого. Че го е страх да не би човекът, когото обича, да му бъде отнет.

— Значи предпочиташ да таиш чувствата си дълбоко у себе си, вместо да обичаш свободно — изрече тя мрачно. — Жал ми е за тебе, Джулиън. Когато осъзнаеш колко си грешил, може да реша, че не си заслужава да те чакам.

— По дяволите, Лара, няма да има никакво чакане. Ще се оженим след няколко дни и няма да приема „не“ за отговор.

Той скъси разстоянието помежду им и я привлече в прегръдките си.

— Давай, инати се, отказвай ми ласките си, но щом се оженим, ще спим в едно легло всяка нощ.

Целуна я властно, силата на решимостта му я завладя. Джулиън наистина я обичаше. Наистина. Просто още не го осъзнаваше. Или ако го осъзнаваше, беше прекалено упорит, за да си го признае.

Ниско ръмжене се изтръгна от гърдите му, когато я вдигна и я отнесе обратно в леглото. Тя вдигна очи към него; горещият му поглед накара кожата ѝ да настръхне.

Очите ѝ се спуснаха по великолепното му тяло, омаяни от играта на мускулите по него. Бележите от раните му не намаляваха неговата съблазнителност. Правеха го дори още по-привлекателен. Погледът ѝ слезе надолу, към неудържимата му ерекция, и дъхът ѝ замря.

— Продължавай да ме гледаш така, скъпа — прошепна той пресипнало, — и се кълна, че никога няма да излезеш от това легло.

Очите му блесяха, когато се отпусна на постелята. Точно когато посегна към нея, някой почука на вратата. Секунди по-късно вратата се отвори и влезе Кристи.

— Надявам се да не съм те събудила, Лара — каза домакинята. — Донесох ти наметка, да има с какво да се загръщаш. В замъка има доста течение по това време на годината и... о...

Джулиън изстена и посегна към панталоните си.

— Прости ми — каза Кристи. Очите ѝ блеснаха развеселено. — Не знаех, че имаш компания. Само ще оставя наметката на скамейката.

Лара порозовя от притеснение, но Джулиън, видимо несмутен, спокойно се напъха в панталоните си.

— Няма нужда да си тръгваш, Кристи — каза той, щом се прикри прилично. — Аз ще си тръгна. — Погледна към Лара. — Ще продължим този... разговор по-късно.

Събра останалите си дрехи и излезе от стаята.

— Нямах намерение да ви прекъсвам — извини се Кристи, след като Джулиън излезе.

— Радвам се, че го направи — отговори Лара. — Както виждаш, волята ми е слаба пред Джулиън.

— Трябва да се омъжиш за него — посъветва я Кристи.

— Ти би ли се омъжила за човек, който не те обича? Страстта е нещо хубаво, но аз искам повече.

— Омъжих се за човек, когото не обичах — призна Кристи. — Всъщност, ненавиждах Синджън, когато го видях за първи път. Разбира се, бях само на седем години и цялото ми семейство, с изключение на дядо ми беше избито от англичаните. Никога не съм мислила, че ще се влюбя в Синджън, когато отидох в Лондон да го съблазня. Дай на Джулиън време да разбере колко много означаваш за него. Той е решен да се ожени за тебе, знаеш го.

— Хм — изсумтя Лара.

— Помисли си, Лара. Джулиън нямаше така да иска да се ожените, ако не те обичаше.

— Честта му...

— Честта да върви по дяволите — каза Кристи. — Джулиън те обича. Омъжи се за него и го избави от мъките му.

[1] Килт (фустанела) — традиционна шотландска мъжка пола.
Б.пр. ↑

Лара заключи вратата си за Джулиън тази нощ и следващите две, и беше благодарна, че той не вдигна шум. Не лъжеше, когато каза на Кристи, че няма воля, щом става дума за Джулиън. За съжаление, Лара знаеше, че той ще постигне своето, независимо дали това ѝ харесва.

По-тревожна беше липсата на вести за Ема и лорд Блейкли. Като че ли бяха потънали в дън земя. Не ги бяха виждали, не бяха и чули нищо за тях след тръгването им от Лондон. Синджън и Джулиън събраха петдесет души от клана и цели два дни ги търсиха, но, уви, безуспешно.

Джулиън не беше отварял дума за брак след онази първа нощ, когато Кристи ги беше заварила, и това изнервяше Лара. Понеже го познаваше, тя подозираше, че крие нещо. Нещо, което вероятно ще измъкне от ръкава си, когато тя най-малко очаква.

Двудневното издирване на Ема и тежките въпроси около изчезването ѝ, разбираемо напрегнаха всички. Тази вечер Лара облече една от роклите на Кристи, които Мери беше преправила за нея, уви се с шотландското наметало и бързо слезе долу за вечеря. Всички се бяха събрали пред огнището в залата.

— О, колко ти отива тази рокля — възкликна Кристи. — Синьото решително е твоят цвят. А наметалото красиво допълва всичко.

— Съгласен съм — каза Джулиън. Ръката му обгърна талията на Лара и той я привлече към себе си. — Синджън, гостът ни пристигна ли вече?

— Още не, но съм сигурен, че скоро ще бъде тук.

— Гости ли ще имаме? — запита Лара.

— Само един — отговори Джулиън.

На Лара не ѝ хареса дяволитият блясък в очите му. Беше замислил нещо и точно това я изпълваше с безпокойство.

Мислите ѝ се разпиляха, когато Рори се втурна в залата.

— Синджън, тук са!

— Искаш да кажеш, гостът, когото очаквахме? — запита Синджън. — Покани го.

— Не, дойдоха лейди Ема и лорд Блейкли.

— Ема е тук? — възкликна Джулиън възторжено. — Господи, човече, доведи ги.

— Ето ни, Джулиън — каза Ема, докато тичаше към тях. Руди Блейкли я следваше на две крачки. — Извинете ни, че ви притеснихме.

— Къде бяхте, по дяволите? — едва не изкрещя Синджън. Отправи суров поглед към Блейкли. — Какво ви задържа, Руди? И гледай обяснението да е добро.

Руди се усмихна нежно на Ема, очите му светеха от любов. Хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. После твърдо срещна стоманените погледи на братята ѝ, без да трепне.

— Бяхме на меден месец. Оженихме се, преди да заминем от Лондон.

— Какво! — викнаха едновременно Синджън и Джулиън и гласовете им отекнаха като гръмотевица в огромната зала.

— Копеле такава! — изръмжа Джулиън, хвърляйки се към Руди.

— Предател! — настръхна Синджън и бутна брат си, за да докопа Руди.

Ема се изправи пред своя съпруг, за да го защити от гнева на братята си.

— Да не сте посмели да нападате Руди!

— Дръпни се, Ема — заповяда Синджън.

— Сега той е мой съпруг — заяви Ема.

— Мога да се защитя, любов моя — каза Руди и нежно я отстрани.

— Те не разбират — извика Ема. — Аз те обичам и ти ме обичаш, само това има значение. Ние сме женени и те не могат да направят нищо.

— Права е — каза Кристи, заставайки до нея. — Ема е зряла жена. Доверете и се. Тя знае какво прави.

Синджън погледна намръщено към жена си.

— Забравяш, Кристи, че познавам Руди по-добре от когото и да било. Знам всичко, каквото има да се знае за него, и не е достатъчно добър за сестра ми.

— Всеизвестен женкар като тебе не може да го критикува — напомни му Кристи. — Ти се поправи, защо и Руди да не може?

— Благодаря, Кристи — изрече меко Ема. — Не обвинявайте Руди. Аз съм виновна. Знаех, че братята ми никога няма да позволят да се оженим, затова убедих Руди да го сторим тайно. Венча ни съвсем истински свещеник, който лежи обаче в затвора за длъжници. Така правят двойките, които искат да се оженят без съгласието на родителите.

— Обичам Ема, Синджън. Никога няма да я предам или да я нараня. Ако ти можеш да бъдеш верен съпруг, довери ми се, че и аз също мога да бъда. Понеже влязох във владение на наследството си, съм достатъчно богат, за да я издържам. Нищо няма да ѝ липсва. Аз... съжалявам, че трябваше да го направим тайно.

— По дяволите, Блейкли, не беше хубаво от твоя страна — избухна Джулиън. — За Ема трябваше да устроим голяма сватба, да присъстват семейството и приятелите.

— Тези неща не ме интересуват — настоя Ема. Впери обожаваш поглед в Руди. — Всичко, което искам, го имам и то е тук.

— Какво стана с шестимата стражи, които пратих с вас? — запита Джулиън.

— Освободих ги — изрече войнствено Ема. — Казах им, че нямаме нужда от тях. С Руди отидохме право в затвора „Флийт“ и се оженихме. Прекарахме медения си месец в провинциалното имение на Руди в Нортъмбърленд. Моля ви, не ни се сърдете. Не ни оставихте никакъв избор, затова постъпихме така.

Лара не можеше повече да мълчи. Беше виждала Ема и Руди заедно и интуитивно знаеше, че Руди е искрен. Нежността, с която се усмихваше на Ема, начинът, по който я докосваше, бяха изпълнени се толкова чувства. Може би Джулиън не разпознаваше истинската любов, но тя я виждаше.

— Джулиън, може ли да поговорим насаме за малко?

Той я изгледа свирепо.

— Не може ли да почака?

— Не. Ще отнеме само миг.

— Много добре. — Отдалечи се от другите и изчака Лара да го последва. — Какво има?

— Това, че отказваш да повярваш в любовта, не означава, че тя не съществува. Не виждаш ли колко е щастлива Ема? Не всички получават лукса да се женят по любов.

— Прекалено си сантиментална, за да виждаш ясно ситуацията — изрече насмешливо Джулиън.

— А ти си прекалено коравосърдечен, за да допуснеш, че любовта съществува! — почти извика Лара. — Синджън се е поправил, какво те кара да мислиш, че това не може да стане и с Руди? Ема е твърде чувствителна, за да обича един неразкаял се женкар. Довери се на сестра си, допусни, че разпознава любовта, Джулиън. Възхищавам се на смелостта ѝ да направи онова, което смята правилно за себе си и за мъжа, когото обича.

Очите на Джулиън се присвиха.

— Какво според тебе трябва да направя? Да позволя сестра ми да допусне най-голямата грешка в живота си?

Лара решително повдигна брадичка.

— Позволи ѝ да бъде с мъжа, когото обича. Довери се на Руди. — Гласът ѝ се сниши. — И повярвай в любовта. Нима не виждаш, че тя съществува.

Джулиън не каза нищо, само я изгледа втренчено. После се обърна и отиде при останалите от семейството.

С глас, напрегнат от потискан гняв, той изрече:

— Ема, скъпа, не мога да погледна снизходително на стореното, но съм склонен да дам на Руди шанс да се докаже.

— Твърде късно е да се променят нещата — призна Синджън. — Стореното — сторено. Но това не означава, че няма да наблюдаваме зорко неочаквания зет — добави той, отправяйки към Руди най-строгия си поглед.

— Заклевам се, че няма да имате основание за недоволство — заяви Руди.

Джулиън безмълвно призна мъдростта в думите на Синджън. Ема беше избрала Руди и двамата явно много се обичаха. Кой беше той, че да ги разделя, щом собствената му връзка с Лара далеч не беше съвършена?

— Много добре — изрече неохотно и макар да му струваше много, протегна ръка към новоизлюпения си зет.

— Няма да съжаляваш, Джулиън — грейна Руди, стискайки ръката му.

— Винаги си бил най-добрият ми приятел — призна Синджън, — а сега си ми и зет. Обещавам, че няма да те убия, задето открадна сестра ми, стига да не престъпиш чертата.

Протегна ръка и Руди я стисна. Лицето на Джулиън още не се беше съвсем разведрило, когато вратата се отвори и влезе Гавин, придружен от още един мъж.

— Пристигна — каза Гавин. — Преподобният Гордън е тук, за да извърши обреда.

Един висок шотландец с черна свещеническа дреха влезе в залата.

Лара отправи към Джулиън поглед, изпълнен с подозрение.

— Какъв обред? — попита тя. — За какво говори той, Джулиън?

Джулиън се прокашля.

— Чудесна случайност е, че Ема и Руди пристигнаха точно сега. Цялото семейство се събра и ще присъства на сватбата ни.

— Ще се жените с Лара! — възкликна Ема и плесна радостно с ръце. — Колко хубаво! Бях започнала да се безпокоя за тебе, Джулиън. Надявах се един ден да си намериш жена, която да обичаш.

Лара изфуча.

— Джулиън не ме обича и няма да има никаква сватба. Съжалявам, ваше преподобие, че сте дошли напразно в Гленмур.

Джулиън изруга под нос. Никога не беше срещал по-упорита жена.

— Бъдещата ми булка е нервна, ваше преподобие. Моля, започнете церемонията.

Лара го изгледа свирепо.

— Предупреждавам те, Джулиън...

— Може ли да поговоря насаме с Лара? — намеси се Кристи и дръпна евентуалната невеста настрана.

— Няма да промениш намерението ми — изсъска Лара, когато Кристи почти я завлече далеч от тумбата хора, събрани пред огнището.

— Лара, обичаш ли Джулиън, кажи?

— Да — призна тя неохотно.

— Вярваш ли му?

Сега отговорът ѝ не беше толкова уверен.

— Не знам... Изостави ме, защото мислеше, че съм циганка, следователно недостойна за него. Но да, все пак предполагам, че му вярвам.

— Тогава послушай съвета ми и се омъжи за него. Синджън ми разказа всичко за Джулиън и Даяна. Останах с впечатлението, че той е бил много привързан към нея, но не е било огромна страст. Разбирали се са, били са обещани един на друг още от деца. Би било безчестно от негова страна да не обича годеницата си.

— Обичал е Даяна достатъчно, за да й направи дете — атакува Лара. — Тя е била бременна, когато е умряла. Децата, които аз ще му родя, ще бъдат на второ място след онова, което е загубил.

— Джулиън е почтен човек. Доста по-честен от Синджън — разсъждаваше на глас Кристи. — И също като него е страстен мъж. За разлика от Синджън Джулиън не би изневерил на годеницата си. Двамата с Даяна са били почти женени. Имало е законен годеж. Вероятно не са виждали основание да чакат сватбата, за да консумират връзката си. Даяна е мъртва. Това, което имате с Джулиън, е нещо рядко. Видях как те гледа, как те следва с очи. Ако това не е любов, не знам кое е.

— Сърцето ми казва, че Джулиън ме обича, но е твърде упорит, за да си го признае.

— Тогава рискувай, Лара. Омъжи се за него. Гарантирам, че думите, които искаш да чуеш, скоро ще дойдат.

— За какво си говорят според тебе? — обърна се Джулиън към Синджън, докато наблюдаваха как двете жени обсъждат сериозно нещо.

Преподобният Гордън се беше преместил близо до огнището, отпивайки от греяното вино, което Маргот му беше донесла, а Ема и Руди бяха погълнати един от друг, взираха се в очите си и си разменяха нежни думи.

— Кристи вероятно се опитва да влее малко разум на Лара — предположи Синджън.

— Надявам се да я послуша.

— Ти май много обичаш Лара — изрече замислено Синджън. — Не си спомням да изразяваш особено бурни чувства към Даяна. О, знам, казваше, че я обичаш, и ти вярвам, но любовта има различни степени.

— Хм. Какво те прави такъв експерт?

Синджън му се усмихна закачливо.

— Забравяш, че говориш с лорд Грях, всеизвестния женкар. Знам всичко, каквото има да се знае за любовта.

— Знаеш всичко, каквото има да се знае за секса — изсмя се Джулиън. — Ти си последният човек, при когото бих дошъл за съвет относно любовта.

— Няма значение, давам ти го. Не съм глупав. И най-големият наивник може да види, че обичаш Лара. Ако ти не го виждаш, значи си по-голям глупак, отколкото съм подозирал. Много пъти си ми чел конско в миналото, сега е мой ред.

— Знам, че ми мислиш доброто, Синджън, но има нещо, което не знаеш. Преди да предложи сърцето си на Лара, трябва да се освободя от вината, че съм обичал Даяна по-малко, отколкото би трябвало. Тя умря заради мене, за бога! Направих ѝ дете. Тогава не познавах Лара и нямах представа, че съществуват и по-силни чувства.

— Не се живее лесно с вина. Може би трябва... Внимавай — изсъска Синджън. — Кристи и Лара са приключили разговора. Идват.

Джулиън затаи дъх, когато двете жени се приближиха към тях. Опита се да разгадае изражението на Лара, но тя го беше грижливо маскирала с любезна усмивка. Щеше ли отново да го отхвърли? Няма значение, реши той, затвърждавайки намерението си. Иска или не, тя ще се омъжи за него тази вечер.

Свещеникът видя жените да се приближават и се надигна от мястото си до огнището. Усмихна им се благо.

— Всичко наред ли е? Да започвам ли церемонията?

— Какво ще кажеш, Лара? — запита Джулиън, давайки ѝ избор, преди да бъде принуден да ѝ го наложи.

Когато Лара вдигна поглед към него, Джулиън почти загуби дар слово. Очите ѝ бяха пълни с толкова много любов, че се почувства недостоеен. Запита се дали е способен да отвърне със същата преданост. Беше се провалил с Даяна, можеше ли да си вярва, че ще даде на Лара такава любов, каквато заслужаваше?

Мислите му секнаха внезапно, когато Лара изрече:

— Ще се омъжа за тебе, Джулиън, макар че тази английска церемония няма да бъде по-малко обвързваща от циганската. Ще се омъжа за тебе, защото вярвам в тебе и вярвам в любовта.

Съгласието ѝ донякъде успокои Джулиън. Значи правеше каквото трябва. Лара никога нямаше да бъде обект на презрение от страна на висшето общество. Щеше да бъде неговата графиня.

Пое ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Започвайте обреда, ваше преподобие.

Семейството се събра наоколо, когато преподобният Гордън отвори требника си и започна да чете брачната формула. Очите и на Синджън, и на Кристи бяха замъглени, а Ема хлипаше, без да се съдържа. Членовете на клана Макдоналд като че ли извираха от ламперията, изпълвайки огромната зала.

Джулиън забрави да диша, когато дойде време Лара да изрече обетите, но нямаше защо да се безпокои. Тя се врене във вярност с висок и ясен глас. Единственият момент, когато като че ли се смути, беше когато Джулиън извади от джоба си един пръстен, инкрустиран с изумруд, и го надяна на пръста ѝ. Прилегна идеално, точно както си знаеше, че ще стане.

— Беше на майка ми — прошепна той. — Нося го със себе си още откакто обявихме годежа във вестниците.

После я привлече в прегръдките си и я целуна сред избликналите аплодисмент и смях. Беше женен! Най-накрая. По дяволите! Защо му беше толкова добре от това?

Лара се вираше в пръстена, който Джулиън току-що беше сложил на пръста и, и чувстваше как в нея избухва щастие. Беше се противила дълго време, но сега, когато всичко беше свършило, усети как огромен товар се смъква от душата ѝ. Вярваше, че Джулиън я обича, и се молеше да не чака цял живот, докато чуе онези думи от него.

Голям празник последва церемонията. Толкова много хора от клана Макдоналд надойдоха в залата за празненството, че Лара осъзна, как грижливо е планирал този ден Джулиън и как всички са знаели, с изключение на нея. Толкова много храна, помисли тя, докато върху огъващите се маси се поднасяха нови и нови блюда.

Имаше морска пъстърва, стриди, костенурки, печено агнешко и еленско, различни зеленчуци, последни дарове на лятото, и пет-шест вида плодови пити и пудинги. Лара опита само няколко от вкусните ястия, преди да се откаже. Стомахът ѝ можа да побере само толкова.

След яденето дойдоха селските музиканти, придружени от циганска трупа танцьори, акробати и жонгльори. Виното, бирата и хубавото шотландско уиски се лееха като вода. Шотландците бяха буен народ и когато Джулиън я запита дали е готова да се оттеглят, тя се съгласи с огромно удоволствие.

Подсвирквания, шеги и неприлични подмятания ги последваха по стълбите, докато двамата се качваха на горния етаж.

— Докато вечеряхме наредих да преместят нещата ми в твоята спалня — каза Джулиън, отваряйки вратата на стаята ѝ, и я въведе вътре. — Изгледът е по-хубав... не че ще ни трябва тази нощ.

Лара застана в средата на стаята и се огледа. Сърцето и трепна. Покривката на леглото беше отметната, завесите на прозорците бяха дръпнати. Сладка миризма на теменужки се носеше откъм леглото и Лара разбра, че някой е напръскал парфюм по чаршафите. Работа на Кристи, предположи тя.

Отмести очи към Джулиън и погледът ѝ го обгърна оценяващо. Изглежда, беше заел нещо от Синджън, защото беше елегантно облечен с тъмносин сатенен панталон, светлосиня жилетка и сребрист жакет. Набрана дантела украсяваше маншетите и яката на снежнобялата му риза, обувките му бяха със сребърни катарамии.

— Почти нищо не каза тази вечер — изрече Джулиън, докато сваляше жакета си. — Съжالياваш ли, че се омъжи за мене?

— Още не, Джулиън.

— Не изглеждаш убедена. Какво мога да направя, за да променя това?

Погледът му се впи в нейния с почти хипнотична интензивност. След миг напрегнато мълчание тя каза:

— Знаеш, Джулиън, винаги си го знаел.

— Знам, че те искам, скъпа. Тези последни няколко дни без тебе в прегръдките ми, в леглото ми бяха ад. Още някой ден — и щях да разбия вратата ти.

Лара се усмихна. Изобщо не се съмняваше в това.

— Ела тук, любов моя.

Разтвори ръце и тя пристъпи към него. Той я прегърна и Лара се почувства така, сякаш най-после е у дома. Беше се държала настрана колкото можа, но този решителен Джулиън не приличаше на никоя

друга сила на света. Беше сломил съпротивата ѝ, а съветът на Кристи я беше тласнал към окончателното решение.

— Искам те гола — прошепна Джулиън до ухото ѝ. — Ще се любя с тебе цяла нощ.

— Да, Джулиън, люби ме — изрече тя тихо.

Щеше да има поне тялото му, ако не сърцето му.

Тъмносините очи на Джулиън блестяха от страст, докато я целуваше. Това, което започна като нежно сливане на устни, стана горещо, жадно, изпълнено с още повече страст, властно. Тя вплете пръсти в гъстата му коса и го притисна към себе си, докато отваряше уста под напора на неговата. Езикът му се вмъкна вътре, навлизаше дълбоко и парещо. Телата им се напрегнаха едно срещу друго, дъхът им излизаше на накъсани пъшкания, ръцете им докосваха, възбуждаха, обладаваха. Но това не беше достатъчно.

Той отдели устата си от нейната. Светлината на свещта разкриваше лице, напрегнато от жажда и силен копнеж. Ръцете му се стегнаха около талията ѝ, за да я отделят от нея. Тогава той започна да я съблича, дори откъсна единия ѝ ръкав, нямайки търпение да я види гола. Сграбчи роклята ѝ, вдигна я и я изхлузи с един замах. С треперещи пръсти отвърза шнура на фустата ѝ. Тя се свлече около краката ѝ, той я вдигна и избута дрехата с крак.

Тя стоеше пред него по риза, очаквайки той да свали и нея, но блясъкът в очите му я предупреди, че му е хрумнало нещо друго.

— Можеш ли да свалиш останалото сама? — запита Джулиън. Гласът му беше нисък и разтапящ, очите — замъглени и потъмнели.

Тя кимна безмълвно. Той седна на ръба на леглото и свали обувките и чорапите си. Лара усещаше желанието му, виждаше го в решителното му изражение и в напрегнатото очакване на тялото му. Усещаше гърдите си набъбнали, чувстваше влага да се събира между краката ѝ.

Предизвикателно бавно тя развърза жартиерите си една по една, навивайки чорапите надолу първо по единия крак, после по другия, а накрая ги свали заедно с обувките. Чу го да си поема дъх със свистене.

— Ризата — изпъшка той. — Махни я.

Усмивайки се съблазнително, тя я плъзна нагоре мъчително мудро. Той стана, за да свали панталоните си, после отново седна. Горещият му поглед се плъзна по нея като топъл мед; възхитителни

тръпки пробягаха по гръбнака ѝ. Стаята беше толкова тиха, че тя не чуваше нищо, освен пращането на свещите в свещниците и острото си, възбудено дишане.

Джулиън я дръпна към себе си и тя застана между разтворените му бедра, положила ръце на раменете му. Изстена тихо и затвори очи, когато почувства как пръстите му се забиват в седалището ѝ. Тежка влага като мъзга се събираше между краката ѝ, усилвайки все по-нарастващото ѝ желание за този мъж.

— Толкова си красива — прошепна той. — Когато циганите танцуваха тази вечер, си те представях как се въртиш пред мене. Никога не съм виждал някой да танцува като тебе, моя дива, красива циганко. Музиката отприщва нещо необуздало в това твое невероятно тяло.

— Джулиън, не си длъжен да казваш тези неща — изрече Лара, изненадана от откровеността му. — Сега сме женени.

Сериозно ли говореше той?

— Защо се съмняваш в мене? Говорех сериозно.

Ръцете му се раздвижиха, дланите обхванаха пълните ѝ гърди, а езикът му започна да дразни зърната. Тя изстена и се изви срещу него, когато той засмука едното във влажната топлина на устата си. После освободи зърното и я привлече в скута си.

— Това е брачната ни нощ — прошепна срещу устните ѝ.

— Имаме брачна нощ преди седмици — напомни му тя.

Той се обърна изведнъж и тя се озова под него; твърдото му тяло я притисна към дюшека.

— Джулиън!

Тя трепереше, изгаряна от горещина, измъчвана от жестоки вълни на желание. Пръстите ѝ се вплетоха в косата му, за да доведат устните му до нейните. Целувката му беше всичко, което тя искаше, от което имаше нужда, но не, и това не беше достатъчно.

Тя като че ли знаеше точно какво ѝ е необходимо. Ръката му се плъзна по корема ѝ, тежестта му се премести, когато той пъкна колене между нейните, разтваряйки ги широко. Дъхът ѝ спря, когато усети как пръстите му я разделят. Тогава устата му започна да я вкухва. Тя раздвижи ханша си, копнеейки за това, което само Джулиън можеше да ѝ даде, но той не бързаше, вкушваше я задълбочено, езикът му беше

греховен меч, който проникваше отново и отново във влажния ѝ център, а после облизваше нежната пъпка на женствеността ѝ.

Лара изкрещя, изви шия, раменете ѝ се отделиха от леглото, когато влетя в окото на бурята, устремена към диво, разтърсващо освобождение.

Когато се свести, го намери клекнал над нея, с лице, помрачняло от жажда и неутолим копнеж. Пръстите ѝ се свиха около китките му и го притеглиха нетърпеливо.

— Ела вътре, Джулиън, моля те.

Той се надигна и голямото му, тъмно тяло се извиси над нея, а ноздрите му трепнаха.

— Лара — изрече с остър шепот, — ти си моя. Цялата си моя.

— Винаги съм била твоя, Джулиън.

Той не даде знак, че я е чул, когато пъкна ръце под седалището ѝ и я настани срещу горещия си, влажен връх.

— Сложи ме вътре — изстена той. — Отведи ме в рая.

Ръката ѝ се стегна около члена му, въвеждайки го в отвора. Чу дъха му в ухото си, когато той се вмъкна във влажната ѝ ножница, разтягайки я, изпълвайки я със своята топлина и сила, докато не се озова заровен толкова дълбоко, че ѝ се стори, че пронизва душата ѝ.

— Не помня кога съм бил толкова твърд — изпъшка Джулиън.

Взря се дълбоко в очите ѝ, надигна се на лакти и започна да влиза и да излиза. Напред-назад, усилвайки темпото, докато и двамата не започнаха да се задъхват.

Тя се вкопчи в гърба му и обви крака около диво извиващия се негов ханш. Пое си дъх и го привлече още по-надълбоко. Той влизаше и излизаше още по-ускорено, още по-властно, всеки тласък я издигаше все по-нависоко, докато тя почти не припадна от невероятно удоволствие.

Той сведе глава, устата му пое дивите ѝ викове на наслада, които тя дори не усещаше, че издава. Усещанията се засилваха, трупаха се едно върху друго, докато тя се стремеше към върха, който изкусително се мерзелееше в обсега ѝ. Тогава усещанията избухнаха в нея, над нея, вътре и наоколо като разтърсващо кресчендо от вихрени цветове и възторжен екстаз.

— Обичам те, Джулиън!

И да го беше чул, Джулиън не даде никакъв знак, защото се беше устремил към собствената си кулминация. Тя го усети да замира, чу острото му издишване и почувства топлината на семето му да избухва вътре в нея.

След това заспаха. Тя се събуди по някое време през нощта и усети ръцете на Джулиън да се плъзват по корема ѝ и надолу между краката ѝ. Без колебание тя се обърна в прегръдката му и му позволи отново да я люби.

Джулиън се събуди пръв на следващата сутрин. Протегна се и се усмихна. Не можеше да си спомни кога е бил толкова гладен или кога се е чувствал толкова добре. Устата му се напълни със слюнка, когато си помисли за яйца, резен бекон, бъбреци и горещо кафе. Изкъпа се, обръсна се и се облече, без да буди Лара, после тихо излезе от стаята. Семейството се беше събрало долу в залата за закуска.

— Къде е Лара? — запита Кристи леко развеселено.

— Още спи — отговори Джулиън с ужасна мъжка арогантност.
— Не спа добре нощес.

Синджън се изхили гръмогласно.

— И чия беше вината, питам се?

— Много харесвам Лара, Джулиън — каза срамежливо Ема. —
Моля те, не бъди проклет с нея.

Джулиън се намръщи.

— Това какво трябва да означава?

— Нали... ти преживя толкова много и... ами...

— Давай, Ема, говори!

— Не вади душата на съпругата ми, Джулиън — каза Руди, плъзвайки ръка около талията на Ема.

— За какво спорите?

Всички се обърнаха, когато Лара влезе в залата и седна до Джулиън.

— Мислех, че спиш — каза той.

— Спях, но се събудих, когато ти излезе.

Джулиън изгледа предупредително Ема.

— Няма никакъв спор, скъпа.

Точно тогава Мери влезе в залата и постави димяща купа пред Джулиън.

— Какво е това? — запита той, мръщейки се на лепкавата маса, трепереща пред него.

Със сигурност не можеше да е закуската му.

— Овес, милорд — изрече весело Мери. — Щом брат ви може да го яде, и вие можете.

Синджън скри смеха си с кашлица, когато Джулиън вдигна вежда към него.

— Не обичам овес — каза той.

Мери се засмя, очевидно наслаждавайки се на смущението на Джулиън.

— И брат ви не го ядеше, но се научи да го харесва.

— Опитай — настоя Лара. — Според мене дава сила. И аз бих искала една купа, Мери.

Грейнала, Мери се върна в кухнята за закуската на Лара. Джулиън метна свиреп поглед след нея, но все пак гребна една лъжица от купата. Помъчи се да потисне гаденето, когато овесът се спусна в гърлото му, но загуби битката.

— Свикнал съм нещо по-засищащо — оплака се той.

— Хайде, Джулиън, не е толкова лошо — упрекна го Синджън. — Свикваш, когато го ядеш всеки ден. Дори заобичах *banocks*.

— Слава богу, скоро ще се върна в Лондон и ще имам пак цивилизована закуска с яйца, бъбреци, препечен хляб и бекон.

Преглътна със затруднение още една халка и направи гримаса. Почти беше довършил овесената каша, когато Мери се върна. Постави чиния с яйца и бекон пред Джулиън и взе опразнената купа.

— Ще се справите, ваша светлост — каза тя доволно. — Брат ви не се справи по-добре от вас първия път. Ето любимите ви яйца.

Все още ухилена, тя се запъти обратно към кухнята.

Синджън и Кристи прихнаха да се смеят.

— Издържа изпитанието, Джулиън — каза Синджън, бършейки сълзите от очите си. — На мене ми отне малко повече време.

Мери дойде след миг с купа овесена каша за Лара.

— Ще искате ли яйца, милейди?

Лара погледна към яйцата на Джулиън и почувства как стомахът ѝ се преобръща. Отвърна поглед с отвращение. Пое си дълбоко дъх, за да успокои бунтуващия се стомах, и поклати отрицателно глава.

— Кашата ми е достатъчна, Мери, благодаря все пак.

Лара успя да преглътне две лъжици, преди да отмести настрана купата.

Кристи вероятно беше забелязала внезапната загуба на апетит, защото я посъветва.

— Може би чай и препечен хляб ще ти дойдат добре тази сутрин, Лара.

Лара отправи благодарен поглед към Кристи.

— Да, сигурно.

Маргот се надигна да я обслужи.

— Довърши си закуската, Маргот, ще си ги донеса сама.

Джулиън се наведе към нея и запита:

— Добре ли си? Много ли бях груб към тебе снощи?

Лара му отправи окуражаваща усмивка.

— Много съм добре, Джулиън. Никога не ям много на закуска. — Бутна назад стола си. — Връщам се след малко. Сигурна съм, че Мери няма да възрази, ако нахълтам в кухнята ѝ.

Кристи стана.

— Ще дойда с тебе. Мери може да не е в кухнята, а не знаеш къде стоят нещата.

След като излязоха от залата, Кристи докосна ръката на Лара.

— Какво ти е, мила? Изглеждаш малко бледа тази сутрин. Да не би Джулиън да ти е прекалил снощи?

— О, не, нищо такова — увери я Лара. — Той никога не би ме наранил. Стомахът ми е малко разстроен тази сутрин, но това едва има нещо общо с брачната ми нощ.

Кристи я изгледа многозначително.

— Спомням си това усещане. Бременна си, нали?

— Възможно е — допусна Лара. — Надявам се, не мислиш лоши неща за мене. Нали разбираш, с Джулиън сме женени от доста седмици. Оженихме се по циганската традиция и живяхме като мъж и жена, макар че той отказваше да признае брака. Беше ми много болно, когато ме изостави, сякаш не означавам нищо за него. Бях някаква си циганка, недостойна за високото му положение.

— Синджън вече ми разказа малко от историята ви, но не знаех, че Джулиън те е изоставил в циганския лагер.

Лара въздъхна, отпусвайки си щедра доза самосъжаление.

— Той не мислеше, че ще се видим отново. Срецнахме се случайно в Лондон.

— Кога ще му кажеш за детето?

— Когато се уверя — каза предпазливо Лара.

— Много добре, ще пазя тайната ти — обеща Кристи. — Не бях честна със Синджън и това едва не ми струва брака. Имай го предвид.

Влязоха в кухнята.

— Мери е тук — каза Кристи. — Ще говорим по-късно.

Синджън и Джулиън се задържаха в залата след закуска, защото чакаха жените си.

— Лара изглежда бледа тази сутрин, братко — смъмри го Синджън. — Изобщо почивала ли си е тази нощ?

Джулиън има благоприличието да се изчерви.

— Бях малко груб с нея, но тя нямаше оплаквания.

Синджън извъртя очи нагоре.

— Едва ли на света има жена, която да се оплаче след нощ с някой Торнтън.

— Говори за себе си, Синджън — изрече рязко Джулиън. — Не съм всеизвестният фустогонец и любовник, какъвто си ти.

Синджън се засмя.

— Онези дни отминаха окончателно. Искаш ли да излезем на езда днес? Трябва да се уверя, че селяните са подготвени за зимата. Миналата година сложиха нова слама на покривите, къщичките бяха поправени, но искам да проверя от какво имат нужда, преди да падне първият сняг.

— Добър стопанин си, Синджън — каза Джулиън. — Гордея се с тебе. Ще бъда готов за тръгване веднага щом кажа на Лара, че заминавам.

Високо над хълмовете над Гленмур десетина мъже се криеха зад едрите камъни, наблюдавайки замъка.

— Сигурен ли си, че Скорпиона е тук, Крокет?

— Чакала ме увери, че ще го намерим заедно с жена му в Гленмур, Доркс — каза Крокет. — Тоя глупак лорд Станхоуп толкова се тревожи за дъщеря си, че не му и идва на ума, че дава сведения на Чакала. Знаеше, че ще ги намерим при циганите, и наистина ги

намерихме. За съжаление, Скорпиона избяга, преди да го хванем. Шотландските планини са единственото място, където мисли, че е в безопасност. — Изсумтя. — Хич и не подозира колко се лъже.

— Досега не сме го видели — оплака се Доркс. — Не е излизал от тая проклета крепост.

— Търпение, Доркс. Не може да мръдне, без да го видим.

— Тогава какво?

Крокет се ухили.

— Тогава го убиваме.

— Отгледал си великолепни овце, Синджън — забеляза Джулиън, оглеждайки хълмовете с око на стопанин. — Прекрасни са и конете, които развъждаш тук. Моят е особено добър. Чудесно си се справил, братко.

— Приемам комплимента — отговори Синджън. — Един ден децата ми ще наследят всичко това. И кланът на Кристи никога повече няма да се страхува от глада. Бях егоистичен, хедонистичен глупак и пренебрегнах дълга си през всичките тези години, когато кръстосвах Лондон като лорд Грях. Слава богу, Кристи ме вкара в пътя, преди напълно да съм пропаднал.

— И двамата трябва да сме й благодарни — съгласи се Джулиън. — Тя убеди Лара да се омъжи за мене. Колко път е до селото?

— Не е далече.

— Може ли първо да видя овцете отблизо? Вълната държи висока цена в Лондон.

— Разбира се. Няма да намериш подобри овце никъде другаде в цяла Шотландия — похвали се Синджън.

— Какво, по дяволите, правят? — запита Доркс, докато наблюдаваше как Джулиън и Синджън се отклоняват в друга посока. — Дни наред чакахме Скорпиона да се покаже, а сега се отдалечава от нас.

— Не се тревожи, ще го хванем — изръмжа Крокет. — Кажи на хората. Да грабват оръжието и да бъдат готови да тръгнат всеки момент.

— Ами другият? Братът?

— Убийте го — заповяда Крокет. — Чакала не иска никакви свидетели.

След като нагледаха овцете, Джулиън и Синджън продължиха към селото.

— Вълната ти е чудесно качество, Синджън — каза Джулиън. — Гленмур изглежда в добро финансово състояние сега, след като вече не

играеш хазарт и не издържаш скъпо струваща любовница. Мъмренията ми явно са ти подействали.

Изведнъж раменете на Синджън се стегнаха.

— Имаме гости.

Джулиън вдигна очи и видя десетина конници да приближават към тях. Бяха близо, прекалено близо, и бързо скъсяваха разстоянието.

— Не изглеждат особено дружелюбни.

— Не са от клана — изсъска Синджън. — Чакаш ли някого, Джулиън?

Устните на Джулиън здраво се стиснаха.

— Сигурно са наемниците на Чакала. Не можем да ги надвием, Синджън. Предлагам да бягаме, докато можем.

Обърнаха конете си и препуснаха в галоп назад към Гленмур. Но бяха изчакали прекалено дълго.

— Още малко, и ще ни настигнат — извика Джулиън, надвивайки тропота на конските копита.

Отекна изстрел. След броени мигове един куршум профуча покрай ухото на Джулиън.

— По дяволите, имат кремъклийки, а ние само един пистолет и две къси саби. Давай към замъка.

Имаха още път до замъка и Джулиън се страхуваше, че ще им прережат пътя, преди да стигнат до безопасното си убежище. Последното, което искаше, беше да докара беда на брат си и на клана Мақдоналд. Но явно точно това беше направил. Двамата със Синджън се бяха привели ниско над гривите на конете си, опитвайки се да избегнат куршумите и отстъпваха.

— Това още не е краят, Джулиън — извика Синджън, когато втори куршум прелетя над главите им. — Гледай!

Джулиън леко вдигна глава и видя десетина или повече мъже от клана Мақдоналд да излизат от портите на замъка, понесли достатъчно оръжие, за да обезкуражат и самия дявол.

— Рори и Гавин водят роднини — извика зарадвано Синджън. — Стражите по стената са ни видели и са пратили помощ.

Групата шотландци ги отминаха, отправяйки се право срещу неприятеля. Докато се разминаваха, Рори им се ухили широко. Джулиън и Синджън обърнаха конете си, за да се включат в контраатаката.

Когато Крокет видя страховитата банда диви планинци да се приближават в галоп, надавайки бойни викове, даде сигнал за пълно отстъпление. Той и хората му препуснаха обратно към хълмовете и се изгубиха сред гъсти дървета, прецип и скали.

— Няма да ги намерим там горе — каза Синджън, давайки знак на планинците да спрат.

Рори се приближи към тях.

— Сега ги прогонихме, но такова нещо пак може да ви се случи, ако излезете без охрана. Тия копелета изглеждат настървени. — Вгледа се строго в Джулиън. — Мислите ли, че ще се откажат и ще се махнат?

Джулиън изсумтя отвратено.

— Ами, как ли пък не. Но си прав за едно. Негодниците са решени да ме убият. Разделих се с циганите, за да не ги излагам на опасност, не мога да сторя по-малко за семейството си. Няма да престанат да тормозят Гленмур и клана, докато не получат онова, за което са дошли. Мене.

— Никъде няма да ходиш, Джулиън — възрази Синджън. — Има достатъчно хора в клановите Макдоналд, Камерън и Макензи, за да защитят двама ви с Лара.

— На каква цена? — почти извика Джулиън.

Синджън се усмихна.

— Огледай се, братко. Кой разумен човек ще иска да се бие с орда диви планинци? Те са войнствено племе, сърбят ги ръцете за хубава битка.

Джулиън трябваше да се съгласи. Едрите шотландци бяха наистина свирепи. Всевъзможните бойни секири, широки двуостри мечове, саби и пушки кремъклийки, които размахваха, ги правеха да изглеждат дори още по-кръвожадни, отколкото вероятно бяха.

— Прав си, Синджън. С тези мъже зад нас няма от какво да се страхуваме.

Повече никой не им се изпречи по пътя към селото. Джулиън беше впечатлен от лекотата, с която Синджън общуваше със селяните, и от доброто им отношение към него. Някогашният женкар и пройдоха беше изминал дълъг път след греховното си минало.

Лара и Кристи ги чакаха обезпокоени, защото двамата се върнаха със замъка чак след няколко часа. Жените знаеха за нападението и бяха гледали от стените на замъка как кланът прогонва неприятелите.

— Ранен ли си? — извика Лара, обвивайки ръце около Джулиън.
— Разпозна ли ги?

— Не можах да ги разгледам добре, но се обзалагам, че Крокет беше един от тях. Той е дясната ръка на Чакала, върши му мръсната работа.

— Дали ще се върнат?

Джулиън отправи предупредителен поглед към Синджън. Не виждаше причина да тревожи жените.

— Мисля, че хората от клана на Кристи съвсем ги разубедиха. Но все пак не искам ти или Кристи да излизате извън укрепленията самички.

— Обикновено ходя при болните от селото всеки петък — каза господарката на замъка и хвърли кос поглед към Синджън. — Трябва ли да вземам стражи?

— Поне няколко — каза Синджън. — Докато не сме убедени, че онези разбойници са се махнали. Рори вече предупреждава хората от клана за опасността. Ще го осведомяват за всеки непознат, който се навърта наоколо.

— Гладен съм — обади се Джулиън, сменяйки темата.

— Кога е вечерята?

— Имаш достатъчно време да се приведеш в ред — каза Кристи.
— Вечеряме след един час. Мери каза да ти предам, че за теб ще приготви нещо специално тази вечер.

Джулиън извъртя очи нагоре и изстена.

— Почти ме е страх да питам какво. По колко начина приготвя овес?

— Не се оплаквай, Джулиън — закачи го Лара, а в гласа ѝ се долавяше смях. — Надявам се, че Мери не поднася овес на всяко хранене.

Всички, освен Джулиън се разсмяха. Обаче той не очакваше приятни изненади от Мери.

— Поръчах да ти приготвят баня — каза Лара, докато се качваха по стълбите към тяхната стая.

Дяволит блясък се мярна в очите му.

— Кристи каза, че имаме един час. Онова, което имам предвид, няма да отнеме толкова време.

Лара отвори вратата на тяхната стая.

— Някога мислиш ли за нещо друго?

Тя изписка изненадана, когато Джулиън я вдигна на ръце и я внесе в стаята, затръшвайки вратата с крак.

— Как да мога да мисля за друго, когато една дива циганка ме изкушава така непоносимо?

— Джулиън Торнтън! Нищо такова не правя.

— Няма нужда да правиш каквото и да било, скъпа — изхриптя той. — Намирам аромата ти, походката ти, начина, по който ме гледаш, за страшно възбуждащи. — Забеляза ваната пред камината и пусна Лара да се плъзне надолу по тялото му. — Можеш да ми изтриеш гърба.

Започна да се съблича. С угълчето на окото си видя, че Лара го наблюдава. Чу въздишката ѝ — тих, нежен звук на копнеж, и се усмихна. Скоро щеше да превърне тази въздишка във вик на екстаз. Подтикван от желанието си, Джулиън влезе във ваната и се отпусна във водата.

— Искаш ли да дойдеш при мене? — запита с надежда.

— Мога да ти направя място.

— Вече се изкъпах — осведоми го Лара. — Освен това искам да чуя за нападението и какво означава то.

— По-късно — възрази Джулиън. Наведе се напред, прибирайки колене към брадичката си. — Можеш ли да стигнеш гърба ми?

Лара се взря за миг в широкия му гръб, после се отпусна на колене зад него. Насапуниса кесията за баня и започна да търка по-силно, отколкото трябваше.

— По-леко, любов моя, доста съм привързан към кожата си.

— Добре де — измърмори тя и започна да търка по-леко. След миг хвърли кесията във водата и се изправи. — Готово. Можеш сам да измиеш останалото.

— Жалко — каза Джулиън, изглеждайки като дете, на което току-що е бил отказан десерт.

Лара се извърна, докато Джулиън довършваше банята си. Не смееше да го наблюдава. Беше се възбудила само докато му търкаше гърба. Снощи и отново тази сутрин беше толкова заситена, че не би повярвала, че пак може да изпитва желание само броени часове по-късно. Властта, която имаше Джулиън над чувствата ѝ, я плашеше. Не

беше редно тя да го обича толкова много, докато неговите чувства към нея бяха хедонистични в най-добрия случай.

— Подай ми кърпата да се подсуша — каза Джулиън, изтръгвайки я от безмълвните ѝ размисли.

Тя взе кърпата, която беше оставила на полицата на камината, за да се стопли, и му я подаде.

— Подръж ми я, моля те — каза той, разплисквайки вода на пода, докато ставаше от ваната.

Лара разгъна кърпата, хвърляйки поглед към него над ръба и. Дъхът ѝ заседна в дробовете, когато той излезе от ваната и се разтърси като мокро животно, великолепно и силно. Беше още по-впечатляващ гол, отколкото облечен. Дори в покой мъжествеността му беше внушителна. Но не остана дълго в покой. Бузите на Лара порозовяха, когато тя започна да се раздвижва и да нараства. Само след броени секунди беше напълно възбудена. Голям и твърд, членът му се издигаше гордо и предизвикателно сред тъмна гора от косми. Лара буквално му хвърли кърпата и се извърна. Ако Джулиън видеше колко го иска, това само щеше да подкладе арогантността му.

Тя почувства ръката му на рамото си и се вцепени.

— Погледни ме, скъпа. Няма нищо срамно да чувстваш желание към съпруга си.

Лара се обърна.

— Не изпитвам срам, Джулиън. А съжаление. Иска ми се...

Той пусна кърпата и я привлече в прегръдките си.

— Какво ти се иска, любов моя? — Тя се поколеба. — Каж ми истината, Лара. Ще ти дам каквото желает, ако е по силите ми да го направя — добави той.

— Обичам те, Джулиън. Няма да бъда щастлива, докато не те накарам да ме обикнеш.

Той я целуна с такава настоятелна пламенност, че светът ѝ се разлюля в бурна наслада. Знаеше, че той я обича. Защо просто не беше способен да го каже?

— Може би проблемът ми е, че съм привързан към тебе повече, отколкото би трябвало, повече, отколкото имам право да бъда привързан към друга жена — прошепна Джулиън току до устните ѝ.

Зашеметена, Лара се дръпна леко и се взря в него.

— Какво трябва да означава това?

— Това е нещо, с което трябва сам да се справя, любов моя.

Тя се извърна рязко от него.

— Даяна и мъртвото ти дете винаги ще бъдат по-близо до сърцето ти от мене и децата, които ще имаме с тебе.

— Грещиш, Лара.

— Докажи го, Джулиън — предизвика го тя. — Защо просто не можеш да кажеш думите?

— Никога не съм се любил с някоя жена така, както се любя с тебе. Никога не съм чувствал нещата, които чувствам с тебе.

Лара се намръщи.

— Това е добро начало. Толкова трудно ли беше?

— Да, поради причини, които дори не можеш да предположиш.

— Каж ми.

— Не знам как да го обясня, любов моя. Трудно е. Даяна щеше да бъде жива днес, ако не беше ангажиментът ми към правителството. Тя беше невинна жертва и сега я няма. Вината, която чувствам заради смъртта ѝ, е огромен товар.

— Защо не можеш да преодолееш смъртта ѝ?

— Защото това не е единствената вина, която нося. Не я обичах достатъчно, Лара. Сега го разбирам. Знаех го от доста време, но не исках да го призная. Чувствата ми към тебе са по-силни от спокойната привързаност, която изпитвах към Даяна, и това трови душата ми. Причиних смъртта на невинна жена, която не обичах толкова, колкото тя ме обичаше. Не мога да загърбя това, още не. Сега разбираш ли какво се опитвам да кажа?

— Не съвсем, Джулиън, разкажи ми още.

Той погледна към часовника, стоящ на полицата над камината.

— Не сега. Късно е. Едва имаме време... — Бутна я назад, към леглото. Коленете ѝ опряха в ръба и той я положи на постелята. — Не мисля за нищо друго, освен за това, през целия ден.

Изражението му беше напрегнато, емоциите — скрити в сенките на гъстите му мигли. Кичур коса се спускаше на челото му. Пот блестеше по възлестите мускули на раменете му и изпъкналите бицепси, когато се наведе над нея.

Съблече я полека, възбуждайки я с огромна страст и възхитително самообладание, карайки тялото ѝ да пее и кръвта ѝ да се сгъстява. Тя хлипаше неудържимо, когато той най-накрая раздели

бедрата ѝ и навлезе в нея. Тя се вкопчваше в него, посрещайки засилващото се темпо на тласъците му, въртейки ханша си срещу пороя от усещания, който я заливаше.

Тя се опита да удължи насладата, помъчи се да отдалечи прекрасното, измъчващо удоволствие, което бушуваше през нея, в нея, по нея. Но беше безполезно. Изстена името му и се предаде, разпадна се, пропадна в някаква вихрушка, докато я заливаше неспираща вълна от наслагващи се пулсации.

Носеше се в море от първична наслада, когато Джулиън навлезе още един път в нея и замря. Главата му се отметна, ханшът му се притисна към нейния. Дълбока, разтърсваща тялото му конвулсия го освободи. Стигна до яростна кулминация и се отпусна.

Беше тежък, но Лара се наслаждаваше на топлината и твърдостта му. Ръцете и го обгърнаха и го задържаха здраво. След няколко минути той се надигна и се отместа.

— Винаги подивявам, когато се любя с тебе — изхриптя той. — Нямах намерение да свърша толкова бързо.

— Хубаво беше — каза Лара с усмивка. — Вече закъсняваме за вечерята.

Джулиън изпусна изтощен стон.

— Ако не бях толкова гладен, щях да се изкуша да пропусна вечерното ядене.

— Може да искаш да стоиш гладен, обаче аз не искам — каза Лара, като се надигаше от леглото. — Ставай, мързеланчо.

Измиха се, облякоха се бързо и побързаха надолу по стълбите. Разговорите спряха и всички обърнаха очи към тях, когато двамата влязоха в залата. След миг изригна какофония от смях и ръкопляскалия. Изчервена, Лара се добра до стола си и дръпна Джулиън да седне до нея.

— Джулиън — изсъска на ухото му, — мислиш ли, че знаят защо сме закъснели?

Той ѝ се усмихна снизходително.

— Знаят точно какво ни е забавило, любов моя. Не се притеснявай, това се очаква от младоженци.

Синджън потвърди думите му.

— Започнахме вечерята без вас двамата с Лара — каза той с намигване. — Всъщност, изненадан съм, че успяхте да дойдете.

— Какво? И да пропуснем изненадата на Мери? — засмя се Джулиън.

— А, ето ви, милорд — каза Мери, докато влизаше в залата, носейки в чиния нещо, което не изглеждаше годно за ядене. — Направих го специално за ваше удоволствие. — Постави чинията пред Джулиън със замах. — Добър апетит, ваша светлост.

Джулиън погледна към сивата буца, трепереща в чинията, и сбърчи нос. Изглеждаше и миришеше като развалена карантия.

— Какво, по дяволите, е това? Някаква шега ли е, Синджън?

Синджън едва не се задави от смях.

— Не е шега, братко. Не си ли чувал никога за хагис? Това е деликатес по този край.

Джулиън погледна към Лара. Тя се мъчеше да не се засмее, но загуби битката.

— Какво, по дяволите, е хагис? Става ли за ядене?

Мери го изгледа свирепо.

— Нямахте да ви го поднасям, ако не ставаше за ядене — изсумтя тя. — Мислех, че ви правя чест, като ви поднасям блюдо, което всички планинци обичат.

— Знаеш ли какво има в това? — обърна се Джулиън към Лара. — Очаква ли се да го ям?

— Това е смес от черен дроб, овес и подправки, сварена в овче шкембе — отвърна тя. — Не е толкова лошо, като му свикнеш.

— Отрежи си, Джулиън — подтикна го Синджън. — Мери е чудесна готвачка.

Джулиън не искаше да обиди Мери и вместо да я разочарова, се зае с хагиса. Отблъскващият пълнеж изпълзя от овчия стомах, нападайки сетивата на Джулиън с противната си миризма. Собственият му стомах се сви и той преглътна конвулсивно.

— Давайте, ваша светлост — каза весело Мери. — Направила съм достатъчно за всички.

Сякаш по даден знак кухненските помощници донесоха димящи подноси с хагис и ги разнесоха на масите. Лицето на Джулиън пребледня, когато видя как планинците режат от хагиса си и го пъхат в устите си с очевиден апетит.

— Хайде — подкани го Синджън. — Няма да те убие, братко.

— Не съм толкова сигурен — измърмори Джулиън.

Все пак, колко лошо можеше да бъде, щом всички като че ли му се наслаждаваха. Дори Синджън, който беше ял храна, приготвена от най-добрите готвачи в Англия, изглежда, беше започнал да харесва хагис.

Джулиън знаеше, че всички, включително Мери, го наблюдават. Подготви се за най-лошото, пхна една малка хапка в устата си и задъвка. Вкусът избухна в устата му и не беше приятен. Понечи да изплюе хапката, но размисли и започна да дъвче бавно, осъзнавайки, че това е най-голямото изпитание, пред което някога се беше изправял. Ако изплюеше хапката, всички щяха да му се смеят. Ако преглътнеше, не беше сигурен дали ще може да я задържи в стомаха си.

— Как е? — запита Синджън с шеговит тон. — Хареса ли ти?

Неспособен да преглътне, Джулиън отговори през хагиса, който сякаш беше поникнал на гърлото му:

— Е... поносимо е.

— Трябва да глътнете, за да му се насладите — насърчи го Мери.

Джулиън принуди хагиса да се спусне в гърлото му, почувства как топката тупва в стомаха му и видимо позеленя. След няколко дълбоки вдишвания и голяма глътка бира можа да заговори нормално.

— Не е нещо, което бих ял всеки ден.

— Нито даже веднъж в годината. Нито втори път в живота ти — разсмя се Синджън.

— Дай го нататък на масата, някой с удоволствие ще изяде порцията ти — каза Кристи.

Джулиън се подчини охотно. Мери изглеждаше удовлетворена, че поне е опитал, и се оттегли в кухнята с доволна усмивка на уста. Той почувства облекчение, когато основното ястие дойде след малко.

— Тази жена е истински дявол — каза Джулиън.

Това предизвика нова порция добродушен смях.

Докато траеше вечерята, Джулиън не можеше да не мисли за мъжете, пратени да го убият. Защитата на Лара и на семейството му беше по-важна от грижата за самия него. Той знаеше какво трябва да направи.

След продължителната и сита вечеря Джулиън видя, че Лара сподавя една прозявка. Бързо се извини и я отведе в леглото. В мига, когато вратата се затвори зад гърба му, Лара се обърна към него без никакъв признак на умора.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно, Джулиън. Не си ми казал какво смяташ да правиш след онова нападение. Те няма да си тръгнат, знаеш го. Просто те чакат да излезеш пак от замъка. Няма да понеса да те видя убит.

Джулиън разсеяно заора с пръсти в косата си.

— Ако остана в Гленмур, това ще изложи на опасност и тебе, и семейството ми. Онези мъже щяха да убият днес Синджън и окото им нямаше да мигне. Отказвам да стана затворник зад стените на Гленмур. Трябва да замина. Синджън предложи неговите планинци да ме охраняват, ако реша да се върна в Лондон.

— Кога тръгваме?

— Искаш да кажеш, кога тръгвам аз — поправи я Джулиън. — Ти няма да ходиш никъде, докато Чакала и помощниците му не влязат в затвора. Няма да се спрат пред нищо, за да ме спипат.

— Никъде няма да ходиш без мене — заяви Лара, тръсвайки упорито глава.

— Не го прави по-трудно, отколкото вече е, любов моя. Животът ти ми е скъп. Ще останеш тук, при Синджън и Кристи, докато дам знак, че е безопасно да заминеш.

— Ще видим — измърмори Лара, докато се събличаше.

След няколко минути се пъкна гола под чаршафите.

Джулиън се съблече и се пъкна при нея. Ръцете му я обгърнаха и той я привлече към себе си.

— Заспивай, любов моя. Изглеждаш изтощена. По-късно ще решим какво трябва да правим.

Измина една седмица без по-нататъшни покушения срещу живота на Джулиън. Всеки път, когато излизаше от защитения Гленмур, го придружаваха достатъчно много планинци, за да обезкуражат дори най-смелите врагове. В края на седмицата всички сметнаха, че вече няма опасност и че хората на Чакала, страхувайки се от планинците, са си отишли. Никой не ги бе виждал повече след първото нападение.

Кристи реши, че е безопасно да отпътува до Инвърнес, за да накупи запаси за зимата, и се посъветва със Синджън. Той се съгласи да тръгнат и повика няколко здравеняци от клана да ги придружат.

Лара очакваше с нетърпение отиването в Инвърнес. Гладът беше доста голям, имаше много магазини, а на нея й трябваша топли дрехи.

Потеглиха рано една сутрин. Джулиън, Синджън и жените яздеха редом с планинците. Следваше ги един фургон, който трябваше да откара припасите в Гленмур.

Стигнаха оживения град малко преди пладне. Стомахът на Лара къркореше така силно, че когато видя един продавач на пайове да хвали високо стоката си, помоли Джулиън да ѝ купи пай с месо. Той се съгласи и купи пай за всички. Засмя се, когато тя нападна солената пита и облиза пръстите си накрая.

— Гладна ли беше? — пошегува се той.

— Като вълк.

Размени многозначителен поглед с Кристи, после двете избухнаха в смях. Скоро трябваше да каже на Джулиън за детето, но още не беше време. Искаше да му даде възможност най-напред да признае любовта си.

— О, виж — Лара посочи един магазин, чиято табела сочеше, че вътре се правят връхни дрехи. — Какво хубаво наметало с кожена подплата има на витрината. Може ли да спрем тук?

— Точно до магазина за платове е, там ще купя вълнен плат — каза Кристи. Погледна към Джулиън. — Може ли с Лара да пазаруваме, докато вие със Синджън вършите вашите работи?

— Само ако стражите ви придружават — отвърна Джулиън, поглеждайки към Синджън за потвърждение.

— Да — съгласи се Синджън. — Иначе жените щяха да бъдат в безопасност в Инвърнес, но няма смисъл да се рискува. Не сме виждали никакви признаци, че хората на Чакала са наблизко, но това не означава, че не са. Гавин и още трима мъже ще вървят с тях, докато пазаруват.

Тогава групата се раздели, четирима мъже тръгнаха с жените, а останалите обкръжиха Джулиън.

— Знаех си, че ако изчакаме, ще се отвори възможността, която ни трябва — каза зарадван Крокет.

Двамата с Доркс бяха се маскирали с шотландски наметала и шапки, така че почти не се отличаваха от гражданите, тръгнали по своите работи в този хубав пазарен ден.

— Дори не им хрумва, че ги следим — продължи Крокет. — Ако бяхме постъпили глупаво и бяхме докарали всички наши хора в града, щяхме да бием на очи, но така, само двама, не будим подозрение.

— Сега какво? — запита Доркс. — Какво могат да направят двама мъже срещу тия диви планинци, дето пазят Скорпиона?

— Ще бъде безразсъдно да нападнем Скорпиона, обаче можем да сполучим с жена му. Щом я пипнем, той ще ни падне в ръчичките. Виж! — изграчи Крокет. — Разделят се. Хайде, не изпускай момичето от очи.

Завиха зад ъгъла и проследиха жените. Нахлупили ниско шапките си, двамата ги последваха пеша, без да привличат внимание.

— Малката циганка влиза в магазина за връхни дрехи, а лердката на Макдоналд отива в магазина за платове — изсъска Доркс.

Крокет се ухили радостно.

— Всичко работи за нас. Бързо върви в конюшната и наеми затворена карета. Докарай я в алеята зад магазините. Другото остави на мене.

Без да задава въпроси на началника си, Доркс се затича по улицата, за да изпълни заповедта на Крокет.

Наметката, изложена на витрината, беше точно каквато искаше Лара.

— Ще дойдеш ли с мене? — обърна се тя към Кристи.

— Защо не купиш наметката и не поразгледаш малко другите стоки, докато аз вляза в магазина за платове да взема плата, който ми трябва. Ще дойда при тебе, когато свърша.

Тя се обърна към Гавин.

— Става ли така, Гавин?

Той помисли малко, после кимна.

— Магазините са един до друг, двама мъже могат да те чакат пред магазина за платове, а други двама да чакат Лара пред магазина за връхни дрехи.

— Няма да се бавя, Лара — обеща Кристи. — Не бързай. Мъжете ни ще изгубят часове в пробване на оръжието, което Синджън възнамерява да купи, за да смени старото в оръжейницата.

Лара влезе в магазина и се огледа, възхитена от изложените готови дрехи. Дребна жена, прилична на птица, излезе иззад една завеса и допърха до нея.

— С какво мога да ви услужа, милейди?

— Онази наметка на витрината. Бих искала да я купя.

— Най-добро качество е, пипнете подплатата. Ще бъде топла и нежна за вашата фина кожа.

— Колко струва?

Двете се пазариха известно време, преди да стигнат до взаимно удовлетворяваща цена.

— Искам да я облека — каза Лара, после свали старата си наметка и я замени с новата. — Увийте старата, ще я взема с мене. Покажете ми какви готови рокли имате.

— Насам, милейди — каза жената и поведе Лара към единия ъгъл на магазина, където бяха изложени няколко рокли.

Лара чу вратата на магазина да се отваря и да се затваря, но не обърна внимание, докато оглеждаше изложените рокли.

— Извинете ме за миг, милейди — каза съдържателната на магазина, — докато се погрижа за джентълмена. Не бързайте. Разглеждайте спокойно.

Лара намери две рокли, които щяха да ѝ отиват, и започна да рови в куп фусти. Странен звук зад нея привлече вниманието ѝ и тя се обърна полека, обхваната от внезапен студ. Погледът и пробяга из малкия магазин в търсене на съдържателната, но не я видя. Затова пък видя мъжа, който беше влязъл, докато тя ровеше из дрехите, и тръпка на страх пропълзя надолу по гръбнака ѝ. Увивайки се плътно в наметката си, тя тръгна полека към вратата.

Изведнъж онзи тип се озова до нея и огромната му ръка запуши устата ѝ.

— Тихо, момиче! — изсъска той.

Лара се задърпа, докато нападателят я теглеше към завесата в дъното на магазина, но безуспешно. Той беше много по-силен от нея. Тогава забеляза съдържателната на магазина да лежи на пода зад тезгяха и страхът ѝ прерасна в дива паника. Беше ли я убил? Замоли се дано да не е. Какво искаше този тип от нея?

Нападателят я дръпна през завесата към една задна врата и изведнъж Лара разбра какво става.

Въпреки енергичните ѝ протести той я изблъска през задната врата и я натъпка в една карета, която чакаше в уличката. Нападателят поотпусна устата ѝ достатъчно, за да успее да извика. Но викът за

съжаление не излезе от гърлото ѝ. Нападателят разбра какво замисля тя и юмрукът му се стовари върху челюстта ѝ. Това беше последното, което Лара усети.

Кристи си тананикаше, излизайки от магазина за платове. Беше купила всичкия хубав вълнен плат, от който имаше нужда, както и фланела, за да направи пелени за бебето, и нямаше търпение да разкаже на Лара за покупките си. Наметката, която искаше Лара, я нямаше на витрината, отбеляза тя, когато отвори вратата и влезе вътре.

Магазинът беше празен. Внезапна тревога я обзе. Тя извика Лара по име. Никакъв отговор. Планинците явно бяха видели паниката ѝ, защото нахлуха вътре след нея.

— Какво има? — запита Гавин. — Къде е Лара?

— Не знам — отговори Кристи.

— Не е излизала от предната врата на магазина — обади се друг мъж.

— Претърсете наоколо — заповяда Гавин.

Мъжете се пръснаха. Гавин намери изпадналата в безсъзнание съдържателна да лежи зад тезгяха.

— Мъртво ли е? — запита Кристи, отпусайки се на колене до жената.

— Жива е — каза облекчен Гавин. — Започва да се съвзема.

Жената отвори очи и се опита да се фокусира върху лицето на Кристи.

— Кой сте вие? — прошепна тя.

— Аз съм водачката на клана Макдоналд от Гленмур. Какво стана с жената, която купи наметката от вас?

— Ох, не знам. Един мъж влезе в магазина, докато тя разглеждаше. Отидох да говоря с него и той ме удари.

— Можете ли да го познаете? — запита Гавин.

— Ох, не. Не му видях лицето.

Разяждана от мъка, Кристи се отпусна назад на пети. Четирима здравеняци планинци не можаха да опазят една дребна жена. И сега Лара я нямаше.

Как ще каже на Джулиън?

— Какво! — изрева Джулиън, когато научи за отвличането на Лара. — Къде бяхте всички, когато съпругата ми беше отвлечена? Как можа да се случи под носа ви?

— Бяхме отвън пред вратата — оправда се Гавин. — Само един друг клиент влезе вътре. Надникнах вътре и го видях да говори със собственичката на магазина, а Лара разглеждаше някакви женски дрехи. Нищо не ми се стори подозрително, затова останахме на местата си пред вратата.

Джулиън изскърца със зъби, вбесен.

— Проверих зад завесата и намерих задната врата. Очевидно е извлякъл Лара оттам. Къде е собственичката?

— Ела насам, Джулиън — извика Кристи. — Горката жена вече се свестява. Била е зле ударена по главата.

Джулиън коленичи до жената. Кристи ѝ помогна да се надигне. Очите на търговката още бяха разширени и тя изстена тихо, когато Кристи я подкрепи.

— Можете ли да ми кажете какво стана със съпругата ми? — запита Джулиън с мек глас.

Искаше да вика и да крещи, но беше достатъчно разсъдлив, за да осъзнае, че ако избухне, само ще изплаши ранената жена.

— Ох, не знам — изхлипа тя. — Тъкмо говорех с един клиент, който влезе след съпругата ви, и усетих ужасна болка в главата. Не знам нищо друго, само се свестих и видях лердката на Макдоналд наведена над мене.

— Как изглеждаше мъжът? Можете ли да го опишете?

— Ох, не, милорд, не го видях добре. Носеше шотландско наметало и шапка, приличаше на планинец. Съжалявам, милорд — изхлипа тя, криейки лице в ръцете си. — Защо някой ще иска да отвлеча съпругата ви?

Лицето на Джулиън се вкамени.

— Това е дълга история. — Бръкна в джоба си, извади една златна лира и я пъкна в ръката на жената. — За безпокойството и за нараняването, добра ми жено.

— Надявам се да намерите жена си, милорд. Такава мила красавица.

— Да — измърмори Джулиън с глас, пълен с решимост.

Синджън влезе в магазина и си проби път през планинците, скупчили се около Джулиън.

— Огледах наоколо, Джулиън, обаче никой не знае нищо. Но едно нещо не ми излиза от ума.

— Говори, човече! — избухна Джулиън.

— Една жена каза, че видяла затворена карета да излиза бързо от уличката, приблизително когато Лара е била отвлечена. Каза, че едва не я прегазила. Когато разпитах и други за това, също си спомниха, че са видели черна карета да се отдалечава бързо по улицата.

— По дяволите! Копелетата, които ни нападнаха, не са си отишли, както мислехме. Били са се скрили някъде и са наблюдавали Гленмур, изчаквали са възможност да ударят. Като не можаха да хванат мен, са нападнали Лара. Били са сигурни, че ще тръгна след тях.

— Какво ще правиш? — запита тревожно Синджън.

Челюстта на Джулиън се вкорави. Трябваше само човек да погледне в очите му, за да види мрачното обещание за отплата, горящо в дълбините ми.

— Ще намеря съпругата си. И господ да им е на помощ на похитителите.

— Амин — каза Синджън. — Мислиш ли, че са я отвели в Лондон?

— Предполагам, че точно там са я отвели. Това сочи логиката. Чакала иска да ме примаме в Лондон, където ще бъде достъпен за неговите наемни главорези. Знае, че докато Лара е при него, няма да продължавам разследването.

— Ще дойда с тебе — предложи Синджън.

— Не. Вече изложих семейството ти опасност, като дойдох тук. Наивно мислех, че Чакала ще се откаже от мене. Остани тук, при съпругата и децата си, Синджън. Оценявам предложението ти, но ще ми бъде по-лесно, ако знам, че само моят живот е изложен на опасност.

— Ще помолиш ли лорд Рандал за помощ?

— Не съм сигурен, че ще бъде разумно. Няма да правя нищо, което може да ядоса Чакала и да постави живота на Лара в по-голяма опасност, отколкото е сега.

Джулиън изхвърча от магазина така, сякаш самият дявол беше по петите му. Един от планинците му подаде юздите на коня.

— Отивам в Гленмур — каза той на Синджън, докато се мяташе на седлото. — После заминавам за Лондон да говоря с бащата на Лара. Ако това копеле знае нещо за отвличането ѝ, ще плати с живота си. Ще намеря Лара, дори това да е последното, което ще сторя в тоя живот.

Лара се свестяваше полека. Челюстта я болеше ужасно, виеше ѝ се свят. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че е в някаква карета, която трополеше по пътя с главоломна скорост и я друсаше непоносимо. Тя се опита да се стабилизира на седалката и се сблъска с нещо твърдо.

Нейният похитител!

Вдигна глава и погледна в суровите, безцветни очи на мъжа, когото веднага разпозна.

Крокет.

— Защо? — запита с треперещ глас.

— Събуди се — изръмжа той.

— Къде ме водите?

— Много питаш, момиче. Не се тревожи, няма да ти направя нищо. Какво ще се случи с тебе, след като станеш безполезна — виж, това е друга работа. Чакала ще реши.

Тръпка премина по гръбнака на Лара.

— Водите ме в Лондон, нали? Ще се срещна ли най-накрая с Чакала?

— Може би.

— Какво иска от мене?

— Нищо. Той иска Скорпиона. Ти си примамката, за да го хванем.

— Не познавам никакъв Скорпион. Сбъркали сте.

— Чакала не бърка, момиче — изръмжа той. — Джулиън Торнтън, граф Мансфийлд е Скорпиона, точно така.

— Ако Джулиън е Скорпиона, правите голяма грешка, като мислите, че ще тръгне да ме търси. Не е чак толкова привързан към мене.

Крокет се изсмя дрезгаво.

— Луда си, ако мислиш така, момиче. Сега млъкни, говориш прекалено много.

Лара замълча. Не защото ѝ беше заповядано да направи така, а защото имаше нужда от време да помисли. Джулиън щеше да тръгне да я търси, тя го знаеше така, както знаеше собственото си име. Обичаше го толкова много, но изглежда, щеше да стане инструментът за неговата смърт. Пожела си, не, замоли се той да остане в Гленмур и да избегне клопката, която му готвеха.

Може би щеше да успее сама да се спаси. Пътуването до Лондон само с Крокет и кочияша на каретата като охрана представяше множество интересни възможности. Сигурно би могла да надхитри двама мъже, които имаха повече мускули, отколкото мозък. Прекара следващите няколко часа в планиране на бягството — само за да види надеждите си попарени, когато десетина типа се присъединиха към тях в хана за смяна на карета, където бяха спрели, за да сменят конете и да купят храна.

— Какви са тези хора? — запита Лара.

Всички като че ли бяха под командването на Крокет.

— Това са моите хора — похвали се той. — Ще получат хубава награда за днешната работа, щом стигнем Лондон.

— Значи ме водите в Лондон.

Крокет изруга под нос.

— Предполагам, няма значение, че знаеш къде те водим. — Подаде ѝ някаква пита. — Изяж това. Не знам кога пак ще има нещо за ядене.

Присвиването в стомаха убеди Лара да изяде мазната пита. Сега ядеше за двама, трябваше да храни добре детето си.

— Ще спрем ли за през нощта? — запита тя, облизвайки трошиците от пръстите си.

— Много е опасно.

— Но трябва да... — Прехапа устни и се изчерви.

— Нужникът е зад кръчмата — каза Крокет. — Ще дойда с тебе.

Той отвори вратата и слезе. Лара го последва. Най-после въвн от каретата, помисли тя радостно, докато се оглеждаше, търсейки помощ. Зърна едно конярче. Може би би могла да привлече погледа му или да извика, за да му даде да разбере, че е отвлечена. За съжаление момчето

беше толкова заето с конете, че дори не погледна към нея. Въпреки това си струваше да извика.

— Не бих опитал, ако съм на твое място, момиче — изръмжа Крокет. — Не и ако ти е мил животът на конярчето.

— Няма да му посегнеш! Та той е невинен.

— Та това е само някакво си момче, което не означава нищо за мене.

Лара ахна, осъзнавайки, че си има работа с безсърдечен и луд човек. Свърши бързо работата си, спря колкото да си измие ръцете и лицето в бъчва дъждовна вода и неохотно се върна в каретата. Когато се поколеба пред вратичката, беше безцеремонно блъсната вътре от нетърпеливия Крокет.

Свря се в най-далечния ъгъл, облегна глава на възглавниците и се уви плътно с наметката си. Беше изтощена. Но далеч по-лошо от изтощението беше това, че мазната пита беше разбъркала деликатния ѝ стомах и сега ѝ се гадеше. Докато каретата трополеше в нощта, стомахът ѝ се преобръщаше опасно тя вече не можеше да сдържа ужасяващите напъни за повръщане. Надигна се и затисна устата си с ръка.

— Сега какво те мъчи, момиче? Не виждаш ли, че се опитвам да спя?

— Лошо ми е — изстена Лара. — Ако не спрем сега, ще изцапам каретата.

— По дяволите! — изригна Крокет. — Това някаква хитрост ли е?

Звукът, който тя издаде, трябва да го беше убедил, защото той почука по покрива и каретата спря. Единият от придружаващите ги ездаци отвори вратичката.

— Какво има?

— На момичето му е лошо — каза Крокет, дръпвайки се настрана, докато Лара излизаше, олюлявайки се, от каретата. — Наблюдавай я. Не знам какво е намислила, обаче няма да стане.

На Лара ѝ беше все едно какво казва или мисли Крокет. Тръгна към банката на пътя. Притисна корема си с две ръце, преви се и избълва съдържанието на стомаха си. Когато свърши, откъсна парче от долния край на фустата си и си избърса устата. Един от хората на Крокет трябва да се беше смилил над нея, защото ѝ предложи своя мях

с вода. Лара го прие с благодарност. Намокри малко парчето плат, почисти лицето и ръцете си, а после си изплакна устата и отпи голяма глътка.

— Какво ти стана? — изрева Крокет откъм каретата.

— Готова ли си? — запита пазачът.

— Благодаря — каза Лара. — Виждате ми се разумен човек. Ще ми помогнете ли да избягам?

Мъжът хвърли нервен поглед над рамото ѝ и видя, че Крокет го наблюдава.

— Лоялен съм към Крокет. — Хвана я за ръката, обърна я и я побутна към каретата. — Влизай вътре, момиче.

Дотук с благородството, помисли тя, докато се качваше в каретата и се настаняваше в най-далечния ъгъл.

— Промених си намерението — каза Крокет. — Има един хан надолу по пътя. Хората ми могат да си починат, аз също. Пък и не ми се ще да прекарам нощта в карета с жена, дете ще ми повръща.

Лара не каза нищо, за да не би Крокет да реши друго. Чувстваше се ужасно и не искаше с нещо да навреди на нероденото си дете. Не отвори уста, докато не стигнаха до хана и Крокет я завлече вътре.

— Искам да се изкъпя — каза тя с най-високомерния си тон, след като Крокет плати за две стаи. — Моля, нека някой да донесе вана и гореща вода в стаята ми.

— Това се доплаща — каза ханджията.

Крокет ѝ отправи отровен поглед и сложи още една монета на тезгяха.

— Пригответе баня за дамата.

После хвана Лара за ръката и я дръпна нагоре по стълбите.

— Слагам пазач пред стаята ти — каза той, докато отваряте вратата и я бутваше вътре. — Ще бъда в съседната стая, а това е вторият етаж, така че не си и помисляй да скачаш през прозореца. — Тръгна към вратата. — Приятно къпане, момиче. — Спря на вратата и се вгледа в нея. — Хубаво парче си. Ако не ме беше страх от Чакала, щях лично да те пробвам.

— Махай се! — изсъска Лара. — Джулиън ще те убие, ако ме докоснеш.

Той излезе, а смехът му остана да виси след него в стаята. Лара затръшна вратата и се облегна на нея. Още беше там, когато

прислужниците дойдоха с ваната и горещата вода.

След четири дни стигнаха английската граница. След онази първа нощ Крокет реши, че спирането в хановете е по-безопасно от нощното пътуване по заснежените пътища.

Щом прекосиха английската граница, снегът се обърна на леден дъжд. Не за първи път от началото на нейното изпитание Лара беше благодарна за подплатената с кожи наметка, която беше купила в Инвърнес. Тази мисъл пораждаше друга. Тя се надяваше, че собственичката на магазина не е била сериозно ранена от удара, който ѝ беше нанесъл помощникът на Крокет.

Сега бяха доста навътре в Англия и Крокет потърси стаи в един хан в покрайнините на Ковънтри. Скоро щяха да стигнат Лондон и Лара отчаяно търсеше начин да избяга преди срещата с Чакала.

Беше научила, че мъжете, които бяха дошли с Крокет в шотландските планини, са контрабандисти от нетния кораб. Щом стигнаха в Англия, всички без Доркс, който караше каретата, се разделиха с тях. Крокет и каза, че се връщат на кораба, който ги чакал в тайно заливче на корнуолското крайбрежие. Крокет и Доркс трябваше да се присъединят към тях веднага щом предадат Лара в ръцете на Чакала.

Тя влезе бавно в хана. Беше изтощена, гадеше ѝ се, едва се движеше. Очевидно беше прекалено бавна според Крокет. Хващайки я за ръката, той почти я издърпа вътре. Тя едва не припадна, когато той я пусна, и се хвана за един стол, за да не се строполи. Беше яла малко от неособено приятната храна, която ѝ осигуряваше Крокет, и беше отслабнала. Лицето ѝ беше забележимо изпито, пурпурни сенки загоряваха нежната кожа под очите ѝ.

След като нае стаи, Крокет я бутна към стълбите с излишна грубост. Доркс ги последва. Нито Лара, нито Крокет или пък Доркс забелязаха младия циганин, който седеше в един ъгъл до огъня, стиснал халба бира. Но той ги видя и позна двамата мъже и Лара. Изчака, докато изчезнат нагоре по стълбите, и ги последва. Криейки се в сенките, видя Крокет да придружава Лара до стаята и да затръшва вратата зад нея.

Остана долепен до стената. Това, което видя, не му хареса. Един мъж с груба външност се намести пред вратата на Лара, държейки зареден пистолет в скута си. Младият циганин се смъкна по стъпалата

и се върна на мястото си пред огъня. Нямахте оръжие, а и не беше толкова глупав както някога. Беше направил нещо невероятно глупаво и заради това вече не беше добре дошъл сред своите хора.

Рондо остана в общото помещение през цялата нощ. Беше буден и нащрек на следващата сутрин, когато Крокет слезе по стълбите и поръча закуска за хората си. След миг Рондо се примъкна към вратата, оседла коня си и зачака. Беше причинил нещо ужасно на Лара и беше наказан. Сега съдбата му даваше шанс да поправи причиненото. Очевидно Лара беше попаднала в голяма беда и той беше виновен за това.

Никога не беше искал да ѝ навреди. Наистина, много ревнуваше от Драго и го беше предал, а после искрено съжаляваше за това. Сега от него зависеше да помогне на Лара.

Лара лежеше на леглото напълно облечена. Не си беше дала труда да се съблича в никоя от нощите, откакто беше отвлечена, защото Крокет имаше навика да нахлува в стаята ѝ всяка сутрин и да я извлича от леглото, за да потеглят на път. Тази сутрин не беше по-различна. Вратата се отвори с трясък и Крокет влезе в стаята.

— Време е да тръгваме — изръмжа той. — Пратих човек при Чакала. Чака ни в Лондон тази вечер.

Тя се надигна на лакти. Главата ѝ беше замаяна.

— Не ми е добре.

Крокет я сграбчи за ръката и я дръпна да стане.

— Не бива да те нараняваме, но търпението ми се изчерпва.

— Кой е Чакала и какво иска от мене?

— Скоро ще разбереш. Казах на готвача да ти увие нещо за из път, ще ядеш в каретата. Побързай сега, не се туткай.

Избута я грубо надолу и после в каретата. Качи се след нея и бутна ръцете и мазна торба.

— Яж, защото това може да е всичко, което ще получиш за днес.

Миризмата я задави. Тя остави торбата настрана.

— Не съм гладна.

Крокет вдигна рамене.

— Както щеш.

Денят сякаш нямаше край. Лара разбра, че приближават Лондон, защото видя познати места. Беше гладна, но едва ли би понесла храната, която ѝ беше осигурил Крокет.

Пазеше тайната за детето на Джулиън, осъзнавайки колко е наложително да опази невинното дете, което носеше. Ужасно много искаше това дете и се надяваше, че и Джулиън ще го иска, когато му каже за него. Може би, ако имаха свое дете, точно това би му помогне окончателно да прати Даяна в минното, където ѝ беше мястото.

Зловещ мрак забулваше лондонските улици, когато каретата наближи пристанището.

Лара инстинктивно разбра, че тази част от града, през която минаваха сега, беше едно от най-лошите места в Лондон. Долнопробни проститутки открито привличаха клиенти по ъглите на улиците, джебчийи дебнеха за вероятни жертви. Складове се редуваха със съмнителни кръчми от двете страни на осеяните с боклуци улици, а вонята на гниеща смет, примесена към соления въздух, дразнеше сетивата на Лара.

— Къде ме водите? — запита тя.

— Където ще бъдеш на сигурно място, докато чакаме Скорпиона да се появи.

— Какво ви кара да мислите, че ще се появи? Може да преследвате не когото трябва.

Крокет се ухили многозначително.

— Ще се появи.

Каретата хлътна в зеещата паст на една тъмна алея и спря. Лара погледна през прозореца и видя сляпа дървена стена.

— Какво е това място?

Крокет отвори вратичката и слезе. После хвана Лара за ръката и я издърпа от каретата. Един плъх мина наблизо; тя изпищя изненадана. Жлъчка се надигна в гърлото ѝ; смрадта беше почти непоносима.

— Хайде, идвай — каза Крокет и я повлече по алеята.

Лара се уплаши, че ще я убият и ще оставят тялото ѝ на плъховете. Тогава видя Крокет да отваря една врата, която не беше забелязала дотогава, и си поотдъхна.

Той я дръпна напред и я бутна през отвора.

— Влизай, момиче.

Доркс беше намерил отнякъде фенер. Влезе преди тях, за да им осветява пътя. Светлината разкри изоставен склад, целият в дупки. Играта на сенките по мръсните стени го караше да изглежда зловещ и заплашителен. Празни кутии и кошове се търкаляха наоколо.

Миризмата на стара плесен и гниещо дърво едва не я накара да повърне.

— Не спирай — каза Крокет.

Побутна я към една врата в отсрещния край на помещението. Отвори я и я бутна вътре. Лара се препъна и падна, подпирайки се на ръце, за да омекоти падането. Надиша се на колене.

— Тук ще бъдеш на сигурно място — изръмжа Крокет.

— Ще ме оставите тук?

— Засега. Не знам какво е намислил Чакала за тебе, след като се отърве от Скорпиона. Съмнявам се, че ще те остави жива. Прекалено много знаеш за операцията му.

— Джулиън няма да влезе в капана на Чакала. Твърде умен е за това.

Той се засмя.

— Кажи го на Чакала. Аз скоро ще се върна в морето. Най ме влече контрабандата.

И без да престава да се смее, излезе от стаята.

— Чакай! Не ме оставяй на тъмно.

Крокет помисли, после се обърна към Доркс. Онзи изчезна и след малко се върна с друг фенер. Сложи го на един обърнат кош.

Гласът на Лара се издигна в паническа нотка:

— Кога да очаквам Чакала?

Не искаше да остане на това място. Не искаше да примамва Джулиън към смъртта му. Трябваше да избяга.

— Ще дойде, когато бъде готов. — Доркс подаде на Крокет торбата с храна, която Лара беше отказала тази сутрин, и я остави до фенера. — Ето ти ядене, ако си гладна. Може повече да ти хареса, като започнеш да примираш от глад.

Лара преглътна мъчително, в гърдите ѝ се надигна паника, когато Крокет и Доркс излязоха и затръшнаха вратата зад себе си. Изскърцването на дървеното резе, спуснато на мястото си, я накара да изтръпне от страх. Ами ако Чакала не дойде? Щеше ли този склад да се превърне в нейния гроб? Притисна ръце към корема си. Не! Нямах да приеме покорно смъртта. Щеше да оцелее, за да даде на Джулиън неговото дете.

Беше толкова уморена, че не можеше да мисли ясно. Пътуването до Лондон беше изтощително. Събирайки сили, тя взе фенера и

започна да претърсва стаята. Вероятно някога е била канцелария, защото намери разклатено бюро и нестабилен стол. Два дървени коша лежаха под прозорец, закован с дъски. Наоколо се търкаляха други кошове.

Лара седна на един от кошовете, за да помисли. Прозорецът беше твърде високо за нея, дори ако успееше да откове дъските, които го препречваха. Огледа кошовете под него. Би могла да достигне прозореца, ако се качи на един кош, помисли тя, но това още не решаваше проблема ѝ. Като че ли нямаше нищо, с което да разбие прозореца.

Беше уморена, ужасно уморена. Може би, ако си починеше малко, щеше да ѝ хрумне някаква идея. Събра два коша, легна и затвори очи. Сънят дойде почти веднага.

Лара се събуди от дневната светлина, проникваща през дъските на закования прозорец, и от ужасното чувство, че е обречена да умре тук. Надигна се, изведнъж осъзнавайки, че е гладна. Погледът ѝ падна върху торбата с храна, която ѝ беше оставил Крокет. С гримаса на отвращение я отвори и потърси нещо, което да не разбунтува стомаха ѝ. Намери две парчета черен хляб сред останалата мазнотия и заръфа едното.

Фенерът беше почти догорял, но през прозореца проникваше достатъчно светлина, за да може да види пред какво трябва да се изправи, и перспективите не бяха особено обнадеждаващи. Трябваше да има нещо, което да може да направи, но какво?

Джулиън стигна в Лондон един ден след Лара. Беше яздил като самия дявол, спираше на всеки няколко часа в най-тъмната част на нощта, за да поспи на твърдата земя. Изтощен и измъчен, спря най-напред в дома на Станхоуп.

Джийвърс отговори на настойчивото му чукане и той нахлу вътре с мрачно изражение.

— Къде е Станхоуп?

— Лорд Мансфийлд, станало ли е нещо? Лорд Станхоуп ще се радва да ви види. Лейди Лара с вас ли е?

— Стана нещо много лошо. Надявам се Станхоуп да изясни нещата. Тук ли си е? Трябва веднага да го видя.

Една врата се отвори и Станхоуп излезе в преддверието.

— Аз поемам оттук, Джийвърс, благодаря ти. Елате в кабинета ми, Мансфийлд, трябва да говоря с вас.

— И аз с вас — изрече сурово Джулиън. — Къде е Лара?

Шок, а после страх се изписа на лицето на Станхоуп.

— Да не би да ми казвате, че дъщеря ми не е с вас? Тъкмо вие я отведохте от Лондон без дори едно „ако позволите“. Ще ви пратя в ада, ако нещо е станало с нея по ваша вина.

Търсещият поглед на Джулиън се впи в лицето на Станхоуп.

— Точно същото щях да кажа за вас.

— Защо да го казвате? Лара е моята дъщеря и я обичам.

— Лара е моята съпруга, аз също я обичам.

В мига, когато изрече думите, Джулиън разбра, че говори сериозно. Обичаше Лара. Обичаше я така, както никога не беше обичал Даяна, въпреки че беше привързан към нея, въпреки че си беше обещал да ѝ бъде добър съпруг. Но страстта му към Лара беше непреодолима сила. Такава, каквато може да разяде отвътре един мъж. Трябваше да го знае, защото го изпитваше достатъчно често напоследък. Лара беше въздухът, който дишаше, водата, която пиеше. Беше пълна с живот и дух, и с дива красота, която караше сърцето му да пее. Прокле се, че не е познал любовта, когато го беше поразила за първи път.

— Какво е станало с Лара? Защо не е с вас? Казвате, че е ваша съпруга. Това е хубаво, защото щях да поискам да се ожените за дъщеря ми, след като сте я компрометирали.

— С Лара се оженихме в Шотландия, в имението на брат ми. Отвлякоха я преди десет дни.

Станхоуп пребледня като мъртвец.

— Отвлечена? Защо? Кой би направил такова нещо?

— Нямате ли представа? — запита Джулиън.

— Аз ли? Какво говорите, за бога? Защо да знам каквото и да било за отвличането на дъщеря ми? Само някакво чудовище би направило подобно нещо.

На Джулиън му беше трудно да повярва, че Станхоуп има нещо общо с отвличането на Лара. Но имаше само един начин да научи истината.

— Какво е участието ви в контрабандата по английското крайбрежие? — запита той направо.

— Какво! Да не сте полудели? Нищо не знам за никаква контрабанда. Никога не бих се свързал с такива хора. Имам толкова пари, колкото ми трябва, защо да се занимавам с контрабанда?

Джулиън беше склонен да му повярва, но не изцяло.

— Ами лорд Толивър? Вие с Толивър изглеждате доста близки напоследък. Той често ви посещава тук.

Станхоуп изглеждаше объркан.

— Какво общо има Толивър с всичко това? Ние прокарваме един законопроект в Парламента.

— Чували ли сте за Скорпиона?

— Да не би да говорите за Скорпиона предателя? Толивър подозираше, че той е мозъкът зад контрабандистите. Помоли ме да си държа ушите и очите отворени. — Замълча, сякаш се досети за нещо. — Да не би да намекувате, че Толивър е Скорпиона?

— Не, разбира се, че не. Знам със сигурност, че Толивър не е Скорпиона.

Очите на Станхоуп се присвиха.

— Откъде можете да бъдете сигурен?

— Защото аз съм Скорпиона. Известно време работих като агент на короната под ръководството на лорд Рандал. Последната ми задача беше да изправя Чакала пред правосъдието. За съжаление и Лара попадна в тази игра.

— По-добре ми обяснете, Мансфийлд — изрече строго Станхоуп.

Джулиън бързо обясни как се бяха срещнали с Лара.

— Значи дъщеря ми ви е спасила живота и вие сте се оженили за нея с цигански ритуал — изрече замислено Станхоуп, след като Джулиън замълча. — Но не сте го смятали за законен брак. Имам какво да кажа за ужасното ви поведение, след като всичко това отmine, но сега животът на дъщеря ми е в опасност и това е основната ми грижа. Кажете ми защо е отвлечена Лара и от кого.

— Причината да напусна Лондон с Лара беше, че Чакала забеляза интереса ми към дъщеря ви и смяташе да я използва, за да стигне до мене. Нали разбирате, това копеле узна моята самоличност и си постави за цел да ме убие, преди да открия достатъчно доказателства и да нахлузя примката на врата му. С Лара се крихме

известно време при Пиетро и Рамона, после избягахме в Шотландия, когато един от техните хора ни предаде.

— Да не би да ми казвате, че животът на Лара е в опасност, защото някой иска смъртта ви?

— Точно така. И този някой е Чакала.

— И подозирате, че Толивър е Чакала?

— Какво сте чували за финансите му?

— Преди няколко години джобовете му бяха празни. По някакъв начин възстанови загубите си и напоследък изглежда добре обезпечен.

Джулиън асимилира информацията, после запитва:

— А Дънбар, вторият син на лорд Крофърд?

— Не знам нищо за него. Изглежда симпатичен. Заподозрян ли е?

— И той, и Толивър имат достъп до привилегирована информация.

— Ще направя всичко, за да помогна. Дъщеря ми означава за мене повече от цялото ми богатство. Ще дам какъвто откуп поиска Чакала.

— Не става дума за откуп — каза Джулиън. — Той иска мене, не пари.

— Какво ще правите?

— Прибирам се у дома да чакам съобщение от Чакала. Ще направя всичко, каквото поиска, за да освободи Лара.

— Дори с риск за собствения ви живот?

Джулиън се усмихна мрачно.

— Дори с риск за собствения ми живот, но се надявам, че няма да се стигне дотам.

— Ще кажете ли на Рандал за последното развитие на нещата? С какво мога да помогна?

— Рандал ще настоява да прати драгуни да ми помагат. Опасявам се, че ще ядосат Чакала и ще изложат на опасност живота на Лара. Останете тук, където мога да се свържа с вас. Ще ви съобщя, когато получа вест от Чакала. Подозирам, че ще поиска да отиде на някое съмнително място в града, без оръжие и сам.

— Ще дойда с вас.

— Не. Нужен сте ми тук. Ще ви кажа къде трябва да се срещна с Чакала и можете да съобщите тази информация на Рандал. — Лицето

му се вкамени. — Чакала иска мене и ще ме получи.

— Опазете дъщеря ми, Мансфийлд — замоли се Станхоуп. — Не я познавах през първите тринадесет години от живота ѝ. Тя стана благословия за мене в последните години. Не мога да я загубя сега.

— Нито пък аз — изрече Джулиън през зъби.

Джулиън се разхождаше из кабинета си, очаквайки съобщението, което щеше да го насочи към Лара. Вече беше вдигнал хората си по тревога и Фартингейл стоеше до вратата в очакване на по-нататъшното развитие. Чакала вероятно знаеше точно кога се е върнал в Лондон и че е посетил лорд Станхоуп.

Откриването на човека, виновен за смъртта на Даяна, вече не беше приоритет в живота на Джулиън. Той още искаше негодникът да си получи наказанието, но не и за сметка на любим човек. Най-накрая беше успял да остави смъртта на Даяна в миналото и това го караше да се чувства прекрасно. Сега беше свободен да даде безрезервно сърцето си на Лара. Но не беше ли прекалено закъснял?

Фартингейл го повика от коридора и Джулиън веднага нададе ухо. Стигна до вратата с две големи крачки и я отвори.

— Съобщението, което чакахте, пристигна, милорд — каза Фартингейл, подавайки му сгънат лист.

— Задържа ли куриера?

— Да, милорд. Един лакей го пази. Но се боя, че няма да е това, което очаквате.

— Доведи го — заповяда рязко Джулиън.

Фартингейл се дръпна настрана, когато един мускулест лакей избута напред някакво кльоцаво улично хлапе, не повече от дванадесетгодишно. Беше дребно, жилаво, войнствено и невероятно мърляво.

— Нищо не съм направил! — изхленчи момчето, докато се опитваше да се измъкне от ръцете на мъжа.

— Някакъв тип ми даде един шилинг да занеса бележка на лорд Мансфийлд. Не е престъпление.

— Аз съм лорд Мансфийлд — каза Джулиън. — Няма да ти направя нищо, момче. Можеш ли да ми опишеш човека, който ти даде бележката?

— Не му видях лицето, кълна се. През цялото време си стоеше в хубавичката карета. Кочияшът му ми даде бележката и шилинга. Това са много мангизи, не си ги давам.

— Не ти искам парите, момче. Само това ли можеш да ми кажеш? А каретата? Имаше ли герб?

— Ако питате за шарените картинки отстрани — не, беше чисто черна. Сега мога ли да си вървя?

— Пусни го, Дженкинс — каза Джулиън на лакея. — Момчето не знае нищо ценно. Кажи да му дадат да яде, преди да го изпратиш.

— Благодаря, милорд, благодаря — каза момчето, свеждайки глава с уважение.

Дженкинс го изведе.

— Мога ли да направя нещо друго, милорд? — запита Фартингейл.

— Да, Фартингейл. Моля те, чакай пред вратата. Веднага щом прочета бележката, ще пратя съобщение на лорд Станхоуп. Трябва да го дадеш на някой лакей да го отнесе възможно най-бързо.

— Разбирам, милорд — отвърна Фартингейл, докато излизаше от кабинета и затваряше вратата зад себе си.

Джулиън се взря в бележката, почти страхувайки се да я прочете. Макар да знаеше, че си въобразява, чувстваше зли вибрации да се излъчват от листа хартия. Ръцете му трепереха, докато отваряше бележката. Думите скочиха срещу него. Не беше нито повече, нито по-малко, отколкото беше очаквал.

Кратко и по същество, съобщението заявяваше, че ако иска малката му циганка да остане жива и здрава, трябва да дойде в изоставения текстилен склад на кея в десет часа тази вечер. Нямахше подпис, но нямаше и нужда. Беше от Чакала.

Джулиън изригна проклятие. Нищо в бележката не показваше, че Лара е невредима. Треперейки от гняв, той смачка хартията в юмука си и я хвърли в камината.

Знаеше точно къде да намери изоставения текстилен склад. Беше в най-мръсната част на града, толкова опасно място, че малцина се осмеляваха да ходят там през нощта, с изключение на закоравелите главорези и убийци. Мисълта, че Лара е там, караше тръпки на паника да пробягват по гръбнака му. Сладката, невинната Лара. Тя не знаеше

нищо за утайките на лондонското общество и преживяването сигурно бе ужасно за нея.

Погледна часовника си. Беше девет часът. Имаше един час да се приготви за срещата, която би могла да доведе и до смъртта му. Преди да излезе, надраска бележка до Станхоуп и я даде на Фартингейл да я изпрати. Ако всичко тръгнеше добре, Рандал щеше да пристигне с драгуни тъкмо навреме, за да му помогне, но не прекалено рано, за да осуети опита му да спаси Лара.

Лара нямаше представа за времето. Разбра, че е започнало да вали, защото чу дъждът да чука по стените на постройката. Когато огладня отново, хапна малко от вкоравения хляб от торбата и изтърси останалото в ъгъла за плъховете. Ако получеха нещо за ядене, нямаше да ѝ обръщат внимание.

Беше проучвала закования прозорец безброй пъти през целия ден. Дори се беше качила на един обърнат кош, за да го огледа поотблизо. Разочарованието беше горчив хап. Трябваше ѝ някакъв лост, но нямаше такъв.

Продължи да се разхожда, без да обръща внимание на къркореция си стомах и гаденето, което не преставаше да я измъчва. Изведнъж погледът ѝ падна върху бюрото. Високите му и тънки крачета го държаха в право положение, но беше опасно наклонено, сякаш по-силен вятър би могъл да го преобърне. Или по-силно побутване. Събирайки силите си, Лара започна да бута с усилие бюрото. То падна и се счупи.

С ликуващ вик тя измъкна едно от крачетата му. За съжаление, то не изглеждаше достатъчно здраво, за да послужи за това, което ѝ беше необходимо, но тя нямаше да се предаде толкова лесно.

Хванала крачето като тояга, тя замахна с цялата си сила и удари по дъските, препречващи прозореца. Те дори не помръднаха. Опита отново. И отново. Ръцете чак до раменете я заболяха, но онова, което стана после, съкруши духа ѝ. Крачето се счупи.

— Ох, не! Моля те, боже, не.

Отпусна се на колене и захлипа, скрила лице в шепите си. Джулиън щеше да умре и тя не можеше да направи нищо против това.

Лара не знаеше колко време е стояла така. Дневната светлина намалая и фенерът угасна. Стаята потъна в мрак. Тя чу тупкането на малки крачета и в гърлото ѝ се надигна паника. Качи се на един кош и подбра полите си. Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака.

Драцене откъм прозореца привлече вниманието ѝ. Още плъхове? Един звук я накара да скочи от коша и да се приближи към прозореца.

— Кой е?

— Лара? Ти ли си? Слава богу, че те намерих.

Гласът не беше на Джулиън, тя беше сигурна в това.

Но ѝ беше толкова познат, колкото и нейният собствен глас.

— Аз съм — Рондо. Търся те часове наред. Тази сграда е огромна; всички дупки са заключени или заковани. Видях те през цепнатините на прозореца, но изчаках да се уверя, че си сама.

— Рондо! Какво правиш в Лондон? Как ме намери?

— Дълга история. Ще ти разкажа по-късно.

— Какво ще правиш?

— Ще те измъкна оттук. Но най-напред трябва да намеря нещо да изкъртя тия дъски.

— Побързай — настоя Лара. — Чакала възнамерява да убие Джулиън. Скоро ще дойде тук.

— Чакала ли?

— Да, мъжът, който иска смъртта на Джулиън. Ти предаде Джулиън на хората на Чакала. О, побързай, Рондо — добави тя с нотка на отчаяние.

— Прости ми, Лара. Кълна се, ще ти се реванширам. Връщам се след малко.

Лара се заслуша в тишината зад прозореца и усети искрица надежда. Кой би помислил, че Рондо ще се появи в Лондон? Толкова много въпроси без отговори, но никой от тях нямаше значение точно сега. Единственото важно нещо беше да се измъкне от това опасно положение и да спаси живота на Джулиън.

Рондо се върна след малко. Лара го чу под прозореца.

— Рондо, ти ли си?

— Да. Намерих желязна тръба в уличката. Ще свърши работа. Дръпни се.

Възбуда пробяга през нея, когато Рондо започна да откъртва дъските с желязото. Когато един гвоздей поддаде, Лара едва не

заръкопляска. Още един изскочи и едната дъска падна, но пространството беше прекалено тясно, за да може да се промъкне през него. Тя зачака със затаен дъх, докато Рондо яростно къртеше друга дъска.

Внезапно Лара замръзна. Гласове. Идваха зад заключената врата.
— Тихо — изсъска тя. — Някой идва.

Виждаше как пот капе от челото на Рондо, но въпреки трескавите му усилия търпяха поражение. Отчаянието ѝ беше огромно.

— Трябва да се махнеш, Рондо. Бързо, преди да те открият.

— Няма да те оставя, Лара.

— Трябва. Подай ми тръбата през прозореца. Може да ми послужи.

— Не мога да те оставя — повтори Рондо.

— Върви, бягай. Веднага. Нямаш оръжие, ще те убият. Иди при баща ми. Знаеш къде живее. Кажу му къде да ме търси и го помоли да доведе помощ.

Вероятно беше успяла да го убеди, защото той ѝ подаде тръбата през прозореца и изчезна. Беше последният възможен момент. След секунди вратата се отвори. Един мъж, когото не познаваше, влезе вътре. Приличаше на главорез. Възможно ли беше това да е Чакала? Тогава някой влезе след него и по гръбнака ѝ пробяга ледена тръпка. Инстинктивно скри тръбата в гънките на полата си, взирайки се в лицето на Чакала — мъжа, когото веднага позна.

— Вие!

— Добър вечер, скъпа. Вярвам, оценяваш гостоприемството ми.

— Вие сте Чакала? Онзи, който иска смъртта на Джулиън?

— Изненадана ли си? — запита Чакала. — Къде ти е циганската интуиция? Мислех, че вече си се досетила. Сигурен съм, че любовникът ти вече е разбрал.

— Ако говорите за Джулиън, той е мой съпруг. Оженихме се в Шотландия.

— Мансфийлд се е оженил за тебе? Наистина съм изненадан. Мислех, че просто те иска за игри в леглото. Не мога да представя Мансфийлд да замърси благородната си кръв с цигански примес, не че има някакво значение. Съпругът ти ще умре днес, а ти ще умреш с него.

— Милорд, вижте там! — възкликна наемният главорез, привличайки вниманието му към прозореца. — Момичето се е опитвало да избяга.

Чакала погледна към прозореца, лицето му се изкриви в маска на гняв.

— По дяволите тоя Крокет! Каза, че оттук не можело да се избяга. С какво откърти дъската?

Лара стисна здраво тръбата, скрита в гънките на полата и. От думите ѝ капеше сарказъм.

— С ръце.

Толивър се извърна рязко и се озова лице в лице с нея.

— Остроумието няма да ви спаси, милейди. — Обърна се към наемния главорез и изсъска: — Чакай Скорпиона отвън, Барне. Разположи останалите на различни места около склада. Може да си имаме неприятности. Доведи ми Скорпиона веднага щом дойде. Остави светлината, има друг фенер пред вратата.

— Ами ако Скорпиона не е сам? — запита Барне.

— Ще бъде сам — изрече самоуверено Чакала. — Прекалено много държи на циганчето си, за да не се подчини на инструкциите ми. Ако поради някаква причина не е сам, заеми се с него и остави другите да се оправят със спътниците му. Не забравяй обаче — предпочитам лично да убия Скорпиона. Искам го жив, за да наблюдавам лицето му, когато убия жена му. Искам той да знае, че тя е втората жена, която умира заради него.

Барне остави фенера на един кош и излезе от стаята. Чакала пристъпи заплашително към Лара.

— Ти си привлекателна малка вещица. Има достатъчно време, преди да пристигне мъжът ти, за да опитам чаровете ти. Никога не съм имал циганка, а съм чувал, че са горещи и винаги готови.

— Не ме докосвай — изрече Лара с върховно спокойствие въпреки бясното препускане на сърцето си.

Отстъпи, докато не усети стената зад гърба си. Чакала се приближаваше. Тялото му притисна здраво нейното. Тя усети ерекцията му да се надига заплашително и си пое дъх, за да си възвърне малко смелостта. Той сграбчи гърдите ѝ с две ръце, пръстите му се забиха болезнено в нежната ѝ плът и гневът ѝ придаде кураж.

Когато той се наведе, за да потърси устата ѝ, тя опря ръце в гърдите му и го бутна силно. Той залитна назад.

Сега или никога, помисли тя, докато измъкваше тръбата от гънките на полата си, събра всичките си сили и замахна към главата на Чакала. Хванат неподготвен, той вдигна ръка, за да отбие удара. Тръбата удари някъде между лакътя и китката му с противно изпукване. Той изрева и притисна наранената ръка към гърдите си.

— Кучка! Проклета циганска кучка! Счупи ми ръката!

— Искан ми се да беше главата ти — извика Лара, поглеждайки към вратата с подновена надежда.

Направи една крачка, после втора, но Чакала реагира бързо въпреки нараняването. Вдигна здравата си ръка и я зашлеви с опакото на дланта си. Тя се строполи на пода, мъчейки се да остане в съзнание.

— Това ще ти бъде за урок. — Той извади пистолет от колана си. — Ще умреш първа. Любовникът ти ще гледа как издъхваш, преди да го убия.

Джулиън нае един файтон да го закара на кея. Нареди на кочияша да го остави в далечния край на улицата и предпазливо тръгна пеша към изоставения склад. Усети да го следят нечии очи и разбра, че го наблюдават. Без да обръща внимание на бодването в тила, спря пред вратата на склада и опита резето. Вратата се отвори под ръката му, но преди да успее да влезе, почувства дулото на пистолет да се опира в гърба му.

— Хубаво, че дойде сам — изръмжа Барне. — Влизай вътре, Скорпионе.

Джулиън замръзна.

— Къде е съпругата ми?

— Скоро ще я видиш. Мърдай.

Неотслабващият натиск на дулото в гърба му убеди Джулиън да се подчини на наемния главорез на Чакала. Влезе в едно помещение, подобно на пещера, и спря, оглеждайки се, за да разбере къде се намира. Барне вдигна фенера, сложен на един кош близо до вратата, и побутна Джулиън напред.

— При Лара ли ме водиш? — запита Джулиън. — Чакала с нея ли е?

— Много питаш — изръмжа Барне. — Виждаш ли ей оная врата там? — Джулиън кимна. — Върви натам.

Джулиън се приближи към вратата с напрегнато тяло, сетивата му бяха нащрек. Знаеше, че е в неизгодна позиция и на драго сърце би дал собствения си живот, за да спаси Пара. Единственият светъл лъч в иначе мрачното бъдеще беше надеждата, че съобщението, което беше пратил на лорд Станхоуп, е стигнало до получателя си и че Станхоуп се е свързал с лорд Рандал. Но щеше ли помощта да пристигне навреме?

Барне смушка Джулиън в гърба с дулото на пистолета.

— Спри пред вратата.

Джулиън спря преди затворената врата. Тялото му се напрегна, когато чу глухо тупване от другата страна на вратата и още един странен звук, който прати ледени тръпки по гръбнака му. Нищо, дори смъртна заплаха не можеше да му попречи да отвори рязко вратата и да нахлуе вътре. Спря изведнъж, замръзвайки пред сцената, която се разкриваше пред него.

Лара лежеше неподвижно на пода. Ранена ли беше? Мъртва? Гняв експлодира в него. Спусна се към нея и коленичи. Нежно повдигна главата и. Тя изстена и отвори очи. Джулиън въздъхна с облекчение.

— Джулиън. Защо дойде? Чакала ще те убие.

— Може да се опита, любов моя. — Когато тя понечи да се надигне, той ѝ помогна да седне. — Не мърдай — предупреди я.

После се изправи и се обърна, за да застане лице в лице с Чакала, оголил зъби в яростна маска.

— Значи ти си бил. Подозренията ми излязоха верни.

Лявата ръка на Чакала висеше безсилно. Джулиън го огледа внимателно, съсредоточавайки се върху нараняването му, и се запита дали огнената му циганска съпруга е причината за него.

— Скорпиона. Колко хубаво, че дойде — изрече Чакала през зъби.

— Какво е станало с ръката ти?

Очите на Чакала светнаха в мрачна злоба.

— Питай любовницата си. Решил съм тя да умре първа. Преди да те убия, искам да ми кажеш какво е да знаеш, че две невинни жени са умрели заради тебе.

— Мръсник такъв! — изръмжа Джулиън. — Защо? Защо човек с твоя произход ще се заеме с контрабанда и убийства?

Колкото повече време даваше на Чакала да говори, толкова повече растяха шансовете да пристигне помощ.

— Джобовете ти никога не са били празни — изфуча Чакала. — Никога не си се тревожил, че ще идеш в затвора за длъжници. Не и високопоставеният и могъщ граф Мансфийлд. Не знаеш какво е да те чака мрачно бъдеще.

— И се зае с контрабанда — вметна Джулиън.

— Поне имам пари да поддържам начина на живот, който ми харесва. Контрабандата е доста изгодно нещо, затова ти трябва да бъдеш премахнат. Рандал няма да узнае, че аз съм Чакала, след като умрете двамата с Лара.

Карай го да говори, повтаряше си Джулиън.

— Защо ти беше да се сближаваш със Станхоуп?

— Отначало беше само по работа. По-късно, след като се досетих, че циганите помагат на Скорпиона, исках да държа Станхоуп под око, ако е замесено циганчето, дъщеря му. Подозренията ми се потвърдиха, защото не мина много време и ти започна да се увърташ около полите ѝ. Известно време не знаех, че ти си Скорпиона.

— Пусни Лара — настоя Джулиън. — Ако я убиеш, нищо няма да разрешиш. Искаш мене.

— Не мога да я оставя жива. Знае прекалено много.

— Джулиън...

До момента Лара беше пазила безизразно мълчание. Той се обърна към нея, изражението му беше мрачно и предупреждаващо.

— Нека аз да се справя с това, любов моя.

Тя понечи да стане и той ѝ помогна да се изправи. Усети я как трепери под ръката му и я привлече към себе си.

— Дръпни се от него, скъпа — изрече Чакала. — Обещах ти, че ще умреш първа, и говорех сериозно. Искам бързо да свърша с това, за да се погрижа за раната си.

— Никъде няма да ходи — опълчи се Джулиън, избутвайки Лара зад себе си.

Прецени шансовете си, ако реши да нападне Чакала. Можеше да успее, ако не беше наемният му главорез. Той стоеше точно до вратата,

мънистените му очички и нетрепващото дуло на пистолета гледаха право към Джулиън.

— Не си и помисляй да пробваш — предупреди го Чакала. — Моите хора са навсякъде около сградата. Няма да стигнеш далече, дори ако по някакво чудо минеш край Барне и излезеш оттук.

Вдигна пистолета със здравата си ръка и го насочи към Джулиън.

— Искрах момичето да умре първо, но предполагам, няма значение кой от двамата ви ще бъде пръв. И двамата ще умрете.

— Залегни, ще го нападна — изрече Джулиън достатъчно тихо, за да го чуе само Пара.

Три неща станаха наведнъж. Джулиън се метна срещу Чакала, Лара тупна на пода и пистолетът изгърмя. Куршумът не улучи, Чакала падна под тежестта на Джулиън и пистолетът излетя надалече. Чакала извика и се хвана за счупената ръка.

Бърнс насочи пистолета си към Джулиън, но той дръпна пред себе си Чакала като щит, осуетявайки намерението на Барне.

— Не стреляй, глупак, такъв! — извика Чакала. — Ще ме улучиш.

Барне като че ли се обърка, после се обърна и се прицели в Лара. Тя се хвърли към оръжието, което беше изпуснал Чакала. Барне я държеше на прицел, когато неразкованите дъски на прозореца се разлетяха с трясък и едно стройно тяло на млад мъж се метна през отвора. Мъжът се удари в Барне. Барне стреля. Куршумът заседна в мека плът. Мъжът изсумтя и рухна. Светлината от фенера освети лицето му и Лара изкрепя името му.

— Рондо!

Джулиън беше зашеметен от внезапното нахлуване на циганина през прозореца. Какво, по дяволите, прави той тук?

Чакала, очевидно измъчван от силни болки, не оказваше голяма съпротива, но Джулиън не смееше да го пусне, за да се погрижи за Лара и Рондо. Бърз поглед му показва, че Барне е презаредил пистолета си, и това едва не го подлуди, защото инстинктивно разбра, че Лара е следващата мишена. Рондо се опитваше да се надигне, но изглежда, беше зле ранен и не можеше да му помогне много. Тогава Джулиън забеляза пистолета на Чакала, който беше изхвърчал от ръката му, когато той го беше нападнал.

— Пистолетът, Лара, пистолетът!

Всичко ставаше толкова бързо, че на Лара ѝ беше трудно да го възприеме. Рондо беше ранен, а Джулиън се бореше за живота си. Тя трябваше да направи нещо. Осъзна, че пистолетът на Чакала е близо до нея още преди Джулиън да я предупреди. Протегна ръка, сграбчи оръжието и го дръпна към себе си. Ръцете ѝ трепереха, когато вдигна пистолета и се прицели в Барне, който вече беше презаредил своя и го беше насочил към нея.

Без да си дава време да мисли, тя натисна спусъка. Барне извика и изпусна пистолета си. Изстрелът му улучи стената. Лара се взря в оръжието, което стискаше, и го пусна, сякаш я беше ухапало. Никога, дори в най-дивите си мечти не си беше представяла, че ще стреля по друг човек. Но заплахата за собствения ѝ живот, за живота на детето, което растеше в нея, и за живота на Джулиън беше повече от достатъчно основание.

За съжаление Барне беше по-жилав, отколкото Лара бе очаквала. Тя загледа с ужас как той взема пистолета си и започва да го презарежда, макар и несръчно. Кръвта, пропила ръкава му, като че ли не го притесняваше, защото той спокойно вдигна оръжието и го насочи към нея. Тя чу как Джулиън изкрещява името ѝ и се стегна срещу болката, с която куршумът щеше да разкъса тялото ѝ. Сега можеше да направи само едно — да затвори очи и да се моли.

Лара чу изстрел, но не почувства болка и очите ѝ се отвориха. Барне лежеше на пода, а зад него един мъж с униформа стоеше в рамката на вратата, спокойно презареждайки пистолета си. Понеже не можеше да разбере какво точно е станало, тя загледа с трепет как един висок, як мъж минава покрай драгуна. Носеше авторитета си като костюм, ушит по поръчка.

Мъжът, който влезе след него, ѝ беше също толкова скъп, колкото и Джулиън.

— Татко!

Лорд Станхоуп разтвори ръце и Лара влетя в прегръдката му.

— Миличката ми! Слава богу. Страхувах се, че може да стигнем прекалено късно.

— Не можехте да дойдете в по-подходящ момент — каза Джулиън. — Лорд Рандал, мога ли да ви представя Чакала?

Лорд Рандал изгледа презрително престъпника.

— Лорд Толивър? Трябваше да се досетя. Ще бъдете обесен заради това. Предадохте доверието ми и собствената си страна за лично обогатяване.

— Щях да успея, ако не беше Скорпиона — изръмжа Толивър. — Ще плати с живота си.

От удобната си позиция Лара забеляза нещо, което никой друг като че ли не виждаше. Макар че лявата ръка на Толивър още висеше безжизнено отстрани на тялото му, дясната му ръка беше свободна. Когато Джулиън го побутна към Рандал, Толивър бръкна в джоба на палтото си и измъкна малък пистолет. Трябва да е бил зареден и готов за стрелба, защото той се извъртя рязко и мушна дулото в корема на Джулиън.

Лара извика, но беше твърде късно. Пистолетът гръмна. За щастие, Джулиън реагира в мига, когато усети дулото да се притиска към корема му. В последния възможен момент успя да бутне ръката на Толивър нагоре, отклонявайки изстрела към не толкова незащитена част от тялото си.

Почти веднага около Толивър загъмжа от мъже, които го обезвредиха. Изведоха го от стаята, както викаше, че иска лекар, който да се погрижи за счупената му ръка. Лара се отдели от баща си и се спусна към Джулиън, изхлипвайки облекчено, когато видя, че гърдите му се вдигат и спускат равномерно.

Рандал коленичи до нея със загрижено изражение.

— Жив ли е?

— Да, но губи много кръв, опасно е.

— Най-добре е да не го местим, докато дойде лекар. Ще пратя веднага да повикат някого. Притиснете раната, може да помогне да се спре кръвта.

Лара откъсна парче от фустата си и го сгъна на няколко пласта. Тогава отвори ризата на Джулиън и притисна тампона към раната. Платът почервеня, тя усили натиска и с облекчение видя, че кръвта започва да тече по-бавно.

— Погледнах и Рондо — каза лорд Станхоуп, приближавайки се към тях. — Жив е. Не знам как е попаднал тук или защо, но има нужда от лекар.

— Рондо ми спаси живота — каза Лара.

Рандал стана, за да повика помощ.

— Как сте Мансфийлд? — запита Станхоуп.

— Бил съм и по-добре — изстена Джулиън. — Вие с лорд Рандал и драгуните пристигнахте наистина навреме.

— Джулиън! — извика Лара, радостна, че го вижда ободрен. — Слава богу! Лорд Рандал прати да повикат лекар.

Джулиън понечи да стане, но тя не му позволи.

— Не, не мърдай. Загуби много кръв. Чакай да дойде лекарят.

— Как е Рондо?

— Жив е — каза Станхоуп. — Ще се погрижим за вас двамата. Господи, какво се разигра тук...

Погледът на Джулиън се спря върху Лара.

— Добре ли си? Толивър не те е... наранил, нали?

— Много добре съм. Не бих позволила на Толивър да ми стори нещо. Не говори, Джулиън, пази си силите.

— Лара е добре, Мансфийлд — обади се Станхоуп. — Всичко е под контрол.

Джулиън усети, че ще припадне. Болката го държеше в съзнание, но той знаеше, че е само въпрос на време, преди съзнанието да го напусне, а имаше толкова неща, които, искаше да каже на Лара. Само да можеше да мисли ясно.

— Аз... ние... трябва да поговорим — изрече той слабо. — Нещо... което трябва да знаеш.

— Не може ли да почака? — запита Лара.

— Не може, искам... да го кажа... сега. Бракът ни...

Дъхът заседна в гърлото ѝ.

— Какво за брака ни?

Той искаше да ѝ каже, че съжالياва, задето беше отказвал да приеме любовта, която тя така искрено му беше предложила. Задето е бил такъв глупак по отношение на циганския им брак. Задето е вярвал, че една циганка не е достатъчно добра за граф Мансфийлд. Имаше нужда да ѝ каже, че Даяна е неговото минало, докато тя е бъдещето му.

— Съжالياвам... за нашия... брак. Бях... глупак да мисля, че бракът ни... Даяна е... беше... Това, което изпитвам към тебе, не е...

Думите му заглъхнаха, после секнаха напълно.

Беше ли разбрала Лара това, което се опитваше да ѝ каже, запита се той в последния миг на ясно съзнание. Даяна беше мъртва. Това, което имаха заедно с Лара, беше надхвърлило чувствата, които беше

изпитвал към Даяна. Обясненията засядаха в гърлото му, очите му се затваряха.

Лара се отпусна назад на пети, зашеметена от думите на Джулиън. Дали искаше да ѝ каже, че не я обича и никога няма да я обикне? Това ли искаше да каже?

— Лекарят скоро ще дойде — каза Станхоуп, слагайки ръка на рамото ѝ. — Сигурен съм, че съпругът ти ще се оправи.

— Чу ли, татко? — прошепна тя. — Джулиън не ме обича. Още има чувства към мъртвата си годеница.

— Сигурен съм, че грешиш — зае се да я утешава Станхоуп. — Ами той лично ми каза, че те обича.

Лара сведе глава, отчаянието я заслепяваше за всичко друго, с изключение на собствената ѝ душевна болка.

— Чух го, татко.

— Чу бълнуванията на ранен човек. Той дойде да те спаси, нали? Готов беше да пожертва живота си заради твоя.

— То е, защото Джулиън е мъж на честта. Ожени се за мене, понеже беше редно да постъпи така. Би спазвал обетите си поради тази причина. Няма да приема тези условия. Направи много, за да изправи пред правосъдието човека, отговорен за смъртта на годеницата му. Толкова много я обича.

— Ще поговорим за това по-късно, скъпа. Нещата често не са такива, каквито изглеждат.

Лекарят пристигна скоро след това. Прегледа Джулиън за няколко минути, после отиде да види Рондо. Обяви с непроницаем глас, че не би могъл да работя в такава мръсотия.

— Безопасно ли е да ги преместим? — запита Рандал.

— По-добре да ги преместите, отколкото да рискувате да се заразят бог знае с какво — изрече остро лекарят. — Ваденето на куршуми е рискована работа.

— В каретата ми има място и за двамата — каза Станхоуп.

— Вие можете да ни последвате с вашата карета, докторе.

— Внимавайте — предупреди Пара, докато драгуните изнасяха Джулиън и Рондо от стаята.

Станхоуп я потупа по рамото.

— Не се тревожи, Пара, ще бъдат много внимателни.

Докато излизаше навън след драгуните, Пара усещаше, че умът ѝ е в безпорядък. Имаше да мисли за много неща. Цялото ѝ бъдеще беше заложено на карта. Но беше сигурна в едно. Ако Джулиън се беше опитал да ѝ каже, че никога не я е обичал, нямаше да му се натрапва.

Лара се разхождаше напред-назад пред вратата на спалнята, докато докторът се занимаваше с Джулиън. Вече я беше уверил, че няма опасност Джулиън и Рондо да умрат и сега трябва да се страхуват само от треската, но Лара все пак беше нервна. Джулиън не беше дошъл на себе си в каретата и още беше в безсъзнание, когато го внесоха в стаята за гости в къщата на баща ѝ. Рандал беше пратил известие до прислужниците на Джулиън, за да не се тревожат, а после беше си тръгнал, за да се заеме с разпита на Толивър.

— Рондо е в съзнание и иска да говори с тебе — каза лорд Станхоуп, излизайки от стаята на младия циганин.

— Каза ли ти защо е в Лондон?

— Да, разказа ми всичко. Съжالياва за това, което е направил, и иска да те помоли за прошка.

Лара се вгледа с копнеж в затворената врата на Джулиън и въздъхна примирено.

— Много добре. Сега ще отида при Рондо, но няма да се бавя. Повикай ме, когато докторът приключи с Джулиън.

Лара влезе в стаята на Рондо. Две свещи горяха на нощната масичка до леглото. Очите на Рондо бяха затворени и тя помисли да излезе, но той взе решението вместо нея, когато отвори очи.

— Радвам се, че дойде — изрече той със слаб глас. — Имам нужда от прошката ти.

— Не бива да говориш сега, Рондо. Почакай, докато се почувстваш по-добре.

Той сграбчи ръката ѝ.

— Моля те, Лара, изслушай ме.

— Добре — каза тя. — Слушам те.

— Бях обезумял от ревност и действиях, без да помисля за последиците. Никога не съм искал смъртта на когото и да било. Не знаех, че онези хора са заплаха и за теб, не осъзнавах и сериозните

последници от ревността ми, която щеше да ме превърне в изгнаник. Сега аз съм човек без дом. Собственият ми род ме презира.

Лицето му се изкриви от болка и той си пое остро дъх. Лара усети изблик на състрадание. Той се беше опитал да се реваншира, като беше дошъл на помощ и едва не бе загубил живота си.

— Как разбра къде да ме намериш?

— Бях в хана в Ковънтри, когато ти пристигна с Крокет и неговите приятелчета. Не ме питай как съм се озовал там. Нямаше къде да отида и просто бродех из страната без посока. Разбрах, че са те отвлекли против волята ти, затова зачаках, а после ви проследих, когато те отведоха на следващия ден. Да ти помогна беше единственият начин да се реванширам за това, което бях направил.

— Наистина се реваншира, Рондо — увери го Лара. — Главорезът на Чакала щеше да ме убие, ако не се беше намесил. Може би спаси и моя живот, и този на Джулиън.

— Баща ти не беше у вас, когато отидох да го намеря. Тогава не знаех, че той вече е отивал към склада с помощ. Когато разбрах, че го няма, се върнах на кея, за да те спася сам.

— Благодаря ти, приятелю. Сигурна съм, че катунът ще те приеме, когато Пиетро научи за смелата ти постъпка.

— Винаги съм знаел, че не ми е писано да бъдеш моя — продължи Рондо, — но винаги съм те обичал.

— Ти винаги си ми бил приятел, Рондо, и днес го доказа. Обичах те като брат и закрилник, докато бяхме деца. Но от мига, когато Джулиън влезе в живота ми, исках само него.

Докторът почука и влезе в стаята, стиснал черната си чанта в ръка.

— Негова светлост си почива, лейди Лара. Можете да го видите сега, но само за момент. Упоих го с лауданум, затова вероятно няма да ви отговаря.

— Как е той? — запита тревожно Лара.

— Добре, колкото може да се очаква, като се вземе предвид сериозността на раната. Имал е късмет. Куршумът, заседнал в гърдите му, е дроб. Той е слаб поради кръвозагубата, но е млад и в добро здраве, би трябвало да оздравее без усложнения, ако спазва предписанията ми.

— Благодаря ви, докторе — изрече Лара с видимо облекчение и побърза да излезе.

Срещна баща си в коридора.

— Докторът мисли, че Джулиън ще се оправи.

Станхоуп ѝ отправи окуражаваща усмивка.

— Казах ли ти, че ще стане така? Съпругът ти е силен. Няма да остави един куршум да го вкара в гроба.

— Разбира се, че няма — отговори тя с усмивка. — Сега отивам при него.

Отвори вратата, прекоси стаята и се озова до леглото му. Лицето му беше восъчно и Лара протегна ръка, за да докосне бузата му. Беше хладна на допир, но Джулиън като че ли дишаше леко. Спеше дълбоко и вероятно щеше да спи така още няколко часа. Тя го целуна по челото, дръпна един стол до леглото и седна, за да бди над него.

Баща ѝ дойде след няколко минути.

— Иди да си легнеш, Лара, сигурно си изтощена. Повечето жени биха изпаднали в истерия след такова тежко изпитание, каквото преживя. Винаги съм знаел, че си жизнена и силна, но до днес не бях осъзнал до каква степен си издръжлива.

— Искам да остана още малко при Джулиън, татко, после ще си легна.

— Нека аз да остана при него.

— Не, татко, нищо ми няма, наистина.

Станхоуп я изгледа критично.

— Не ми изглеждаш добре. Отслабнала си и не ми харесват тези кръгове под очите ти.

— Моля те, нека да остана.

— Добре. Един час, не повече.

Лара се сви на стола, след като баща ѝ излезе, и се загледа в Джулиън. Толкова е красив, помисли тя, взряна с любов в енергичната му челюст, плътните устни и аристократичния му нос. Защо не може да ме обича толкова, колкото е обичал Данна, изхлипа безмълвно тя. Имаше страстта му, но не и любовта.

Една мисъл влетя незнайно откъде в ума ѝ. Може би имаше начин да разбере веднъж завинаги доколко е привързан Джулиън към нея. Щеше да рискува, но нима животът не беше риск? Толкова много

беше заложено в този брак. Имаше да отглежда дете и това дете имаше нужда от баща, който да го обича.

Лара заспа на стола. Не чу как баща ѝ влиза в стаята, не усети и как я вдига и я отнася в леглото ѝ. Продължи да спи дълбоко, без сънища.

Състоянието на Джулиън продължи да се подобрява. Нямахе никакви признаци за инфекция и лекарят увери Лара, че съпругът ѝ е вън от опасност. Тъй като Джулиън беше започнал да мисли ясно, не бяха говорили много за лични неща. Много пъти Лара искаше да го пита какво е имал предвид, когато беше споменал брака им в деня, когато го бяха ранили. Но гордостта не и позволяваше да подхване тази тема. Дори се питаше дали той си спомня онези болезнени думи.

На Джулиън явно му харесваше присъствието ѝ в стаята му. Един ден тя влезе и го намери седнал на леглото, прясно обръснат.

— Джулиън, трябва ли да ставаш?

— Докторът каза, че е добре да сядам от време на време. Просто не мога да лежа тук по цял ден като някакъв мързеливец. Надявах се да говоря днес с тебе за бъдещето ни. Това е първият ден, в който се чувствам достатъчно добре, за да се съсредоточа.

Сърцето на Лара падна в петите ѝ.

— Не може ли по-късно? Слаб си и...

— Не, трябва да бъдем наясно. Или по-скоро, има нещо, което искам да ти кажа. Нещо, което трябваше да бъде казано още преди седмици. Трудно ми е, Лара, затова бъди търпелива.

Ох, божичко, ще ми каже, че не ме иска, помисли Лара.

— Не сега, Джулиън, това трябва да почака. Има... нещо, което трябва да направя най-напред.

— Лара, не искам да отлагам. Колкото по-скоро се каже, толкова по-рано ще можем да продължим живота си както трябва. Искам да знаеш точно какви са чувствата ми към тебе. В миналото не исках да говоря за...

Лара притисна длани към ушите си.

— Джулиън, моля те. Не искам да чувам това сега.

Обърна се рязко и избяга от стаята.

Джулиън се загледа след нея, питайки се какво, по дяволите, е казал, та така да я разстрои. Само искаше да се извини, че се е държал глупаво по отношение на връзката им. Знаеше, че я е наранявал в миналото, и искаше да насочи брака им в правия път. Най-накрая беше готов да разголи сърцето си пред нея. Искаше съвместното им бъдеще да бъде дълго и щастливо, с деца, които да осветляват живота им. Беше се опитал да ѝ го каже, когато лежеше ранен в онзи склад, но не беше сигурен дали го е казал така, както му се искаше.

Въздъхна. Следващия път, когато я видеше, щеше да настоява да го изслуша.

Лара намери баща си в кабинета му. Вратата беше отворена, затова тя направо влезе.

— Зает ли си, татко?

Станхоуп остави настрана една папка и се усмихна.

— Влез, скъпа, влез. Никога не съм прекалено зает, за да говоря с дъщеря си. — Вгледа се в лицето ѝ. — Добре ли си? Изглеждаш бледа. Преумори се с грижите по съпруга си. Трябва повече да си почиваш. Настоявам за това.

— Много съм добре, татко — увери го Лара. — Искам да те помоля за нещо.

Станхоуп грейна.

— Разбира се, дъще, стига да ми е по силите, естествено.

Лара си пое дълбоко дъх.

— Бих искала да ми дадеш придружители до Кент. Искам да прекарам известно време при Рамона и Пиетро.

Станхоуп изглеждаше като поразен от гръм:

— Сега ли? Какво казва съпругът ти по този въпрос? Той едва ли ще може да пътува.

— Аз... не съм казала на Джулиън и не смятам да му казвам. Отивам сама.

Станхоуп се намръщи.

— Нали не се тревожиш още за онези думи, които каза Мансфийлд в склада? Това беше бълнуване на ранен човек. Пак ли е говорил за това? Каза ли ти какво е имал предвид?

— Опита се преди малко, но не го изслушах.

— Постъпваш глупаво, Лара.

— Може би — призна тя. — Но има един начин Джулиън да докаже любовта си и няма да се задоволя с по-малко.

— Мислиш, че ако избягаш, това ще реши проблема ти?

— Не точно.

— Какво да му кажа?

— Кажи му, че имам нужда от време, за да размисля за брака ни. Не му кавай къде да ме намери. И... добави, че е свободен да се разведе с мене, ако иска.

— Лара, говориш глупости. Не ти е присъщо.

— Съжалявам, татко, но това е нещо, което трябва да направя. Нали разбираш, през повечето време той отричаше чувствата си към мене. Трябва да бъда сигурна.

— Не приемам поведението ти. Мансфийлд е твой съпруг. Дойде да те спаси, нали?

Лара въздъхна.

— Говорили сме вече за това. Джулиън е почтен човек. Би спасил и куче в беда. И за него беше важно да хване Чакала.

— За да отмъсти за годеницата си, или поне ти така ми каза.

— Точно така. Тя е била единствената му истинска любов.

Станхоуп се облегна назад и се взря в Лара.

— Сериозно ли говориш? Зима е. Циганският фургон не може да е толкова удобен по това време на годината.

— Грещиш, татко. Прекарала съм по-голямата част от детството си в цигански фургон. Много е удобен и много уютен през зимните месеци. Ще бъда добре. Винаги мога да се укрива в провинциалното ти имение, ако променя намерението си. Персоналът ти там е напълно способен да се погрижи за мен.

Станхоуп въздъхна примирено.

— Много добре, ако си сигурна, че това искаш.

— Напълно съм сигурна. Освен причината, която вече ти изложих, искам да помогна на Рондо да се върне в катуна, а така ще мога да похваля смелостта му.

— Кога искаш да заминеш?

— Днес. Колкото може по-скоро. Мога да се приготвя за един час.

— Лара...

— Моля те, татко.

— Кога съм можел да ти откажа нещо? Нека да кажем два часа. Толкова трябва, за да се подготви каретата и да избира придружителите. Добре ли е?

— Напълно. Сега, ако ме извиниш, отивам да се приготвя.

След два часа Лара потегли към имението на Станхоуп в Кент.

Джулиън се размърда неспокойно. До края на деня Лара не се беше върнала в стаята му. Не можеше да си представи какво я задържа. Когато беше намекнал, че иска да поговорят за съвместното им бъдеще, тя като че ли се беше изплашила. Какво, по дяволите, не беше наред? Дали изведнъж не е решила, че вече не го обича?

Когато една камериерка му донесе вечерята, той я попита за Лара. Езикът на момичето като че ли изведнъж се заплете и то излезе, без да отговори на въпроса му. Когато Джийвърс дойде, за да му помогне да се приготви за сън, той му зададе същия въпрос.

— Ще кажа на лорд Станхоуп, че сте питали за лейди Лара — отвърна Джийвърс заобиколно.

— Какво става, Джийвърс? Нещо случило ли се е със съпругата ми?

— Доколкото ми е известно, лейди Лара е добре. Искате ли лауданум тази вечер?

— Не, по дяволите! Не искам да ме упояват. Моля те, кажи на Лара, че искам да я видя.

— Както желаете, милорд.

Джулиън зачака. Още. И още. Когато Лара пак не се появи, той се плъзна към ръба на леглото и се опита да стане. Ако тя не дойдеше при него, за бога, той щеше да иде при нея.

За съжаление, волята му беше по-силна от краката. Те се огънаха под него в мига, когато прехвърли тежестта си върху тях. Хвана се за нощната масичка и успя само да я събори, докато падаше, заедно със свещника, който стоеше на нея, което подпали килима. Станхоуп се втурна в стаята по нощница, развяваща се около краката му. Джийвърс го следваше по петите. Дватамата започнаха да тъпчат пламъците, докато не остана нищо друго, освен обгоряло парче килим.

Станхоуп изправи нощната масичка, докато Джийвърс вземаше свещта, за да я запали.

— Какво стана? — запита Станхоуп. — Добре ли сте, Мансфийлд? По дяволите, човече, едва не подпалихте къщата.

— Не, не съм добре — изрече рязко Джулиън. — Къде е съпругата ми?

— Помогни ми да сложа негова светлост в леглото, Джийвърс — каза Станхоуп, отбягвайки въпроса на Джулиън.

Двамата мъже успяха да настанят Джулиън отново в постелката.

— Не биваше да се опитвате да ставате сам — каза Станхоуп. — Загубихте много кръв и още сте слаб.

— Отбягвате въпроса ми, Станхоуп — изръмжа Джулиън, след като се отпусна на леглото. — Всички ли тук са полудели? Какво е станало с Лара?

— Можеш да си лягаш, Джийвърс — каза Станхоуп. — Лорд Мансфийлд няма да ходи никъде тази нощ.

Джулиън изчака Джийвърс да излезе, преди да обърне ядосания си поглед към Станхоуп.

— Готов ли сте най-после да ми кажете какво, по дяволите, става тук? Искам Лара, къде е тя?

— Надявах се да изчакаме до утре, но виждам, че няма да се откажете.

— Какво е станало с Лара? — изрева Джулиън, мъчейки се да се овладее.

— Успокойте се, Мансфийлд. Нищо не е станало с нея. Беше добре, когато замина.

Вниманието на Джулиън се изостри.

— Да не би да ми казвате, че съпругата ми е отишла някъде?

— Проклятие — изрече Станхоуп, прокарвайки пръст през косата си. — Казах на Лара най-напред да говори с вас. Знаех, че това няма да ви хареса. Но знаете колко упорита може да бъде дъщеря ми.

— Наистина — изрече сухо Джулиън, припомняйки си колко дълго го беше накарала да чака, преди да се съгласи да се омъжи за него. — Какво точно нямаше да ми хареса?

— Лара замина днес.

На лицето на Джулиън се изписа объркано изражение.

— Заминала? Лара е заминала, без да се посъветва с мене? Къде е отишла?

— Не бива да ви казвам.

— Моля? — изфуча Джулиън. — Мисля, че съм съпруг на Лара. Имам право да знам накъде е отпрашила, и то посред зима.

— Съжалявам, Мансфийлд, но ѝ обещах, че няма да разкривам къде е заминала.

Един мускул заигра по челюстта на Джулиън.

— Няма значение, вече се сецтам къде да я намеря. Остави ли съобщение за мене?

Станхоуп се размърда смутено.

— Да, всъщност остави. Каза, че можете да поискате развод, ако това е желанието ви.

— Много добре знае, че не това е желанието ми! Очевидно не мисли ясно. Отвлечена, влачена из страната, после затворена в някакъв изоставен склад — това я е разстроило повече, отколкото можехме да предположим. Очевидно не е на себе си.

— Опитах се да я спра, но не пожела да ме послуша — изрече разстроен Станхоуп. — Мисля, че ви изпитва.

— Точно така — съгласи се Джулиън. — Инат момиче. Срамувам се да призна, Станхоуп, че изложих Лара на истински ад, но мислех, че най-накрая сме се разбрали какво изпитваме един към друг.

— Какви точно са чувствата ви към дъщеря ми?

— Мислех, че вече съм го казал ясно. Въпреки това ще го повторя и ще го повтарям, докато вие двамата с Лара не ми повярвате. Обичам дъщеря ви, Станхоуп.

— Лара смята, че никога няма да я обичате така, както сте обичали покойната си годеница.

— По едно време може да съм ѝ дал основание да мисли така, но това, че обикнах Лара, промени схващането ми за Даяна. Повярвайте ми, като ви казвам, че никога не съм обичал друга жена така, както обичам Лара.

— Няма нужда да убеждавате мене, Мансфийлд. Трябва да убедите Лара.

— Ще го направя веднага щом се измъкна от това легло.

Лара стигна в циганския лагер без произшествие. Беше възторжено посрещната и веднага напъхана във фургона на баба си и дядо си. Отпиваше горещ чай и се къпеше в сиянието на обичта им въпреки несигурността, която изпитваше заради внезапното си решение да замине от Лондон.

Дали Джулиън ѝ се сърди? Достатъчно, за да поиска развод, което му беше препоръчала? Въздъхна уморено. Времето щеше да покаже. А междувременно трябваше да седи спокойно, да се радва на бременността си и да се опитва да не мисли за Джулиън и реакцията му спрямо заминаването ѝ.

— Защо си дошла сама? — запита Рамона. — Къде е Драго?

— Вече можете да му казвате Джулиън — каза Лара. — Всичко свърши. Врагът, който го преследваше, вече не може да му направи нищо.

Рамона остана дълго да се вира в очите на внучката си, сякаш търсеше отговори на въпросите си.

— Какво не ми казваш, чедо?

— Това е дълга история, бабо, и искам ти и дядо да знаете какво стана, защото участва и Рондо.

— Рондо ли! — извикаха в един глас Рамона и Пиетро.

Пиетро се намръщи.

— Той беше изгонен заради простъпката си.

— Сигурна съм, че ще го приемете отново, след като всички узнаят; че спаси живота ни — моя и на Джулиън.

— Започни от началото — настоя Рамона. — Погледнах в кристалната топка и разбрах, че ви грози опасност. Случи ли се нещо Шотландия?

— О, да. Отвлякоха ме и ме докараха в Лондон. Малко преди това като един свещеник ни беше венчал с Джулиън в Шотландия.

Лара заразказва как се беше стигнало до затварянето ѝ, без да пропуска нищо. С глух глас повтори смущаващите думи, които беше чула от Джулиън в склада.

— Рондо си възвърна честта — обяви Пиетро. — Ще бъде добре дошъл, когато се върне. Да се надяваме, че си е извлякъл поука от всичкото това.

— Ами съпругът ти, малката ми? Какво възнамеряваш да правиш? — запита Рамона.

Лара сведе поглед към ръцете си, които нервно си играеха с гънките на полата ѝ.

— Ако ме обича, ще дойде за мене.

— Не ти ли доказва, че те обича? Защо го наказваш?

— Казах ти какво ми призна. Никога нямало да ме обича така, както е обичал Даяна.

Набръчканото чело на Рамона помрачня, докато тя мълчаливо се взираше в Лара.

След дълга пауза тя каза:

— Пиетро, може би трябва да се погрижиш кочияшът на Лара и придружителите да се нахранят, преди да си заминат.

Схванал намека, Пиетро стана веднага.

— Да, не бива да се допуска някой да каже, че гостоприемството на Пиетро не е каквото трябва да бъде.

— Инстинктът ми казва, че грешиш по отношение на мъжа си — изрече тихо Рамона. — Той те обича точно толкова, колкото и ти него.

— Но, бабо, чух го да казва...

— Чула си това, което си искала да чуеш, чедо. Трябваше да дадеш на съпруга си възможност да ти обясни добре.

— Не ми се карай, бабо. Заминаването ми беше единственият начин да бъда абсолютно сигурна, че той ме обича заради самата мене, а не защото честта му го задължава да ме закриля. Необходимо ми е да знам, че още ме иска, след като Чакала беше хванат и смъртта на Даяна беше отмъстена.

— Може да мине много време, преди той да оздравее — напомни й Рамона.

— Знам. А дотогава съм там, където искам да бъда. Обичам татко, но истинският ми дом винаги е бил тук, при тебе и дядо, и другите.

Изпитателният поглед на Рамона се спря върху плоския корем на Лара.

— Кога очакваш детето?

Лара пребледня.

— Откъде разбра?

— Знам много неща — каза загадъчно Рамона. — Негова светлост знае ли?

Лара се колеба дълго.

— Не, не знае. Детето ще се роди през лятото.

Рамона изсумтя критично.

— Това дете е наследникът на съпруга ти. Трябваше да му кажеш.

Лара въздъхна. Знаеше, че няма да е лесно.

— Ще му кажа. Когато дойде да ме вземе... ако въобще дойде — поправи се бързо. — А сега ми се иска да си отида в моя фургон. Изтощена съм.

— Върви, малката ми. Бог и съдбата ще определят бъдещето ти.

Някой беше запалил мангала във фургона ѝ и Лара като гъба попиваше топлината и чувството, че тук е нейното място. Каквото и да станеше, тя имаше това време сама със себе си. Трябваше да събере сили, за да се изправи срещу факта, че Джулиън може да реши, че не си струва труда да я преследва, и да получи развод, както му беше предложила.

Не беше особено гладна, когато Рамона дойде с паница вкусно задушено и пресен хляб, но все пак хапна малко, за да достави удоволствие на баба си. През нощта заваля сняг. Лара се вмъкна в леглото, усещайки ужасно липсата на Джулиън. Толкова отдавна не се беше любил с нея... толкова отдавна. Щеше ли пак да усети ръцете му да я прегръщат? Щеше ли някога пак да почувства еротичната власт на целувките му или да изпита великолепието на пълното им сливане? Дано, боже, замоли се тя.

Джулиън проклинаше слабостта си. Толкова се оплакваше от слабата храна, че най-накрая започнаха да му дават по-засищащи ястия. Мъж, опитващ се да възстанови силите си, имаше нужда от нещо повече от каша.

Беше напреднал в оздравяването — не само седеше в леглото, но успяваше и да стане с помощта на здравеняка Джийвърс, за да направи няколко несигурни стъпки. Всеки ден постигаше малко повече от предния, докато не започна да ходи без чужда помощ. Една седмица, след като Лара замина, Джулиън заяви, че е готов да отиде в Кент, за да вземе своенравната си съпруга и да я върне в Лондон, за да я представи на висшето общество като своята графиня.

Волята му се оказа по-силна от тялото. Първия път, когато се опита да се качи на седлото, раната се отвори и лекарят каза, че не бива да язди поне още три седмици. Това беше спънка, но не такава, която Джулиън да не може да преодолее. За съжаление, търпението беше нещо, което му липсваше, и то много.

Тогавата заваля сняг. Небивало голям сняг. Пътищата, извеждащи от Лондон, бяха затворени, движението спря и това забави

заминаването на Джулиън. Беше благодарен, че успя да се върне в собствения си дом, преди да започне да вали. Рондо беше дошъл с него.

Лара му липсваше. Ужасно му липсваше. Струваше му се, че е минала цяла вечност, откакто не е държал малкото ѝ тяло в ръцете си, не е целувал сочните ѝ устни, не я е усещал как се разпада, когато се люби с него. Какво си е мислила, когато е заминала, питаше се той. Какво е казал или направил, че да я накара да избяга при баба си и дядо си? Ровеше се в мозъка си и не намираше никакви отговори.

Знаеше, че се е държал глупаво с нея в много отношения, но се надяваше, че това вече е останало зад тях. Не знаеше ли тя колко я обича? Не разбираше ли, че е единствената жена, проникнала зад бронята, която пазеше сърцето му? Беше се опитал да ѝ каже, че най-накрая е оставил Даяна на вечния ѝ покой, но се страхуваше, че не е успял да я убеди. Беше готов да ѝ го повтаря отново и отново, колкото пъти се наложи, докато тя му повярва.

Докато се възстановяваше, лорд Рандал беше дошъл да го види. Беше му казал с недвусмислени думи, че полезността му като правителствен агент е изчерпана. Вече много хора знаеха самоличността на Скорпиона. Джулиън не съжаляваше, че Скорпиона се оттегля. Прекалено дълго време беше живял опасно. Сега искаше само да се установи и да се наслаждава на спокоен живот със съпругата си.

Лара прекара голяма част от следващите седмици във фургона си, готвеше си сама на мангала и се радваше на възможността да бъде сред най-близките си хора. Лошото време не позволяваше на циганите от катуна да вършат нещо на открито, което беше добре дошло за мрачното настроение на Лара.

Две седмици. Три седмици. Четири. Времето минаваше бавно. Отчаянието я обгръщаше като саван. Рамона изтъкваше, че е почти невъзможно да се пътува в такова лошо време и че раната на Джулиън може още да не е заздравяла напълно. Но Лара знаеше, че ако Джулиън иска да я намери, нищо не може да го спре. Без съмнение се сецаше, че има само едно място, където тя може да отиде, така че намирането ѝ не бе проблем. Дали не се беше отказал от нея? Дали не беше отишла твърде далече този път?

Джулиън крачеше из кабинета си, докато Рондо се излежаваше в едно кресло и го наблюдаваше.

— Седни, Драго — каза младият циганин, наричайки го по навик с циганското му име. — Изморяваш ме. Движението ти няма да промени времето.

— Знам, че не помага, но така се чувствам по-добре. Тревожа се за Лара. Не изглеждаше добре последния път, когато я видях. Страхувам се, че изпитанието, което преживя, е била прекалено много за нея и ѝ пречи да мисли ясно. Това според мене е единственото обяснение за внезапното ѝ заминаване.

Освен ако не ме обича и никога не ме е обичала, помисли той огорчено. Но нямаше да си позволи да мисли по този начин. Това беше нещо, което тя трябваше да му каже лично.

— Готов ли си за заминаване, Рондо? — запита внезапно Джулиън. — Ако не си, остани тук, докато времето се оправи.

— За разлика от тебе не съм готов да тръгна на път посред зима — отвърна Рондо. — Домът ти е удобен, Джулиън. Бих искал да остана тук, докато оздравея напълно, ако не възразяваш.

— Разбира се, щом желаеш. Ще кажа на Фартингейл да се погрижи за тебе. Смятам да тръгна утре на разсъмване.

Джулиън излезе от кабинет строг и решителен. Независимо от лошото време и раната щеше да намери Лара и лично да разбере какво, по дяволите, става с нея.

Тогава щеше да извие хубавото ѝ вратле. Или щеше да се люби с нея, докато тя не обещае никога повече да не го напуска.

Потегли призори. Валеше ситен сняг, през нощта температурата беше паднала. Но това не го спря. Колкото по-скоро намереше Лара, толкова по-бързо щеше да ѝ налее малко разум в главата.

Бяха изминали четири седмици, откакто Лара беше напуснала бащиния си дом в Лондон, и тя започна да се страхува, че Джулиън наистина е поискал развод. Беше горчив удар, от който вероятно никога нямаше да се възстанови. Но трябваше да обвинява единствено себе си. Можеше да остане в Лондон и да живее с Джулиън в брак без любов, защото знаеше, че той никога няма да поиска бракът им да бъде разтрогнат. Беше твърде почтен. Но това не означаваше, че я обича. Безплодното съществуване в брак без любовта на Джулиън не представляваше възможност за нея.

Никой не може да насилва любовта. Тя идва, когато човек най-малко я очаква.

Изведнъж в ума ѝ се появи друга мисъл. Ами ако раната му не е заздравяла? Ако се е случило нещо непредвидено, например инфекция, или друго, също толкова омаломощаващо? Обаче баща ѝ със сигурност щеше да ѝ прати вест, ако Джулиън не се възстановява според очакванията? Но при състоянието на пътищата в последните няколко седмици Лара не беше сигурна, че евентуалният куриер ще може да пътува, а още по-малко пък — че ще успее да открие лагера им.

Уплашена и потисната, тя реши, че не може да изтърпи още един ден, без да знае какво става с Джулиън. Искаше той да дойде за нея, но щеше да преглътне гордостта си и сама да го потърси. Особено ако той има нужда от нея.

Взела решение, тя грабна една наметка и излезе навън, в леденостудения въздух. Изгази през дълбокия новонавалял сняг и стигна до фургона на баба си и дядо си. Почука и вратата се отвори веднага.

— Лара, какво правиш навън толкова късно? — запита Рамона.
— Да не си болна? Влизай да се стоплиш.

Лара се приближи до мангала и протегна ръце.

— Седни, малката ми — подкани я Пиетро. — Нещо те тревожи. Искаш ли да ни разкажеш?

— Бях глупава, дядо — изхлипа Лара. — Напуснах Джулиън, преди да съм сигурна, че ще се възстанови. О, той изглеждаше толкова добре, когато заминах, и всички признаци сочеха скорошно оздравяване, но понякога признаците лъжат. Ами ако е зле? Ако заминаването ми го е разboleяло още повече?

Рамона и Пиетро се спогледаха многозначително. Тогава Рамона каза:

— Джулиън ще оздравее, чедо. Видях го. Но ти май си взела решение за брака ви. Искаш да се върнеш в Лондон, нали?

— Винаги знаеш какво мисля, бабо — каза нежно Лара.

— Да, ще се върна в Лондон, но имам нужда от помощта ви, за да отида там.

— Ще те заведа — каза Пиетро. — Веднага щом времето позволи.

— Не мога да чакам толкова дълго — протестира Лара.

— Времето е по-добро, отколкото беше в последните седмици, така че не виждам причина да отлагаме. Искам да тръгнем утре сутринта.

— Носиш дете — напомни й Пиетро.

— Аз съм силна и здрава. Едно кратко пътуване няма да ми навреди.

Пиетро погледа към Рамона за помощ.

Рамона остана загледана в нажежения мангал за няколко дълги минути, затвори очи и съвсем неподвижна. Изведнъж отвори очи и се усмихна.

— Ще заминеш утре, точно както искаш, малката ми. Дядо ти ще те придружи и всичко ще бъде наред.

— Сигурна ли си? — запита Пиетро, очевидно съмнявайки се.

— Не казах ли точно това? — укори го нежно Рамона.

Пиетро се вгледа за миг в нея, после кимна в знак на съгласие:

— Облечи се топло, дете — посъветва я Пиетро. — Ще тръгнем призори.

Лара целуна звучно дядо си и баба си.

— Благодаря ви! Благодаря ви! — възкликна тя. — Ще бъде готова за тръгване утре сутрин.

— Наспи се добре! — викна й Пиетро от прага.

Лара изтича до фургона си под хапливите пориви на вятъра — по-щастлива, отколкото се беше чувствала от доста време насам. Поне щеше да върши нещо, вместо да седи във фургона си, да чака и да си задава въпроси.

Съблече се, надяна нощницата си и се пъкна в леглото. Вече не ѝ прилошаваше сутрин и дори беше започнала да се храни с апетит. Коремът ѝ още беше плосък, но тя си представяше, че усеща бебето под сърцето си — как мъничкото му сърчице тупти в един ритъм с нейното.

С тази приятна мисъл тя затвори очи и се унесе в сън.

На следващия ден времето не беше много по-добро, но Лара нямаше да позволи на снега или режещия вятър да я спрат. Облече се топло, с вълнена фуста, дебели чорапи и солидни обувки, навлече най-плътната си рокля и накрая се уви с подплатена с кожи наметка. Когато дядо ѝ пристигна, водейки два коня, тя беше готова.

Пиетро ѝ помогна да се качи на седлото. Тогава Рамона дотича с торба, пълна с храна, която дядото прибра в дисагите.

— Ако времето се задържи така, ще стигнем в Лондон, преди да се стъмни — каза той, докато се сбогуваше с Рамона. — Ще се върна чак след като предам благополучно внучката ни на съпруга ѝ.

— Благодаря ти, бабо, за всичко, което направи за мене — каза Лара. — Може би ще успеем да ви дойдем на гости, преди да заминете за Шотландия.

— Да ви пази бог — каза Рамона и им махна за довиждане.

Първата част от деня мина без произшествия. След това, когато спряха за почивка и храна, небето се сниши и започна да вали сняг — и то обезпокоително обилно.

— Май ще трябва да потърсим подслон — каза Пиетро, вглеждайки се в заплашителното небе. — Няма как да стигнем до Лондон, преди да се стъмни, а в такова време, по тъмно и по опасни пътища, е прекалено рисковано. Трябва да те пазя, малката ми.

Колкото и на ни ѝ се искаше на Лара да е така, знаеше, че дядо ѝ казва истината.

— Какво предлагаш?

— Наблизо има един хан. Ще спрем там и ще пренощуваме.

Лара много добре помнеше хана. С Джулиън бяха отседнали в „Трите пера“, след като той я беше отвлякъл от Лондон. В

действителност тя имаше много хубави спомени от пребиваването им там.

Беше гладна, измръзнала и изтощена, когато стигнаха до „Грите пера“. Снегът почти беше затрупал пътя, светлините на хана едва се виждаха през гъстата бяла пелена. Свърнаха в един двор и Пиетро помогна на Лара да слезе.

— Почакай ме вътре, докато намеря кой да се погрижи за конете — каза Пиетро.

Нямаше нужда да ѝ се казва два пъти. Беше смятала, че пътуването до Лондон ще е лесно, но бременността взимаше своето. Беше признателна на дядо си, че спряха тук, защото, останеше ли на нея, вероятно би паднала от седлото, преди да предложи да спрат.

Лара се топлеше пред огъня в почти празното общо помещение. Очевидно малцина пътници бяха достатъчно смели, за да излязат в такава нощ. Пиетро се върна скоро и тя го чу да уговаря преспиването им.

— Тая вечер може да избирате — каза ханджията. — Няма много работа в такова време.

— Стая за внучката ми и друга за мене — каза Пиетро.

— Да, ще пратя едно момче горе да запали огън, за да се стоплят стаите за тебе и внучката ти. Ще искате ли вечеря?

— Да, нещо топло и zasiщащо. Ще вечеряме тук, пред огъня. Донесете ни малко греяно вино, докато чакаме да стане яденето.

Пиетро седна при Лара, докато ханджията даваше заповеди на помощниците си.

— Скоро ще ни донесат топло ядене, малката ми — каза Пиетро. — Изглеждаш изтощена.

— Не съм много гладна, дядо. По-скоро бих си легнала веднага.

— Рамона няма да ми прости, ако ти позволя да си легнеш, без да си вечеряла. Сега ядеш за двама. Освен това, в стаите ни сега палят огън и ще мине известно време, преди да се стоплят.

Лара не обичаше да се съблича в леденостудена стая, затова реши да не бърза и отпиваше от греяното си вино, докато приготвяха вечерята им. Когато яденето им пристигна, изглеждаше толкова апетитно, че му се нахвърли с изненадващ ентусиазъм. Беше гладна, осъзна тя, докато дъвчеше вкусния пай с месо и го преглъщаше с вино.

Завърши вечерята си с ябълкова пита, пълна с канела и стафиди, после се облегна назад и въздъхна, уталожила глада си.

Пиетро ѝ се усмихна.

— Мислех, че не си гладна.

— И аз така мислех, но ароматът на храната ми върна апетита. Мислиш ли, че сте ни са се стоплили?

— Върви горе, внучке. Аз ще поседя тук, до огъня, още малко и ще си довърша виното. Стаята ти е горе, първата врата вдясно. Моята е в съседство. Остави вратата отключена, ще намина да те видя, преди да си легна.

Лара го целуна по бузата.

— Лека нощ, дядо.

Джулиън проклинаше времето и лошия си късмет, които го държаха далече от Лара. Искаше да стигне тази вечер в циганския лагер, но лошото време и съдбата заговорничеха срещу него. Преследван от безпощадната ярост на снежната буря, той едва виждаше пътя под навеяните преспи. Скърцаше със зъби, ядосвайки се, че няма начин тази вечер да продължи пътя си, без да рискува да си счупи крак или ръка или да загуби живота си.

Беше минавал по този път достатъчно често, за да знае, че някъде там напред е ханът „Трите пера“. Спомни си нощта, която с Лара бяха прекарали в хана, и не можа да не се усмихне. Струваше му се, че е било толкова отдавна; толкова много неща се бяха случили оттогава.

Пръстите на ръцете и краката му бяха се вцепенили, когато забеляза светлините на хана да блещукат в далечината. Ако не бяха те, вероятно щеше да отмине и да не разбере, че ханът е там — толкова гъст сняг беше започнал да вали.

Влезе в двора и отведе коня си в конюшната отзад. Вътре нямаше хора, затова сам се погрижи за животното и докато се занимаваше с него, забеляза, че има само още два коня.

Влезе в хана и изтърси снега от наметалото си. След като поздрави ханджията, се насочи право към бумтящия огън в общото помещение. Протегна ръце към пламъците и свали качулката си. Някакво движение в ъгъла на помещението привлече вниманието му и той се поизвърна. Едва не загуби дар слово, когато видя Пиетро.

Двамата мъже се гледаха втренчено няколко секунди, преди Джулиън да си възвърне гласа.

— Пиетро! Какво, по дяволите, правиш тук в такава нощ, дете не е нито за хора, нито за животни?

— И аз щях да ви питам същото, милорд.

— Отивам към лагера ви, за да взема съпругата си, но лошото време ме принуди да потърся стая за през нощта. Как е Лара? Напусна ме, без да остави и една дума за обяснение. — Очите му блеснаха. — С нея ще трябва да си поговорим, когато я намеря.

Пиетро го изгледа странно.

— Това е невероятно!

Джулиън се намръщи. Пропускаше ли нещо?

— За какво говориш? — Тогава една ужасна мисъл прелетя през ума му и той запита тревожно: — Лара е в лагера ви, нали?

— Всъщност, не е — отговори Пиетро.

Паника обхвана Джулиън в корема.

— Какво? Къде може да е отишла? Господи, човече, съпругата ми я няма! Не се тревожех прекалено много за нея, защото вярвах, че е с тебе и Рамона. Сега не знам какво да мисля.

Заразхожда се напред-назад.

Пиетро трябва да го беше съжалил, защото каза:

— Знам къде можете да я намерите.

Джулиън се обърна, лицето му беше изопнато от безпокойство.

— Казвай, човече! Къде е Лара?

— Горе, първата врата вдясно. Вратата не е заключена.

Джулиън онемя. Устата му започна да се мърда беззвучно, докато най-накрая думите потекоха.

— Лара е тук? В такова време? Да не е полудяла?

— Полудяла от любов към вас, подозирам — засмя се Пиетро. — Рамона трябва да е знаела, че с Лара ще се срещнете така, иначе нямаше да позволи тя да тръгне на път в подобно време. Съпругата ми е мъдра жена.

— Признавам — допусна Джулиън, — но не биваше Лара да пътува в такова време. Закъде се е запътила, та не можеше да почака, докато времето се оправи?

— Сигурно знаете отговора на този въпрос — укори го Пиетро. — Отива при вас, в Лондон. Безкрайно се упрекуваше и съжеляваше, че

е заминала, преди да се бяхте възстановили напълно. Страхуваше се, че може състоянието ви да се е влошило. Времето попречи на пътуването ни и се принудихме да потърсим подслон. — Позасмя се. — Съдбата има странен начин да събира хората.

— Съдбата или любовта — изрече Джулиън под нос.

— Идете при съпругата си, милорд. Аз ще обясня на ханджията и ще уредя всичко.

— Да — измърмори пресипнало младият граф, докато се качваше по стълбите.

Намери стаята на Лара и завъртя дръжката. Вратата се отвори безшумно и той влезе вътре. Светлината на единствената свещ на нощната масичка беше достатъчна, за да различи фигурата на Лара под завивките. Изглежда, спеше дълбоко. Той затвори вратата зад себе си и се приближи до леглото. Наведе се и целуна гладкото ѝ чело. Тя въздъхна, но не се събуди. Любовта на Джулиън преливаше в този миг на съзерцание. Тя изглеждаше невинна като изгубено дете в съня си, сякаш нямаше никакви грижи.

Джулиън с небивала сила усети, че иска да посвети остатъка от живота си за да ощастливи Лара, за да я пази, да ѝ даде деца и да я обича вечно. Но опитът му беше показал, че нищо ценно не се получава с лекота.

Не биваше да я буди, реши, той, докато я наблюдаваше как спи. Но не искаше и да я остави, а леглото изглеждаше толкова примамливо. Усмивка разцъфна на устните му, когато започна да се съблича.

Сънят на Лара изглеждаше толкова истински. Почти усещаше ръцете на Джулиън по себе си, вдишваше мириса на борова гора от косата и кожата му, сякаш току-що беше дошъл от студения снежен въздух навън. Въздъхна и се сгуши до него, обгърна студеното му тяло с топлината си.

Защо кожата му е толкова студена?

Лара отвори очи, зашеметена да открие, че не сънува. Джулиън от плът и кръв лежеше до нея. Тя замря и прошепна името му.

— Джулиън. Ти дойде.

— Съмняваше ли се? Щях да дойда по-рано, ако времето беше на моя страна.

Ръцете ѝ се долепиха до гърдите му.

— Толкова си студен.

— Ужасно студено е навън. Доволна ли си, че ме виждаш?

Премемерена пауза.

— Зависи. Защо си тук? Подаде ли молба за развод, както ти предложих?

— Това ли искаш в действителност? Каж ми, любов моя. Защо замина от Лондон, без да се посъветваш с мене? Преживяното изпитание ли обърка ума ти?

— Умът ми е ясен. Питам се дали твоят е такъв. Или, по-скоро — дали ти е ясно какво изпитваш към мене.

— Какво е нужно, за да те убедя, че сме един за друг? Обичам те, знаеш го.

Една огромна въздишка отекна в стаята.

— Аз... не бях сигурна.

— Тогава позволи ми да те убедя.

Джулиън се надигна на лакът. Лъч лунна светлина разкри строгите очертания на лицето му, напрегнати и жадуващи. Тя затвори очи и зачака целувката му. Устните му докоснаха нейните и наслада се разля по тялото ѝ, сладка и замайваща като хубаво вино. В началото целувките му бяха нежни, той близваше устата ѝ с докосвания, леки като перце, но скоро това се промени.

Прокара език по очертанията на устните ѝ, после ги плени с нарастваща страст, докато тя не се отпусна, сякаш останала без кости. Тогава целувката му се превърна в нашествие, дълбоко, проникващо до дъното на душата ѝ, и тя си пожела да се стопи в него, да го поеме в сърцевината си. Устните му пресрещнаха нейните под ъгъл и той повдигна брадичката ѝ, карайки устата ѝ да се отвори. Тя се подчини охотно. Той погали копринената мекота на бузите ѝ, играейки си дяволито с езика ѝ. Топлина и влага заляха тялото ѝ.

Тя обви ръце около торса му, плъзна ги нагоре по силния гръб, спирайки за кратко, за да изследва пресния белег, който едва беше заздравял. Той вдигна глава и се вгледа в нея. Тя усети горещия му дъх да облъхва заруменелите ѝ бузи и набъбналите ѝ устни.

— Наистина ли ме обичаш, Джулиън? — прошепна тя.

— Не си тук, защото честта ти го изисква, нали?

— Тук съм, защото ти си ми съпруга и те обичам — заяви Джулиън.

— Обичаш ме? Ами Даяна?

— Даяна е мъртва — изрече решително Джулиън. — Тя е миналото ми. Ти си моето бъдеще.

— Но в склада каза...

— Нямам представа какво съм казал, знам само какво исках да кажа. Очевидно си разбрала неправилно думите ми и си си извадила невярно заключение. Какво ме чу да казвам?

Лара си припомни деня, когато Джулиън беше нахлул в склада, за да я спаси, и беше прострелян от Чакала. Думите му още бяха свежи в ума и.

— Каза, че съжаляваш за брака ни. Че си бил глупак да мислиш, че ще бъде траен, и че не можеш да забравиш Даяна. Тогава каза — тя едва не се задави с думите, — че това, което изпитваш към мене, не е любов.

Челото на Джулиън се сбърчи.

— Спомням си, че исках да ти кажа какви са чувствата ми към тебе... какво мисля за нас двамата... но не си спомням да съм казал онези думи. Исках да ти кажа, че съжалявам, че не приех брака ни от самото начало, че бях глупак да мисля, че никога няма да намеря любовта, че ти ми показва колко съм грешал. Това, което чувствах към тебе тогава и сега, е любов, която ще трае вечно.

— Ох, Джулиън — извика щастливо Пара. — Толкова много те обичам.

— Прости ми. Трябваше да се осъзная и много отдавна да ти кажа, че съм твой. Твой телом и духом, Лара.

— Имах нужда да знам това, Джулиън. Трябваше да чуя думите от тебе. Аз... сега съм много крехка.

— Моето малко диво циганче да е крехко? Никога! Забрави всичко, освен това, което е тук и сега. Днес започва остатъкът от живота ни заедно и искам да го започнем, като се любя с тебе.

Целуна я отново и отново. Устата, носа, брадичката. Тя затрепери от удоволствие. С нетърпеливо движение той задърпа нощницата ѝ.

— Вдигни ръце. Искам те гола. — Ръцете ѝ се вдигнаха, той измъкна дрехата над главата ѝ и я хвърли на пода. — Така е много по-добре.

Тя усети как дъхът му облъхва гърдите ѝ, почувства грапавата възглавничка на езика срещу зърното си. Пое си треперлив дъх, когато

той отвори уста над кадифеното връхче и го пое навътре. Придвижи се полека към другото зърно, захапа го леко, а после го успокои с език. Лара изстена, изви се нагоре към него, искаше още. Джулиън рязко вдигна глава и се взря дълбоко в очите ѝ. С дяволито чувствена усмивка се плъзна надолу по тялото ѝ.

Гърдите ѝ се вдигаха и спадаха неравномерно, когато той притисна уста към меката плът от вътрешната страна на бедрото ѝ и полека си запроправя път нагоре. Устата му се затвори над нейното хълмче. Ханшът и подскочи, гърбът ѝ се изви назад. Тя изхлипа тихо, вплитайки пръсти в косата му, за да го привлече към себе си. Той се подчини охотно, а езикът му навлизаше неспирно в кадифените гънки, дразнейки възелчето, скрито сред тях, отнемайки ѝ способността да мисли свързано.

Засмукваше и изследваше жадно, безжалостно, езикът и устата му я отвеждаха към освобождението. Мълния пробяга по нервните ѝ окончания, ослепителна светлина избухна зад клепачите ѝ. Цялото ѝ тяло трепереше от нарастваща жажда, докато в един момент очакването стана нетърпимо и вълната се пречупи в нея. Викът ѝ се издигна в пронизителен вопъл. Обзеха я конвулсии, всички усещания се сляха в нежното място, където устата му вършеше своята магия.

Мисълта ѝ се връщаше лека-полека. Тя отвори очи. Джулиън се беше надвесил над нея, твърдото му тяло блестеше от пот. Тя му се усмихна широко.

— Мой ред е сега — и го бутна по гръб.

Усети го как потреперва и плътското задоволство я накара да се почувства всемогъща. Това, че този силен, властен мъж трепери под нея, я замайваше от наслада. Способността и да възбужда страстта му беше по-опияняваща и от най-силното вино.

Лека усмивка трепна на устните ѝ, когато ръцете ѝ се спуснаха надолу по тялото му. Чу го да си поема остро дъх, когато обхвана члена му. Приблужи го към устата си и целуна връхчето му. Джулиън издаде задавен звук, полумъка, полуналада. Тя прокара език по главичката. Юмруците му стиснаха косата ѝ, ръцете му трепереха, обхванали слепоочията ѝ. Тя усещаше как строго овладяната страст се набира у него и това я опияни, вкусваше соления му аромат, поемаше го по-дълбоко и още по-дълбоко...

Усети го как замръзва. Той издаде нисък гърлен рев, сграбчи я през кръста и я отдели от себе си.

— Стига. Трябва да вляза в тебе.

Лара се подчини с желание, раздвижвайки ханша си срещу набъбналия му член. Горещата течност се процеждаше между бедрата ѝ. Той хвана зърното ѝ със зъби и тя извика, отчаяно искайки да достигне онова място, познато само на любовниците.

Той влезе в нея с един дълъг, плавен тласък. Тя се изви леко, за да го поеме още по-дълбоко. Тогава той започна да влиза и да излиза в твърд и свиреп ритъм. Тя повдигаше ханша си и посрещаше тласъците му, искаше да вземе всичко, което той имаше да ѝ даде, та и повече.

Изведнъж той смени мястото си с нейното и я положи под себе си. Ръцете ѝ се отделиха от раменете му, плъзнаха се надолу по мускулестия му гръб към стегнатото седалище. Усети го как се вцепенява и зарови пръсти в заоблените кълба. Той вдигна краката ѝ и ги уви около ханша си. Направи движение напред; тя стегна крака.

— Хайде, любов моя, хайде, сега.

Думите му я вдъхновиха, издигнаха я нагоре и над хребета, когато кулминацията започна да разтърсва стройното ѝ тяло с несекващи пристъпи, с възнасяне и сгромолясване като приливни вълни, бушуващи по опустошаван от буря бряг — дива, шумна и невероятна наслада.

Джулиън покри устата ѝ със своята, поглъщайки виковете ѝ на наслада, и потръпна, когато силните ѝ спазми го овладяха, увеличавайки интензивността си, стягайки го дълбоко в недрата ѝ, докато усети, че не може да издържа повече. Напрягна се, изви се над нея, силен, мощен, целият облян в пот. С див рев се отдаде на освобождението си, ханшът му се движеше конвулсивно, докато се забиваше все по-твърдо и по-дълбоко в нея. Кулминацията, която последва, беше яростна.

В мига, преди да изпее смето си, му се мярна нелогичната мисъл, че с Лара вече не са две отделни същества. Страст, каквато никога не беше изпитвал към друга жена, съчетана с любов, каквато никога не си беше представял, ги правеха едно тяло и една душа.

Когато всичко свърши, Джулиън се отпусна върху нея заситен и напълно изтощен. Насили се да се отмести, търкулна се на една страна, увличайки я със себе си; телата им още бяха плътно свързани.

— Обичам те — прошепна той. — Никога повече не се съмнявай.
— И аз те обичам, Джулиън. Съжалявам, че се съмнявах в тебе.
— Никога повече няма да кажа нещо, което да те нарани.
— Вече забравих и простих. Днес е истинското начало на брака ни.

Той отърка лице в шията ѝ.

— Това ми харесва. Оттеглям се от държавна служба и смятам да посветя остатъка от живота си на тебе, на брака ни и на децата ни, ако бог ни даде синове или дъщери.

Усети я как внезапно застива и се запита какво е казал този път, че да я разстрои.

— Искаш ли деца, Джулиън?

Тежка пауза.

— По едно време след смъртта на Даяна не исках нито съпруга, нито деца. Синът на Синджън щеше да бъде моят наследник. Животът е толкова крехък. Смъртта на Даяна и загубата на детето, което така и не видях, едва не ме унищожиха. Като знаех, че съм виновен за смъртта на една жена, към която бях привързан, и на детето, което бях създал, се чувствах толкова опустошен, че се заклех никога да не се женя и да имам деца. Тогава се появи ти.

— Не отговори на въпроса ми. Искаш ли деца?

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Искам да ти дам деца, Лара. Толкова деца, колкото искаш. Всички ще ми бъдат толкова скъпи, колкото си и ти.

Почувства как по нея минава тръпка и се запита дали я е страх от раждането.

— Няма да позволя да страдаш, скъпа. Ако те е страх от раждането, няма да настоявам да ми раждаш наследник. Синът на Синджън още може да ме наследи.

Треперливата ѝ въздишка докосна бузата му.

— Няма нужда да определяш сина на брат си за свой наследник. О, Джулиън, любов моя, вече нося твоя син и наследник.

Трябваша му няколко мига, за да осъзнае думите ѝ. Когато вникна в тях, го разтърси неописуема радост.

— Ти си бременна!

— Да, в края на четвъртия месец съм.

Джулиън потръпна, сърцето му заби яростно, когато осъзна как без малко е щял да загуби съпругата и детето си.

— Била си бременна, когато са те отвлекли! — възкликна той. Гласът му трепереше от потрес. — Минала си през това ужасно изпитание, носейки детето ми. Божичко, как си оцеляла? Защо не ми каза, че си бременна, още в Шотландия?

— Исках да се уверя, преди да ти кажа. Освен това не бях сигурна дали ще искаш дете от мене.

Джулиън я изгледа втренчено.

— Защо не ми каза, преди да заминеш от Лондон?

— Не се сърди, Джулиън. Рамона вече ми се накара заради това, че го премълчах. Държах да ме искаш заради самата мене.

— Ами ако бях решил, че не си струва да те гоня? Ако бях подал молба за развод? Щеше ли да ми кажеш за детето ни?

— За сина ти, Джулиън. Рамона каза, че нося твоя наследник. — Тя сведе очи. — Всъщност, не съм мислила чак толкова напред. Надявах се, молах се да дойдеш за мене и никога да не се наложи да вземам това решение.

Джулиън почти не чу друго, освен началото на изречението.

— Носиш моя наследник? Син? Сигурна ли си?

Лара му се усмихна загадъчно.

— Рамона рядко греши. Но ако случайно е сбъркала, сигурна съм, че поне едно от децата ни ще е момче.

— Син или дъщеря — няма значение. Ще го обичам независимо какво е. — Въздъхна със съжаление и понечи да се дръпне от нея. — Бъдещите майки имат нужда от почивка.

Ръцете ѝ го обгърнаха.

— Не съм уморена, а и ти още си твърд в мене. Люби ме отново, Джулиън, моля те.

— Имаме цял живот пред себе си, скъпа.

— Като се започне от тази нощ — предизвика го тя, раздвижвайки подканващо ханша си.

Всеки нерв у него внезапно се събуди за живот. Той усети как нараства и се изпълва с ново желание, плътно стегнат в ножницата на Лара. Тя беше гореща, влажна и нетърпелива. Той беше твърд, плътен и готов. Заедно стигнаха до звездите.

След два дни времето се проясни достатъчно, за да могат Лара и Джулиън да излязат от частния си рай, в каквото се беше превърнала стаята им. Сбогуваха се нежно с Пиетро и обещаха да им идат на гости, преди Лара да стане прекалено трудноподвижна, за да пътува.

— Винаги ще помня този хан — каза Лара замечтано, докато се отдалечаваха от „Трите пера“. — Бих се обзаложила, че на ханджията му се е сторило странно, че цели два дни не излязохме нито веднъж от стаята.

Джулиън ѝ отправи дяволита усмивка.

— Нямаше да те изпусна от поглед. Пиетро му каза, че сме младоженци, и уреди да ни носят ядене и вана.

— Ако нямах такова силно желание да видя татко, бих предложила да останем още един-два дни — намигна му Лара.

— Ще има да прекарваме много време заедно, любов моя, ще се погрижа за това. Ти и децата ни сега сте най-важното в живота ми.

Стигнаха Лондон късно същия следобед. Небето беше мрачно и сиво. Слабо слънце се опитваше да проникне през облаците. Но за Лара денят беше блестящ и красив.

— Може ли първо да се отбием да видим татко? — запита тя с надежда. — Сигурно се тревожи за мене.

— Да. Говорих с него, преди да замина, и му казах, че ще те върна в Лондон. Сигурна ли си, че не си много уморена? Може би трябва най-напред да си починеш.

— Бременна съм, Джулиън, не съм болна. Много съм добре.

Малко по-късно спряха пред портите на Станхоуп Хол и почукаха на вратата. Джийвърс отвори веднага.

— Лейди Лара! Добре дошла у дома. Баща ви е в кабинета. Няма търпение да ви види.

— Благодаря, Джийвърс. Сами ще се представим.

Лара нахлу в кабинета, без да почука.

— Татко, прибрах се!

Станхоуп скочи и протегна ръце. Лара се хвърли в прегръдките му и той я притисна здраво към себе си.

— Лара! Слава богу. Тревожех се за тебе.

— Много съм добре, татко.

— Помирихте ли се с Мансфийлд?

Лара се усмихна на Джулиън.

— О, да. Всъщност, много сме щастливи. Излиза, че съм го разбрала погрешно. Трябваше да те послушам. Джулиън ме обича, татко.

Станхоуп грейна.

— Разбира се, не ти ли го казах? Мансфийлд, радвам се, че всичко се уреди благополучно за вас и дъщеря ми. Сега, след като кариерата ви на правителствен агент приключи, може да се установите и да ми дадете едно-две внучета.

Лара и Джулиън се спогледаха многозначително, после Лара се изкиска.

— Вече съм бременна, татко. Нося наследника на Джулиън.

Станхоуп зяпна.

— Неговия наследник? — Тогава челото му се проясни. — А, разбирам. Баба ти вече предсказа син за вас двамата.

Лара не можеше да спре да се усмихва. Ръката ѝ се стрелна към корема.

— Баба казва, че детето ми ще бъде момче, а тя рядко греши.

Джулиън се приближи към нея, обгърна я и я привлече към себе си.

— Син или дъщеря, няма значение. Има време и за двете. — Целуна я по темето. — Сега ако ни извините, ще отведа Лара у дома.

— У дома — повтори тя тихо. — О, да, да се приберем у дома.

Ръка за ръка излязоха от Станхоуп Хол, за да започнат първия ден от вечността.

ЕПИЛОГ

Шотландия, 1770 година

Слънцето светеше високо в безоблачното небе, аромат на диви цветя се носеше във въздуха на крилете на лек ветрец. Замъкът Гленмур се издигаше като древен страж на фона на планините и покритите с изтравниче тресавища. Вътрешният двор звънтеше от детски смях и бърбрене на възрастни. Членовете на клана, пременени с килтове и с шотландски шапки, се бяха смесили с гости от Англия. Кланът се беше събрал, за да отпразнува рождения ден на своя лерд Кристи Макдоналд.

Лара сложи един поднос с печени яребици на дългата маса, разположена във вътрешния двор, и размени усмивка с Кристи, която слагаше кошничка с хляб до месото.

— Има достатъчно храна за цяла армия — пошегува се Лара.

Кристи извъртя очи нагоре.

— Някога виждала ли си как ядат планинци?

Джулиън се приближи към тях с малката си дъщеря, кацнала на раменете му.

— Виждали ли сте Чарли? — запита той.

— Синът ни вероятно омайва някоя от братовчедките си — каза Лара. — Това дяволче е истински женкар. Страхувам се, че ще стане втори Синджън.

Джулиън се прекръсти.

— Да не дава господ.

— Синджън вече не е такъв — напомни им Кристи. — Не мога да искам по-добър съпруг за себе си и баща за децата си.

— Пусни ме, татко — изписка момиченцето на раменете на Джулиън. — Искам да си играя с Лизи.

— Лизи на Ема е такова мило момиченце — забеляза Кристи. — А брат й Тревър е също такъв пакостник като моя Найджъл и вашия Чарли. Питам се какъв ли ще излезе Горди. Още е много малък, за да се забърква в неприятности.

Джулиън свали от раменете си Сирина, наречена на майката на Лара. Преди тя да избяга, Лара ѝ заръча:

— Гледай да си пазиш роклята чиста. Днес вече те преоблякох веднъж.

Сирина направи гримаса.

— Лизи никога не остава чиста.

— Сирина е права — подсмихна се Кристи. — Те трите с Лизи и моята Алтея са опасни мъжкарани. Синджън казва, че Алтея му напомняла за мене, когато ме видял за първи път. О, като говорим за Синджън, ето го там. Трябва да поговоря с него за гайдите. Рори и Гавин искат гайдарите да свирят, когато се изнася тортата, но свиренето на гайда е обявено извън закона.

— Мене това не ме безпокои — каза Джулиън. — Килтовете също бяха забранени, но всички мъже от клана, включително Синджън, носят килтове.

— Все пак имам чувството, че трябва да напомня на Синджън за забраната. Извинете ме.

— Хубаво е да се върнеш в Шотландия — каза Лара, след като Кристи се отдалечи. — Все едно се прибирам у дома. Радвам се, че татко и леля ти Аманда решиха да дойдат.

Джулиън се усмихна.

— Беше необходимо известно убеждаване, за да се реши леля Аманда да тръгне за шотландските планини. Според нея планинците са варвари, нали знаеш. Но перспективата да види всички деца събрани на едно място я убеди, че си струва да изтърпи неудобствата от пътуването из тези диви местности.

— Сега изглежда достатъчно щастлива — отбеляза Лара, махвайки натам, където почитаемата леля на Джулиън оживено разговаряше с Ема и Руди. — Помниш ли колко беше ядосан, когато Ема се омъжи за Руди? Страхуваше се, че той не може да се поправи и няма да бъде добър съпруг на сестра ти.

Джулиън кимна.

— Не бях прав да го съдя толкова сурово. Слава богу, ти ми посочи грешката ми. Той се доказва като образцов съпруг. — Протегна ръка. — Ела да се поразходим. Изпитвам настояща нужда да те целуна, без да ни гледа цялата тълпа.

Лара се усмихна и положи ръка в неговата.

— Аз съм бременна жена, милорд. Внимавайте как се държите.

— Ти сияеш — отговори Джулиън, докато я отвеждаше далече от навалищата. — Винаги си красива, но когато носиш мое дете, си особено прелестна. Това ще бъде последното, любов моя. Раждането на деца не е никак лесно нещо. Прекалено много раждания може да съсипят здравето ти. Животът ти ми е твърде скъп, за да те товаря с по едно дете всяка година.

Пара помисли, че никога не е обичала Джулиън толкова, колкото го обичаше в този момент. Което означаваше много, защото тя го обичаше безумно.

— Синджън все се опитваше да ни събере, а рожденият ден на Кристи се оказа идеалният момент — забеляза Джулиън. — Това ще бъде най-хубавото семейно събиране. Доволен съм, че Ема, Руди и децата им успяха да дойдат.

— Да. Рамона и Пиетро лагеруват наблизко, което прави всичко съвършено. Хубаво е братовчедите да се опознаят. Синджън и Кристи винаги идват съвсем за кратко в Лондон. Децата ни почти не познават роднините си.

Ръка за ръка отидоха до скалата, надвиснала над езерото. Тогава Джулиън я обърна в прегръдките си и я целуна, като я притисна само толкова, колкото позволяваше коремът ѝ.

— Ето — каза той, когато прекъсна целувката. — Ето това исках да направя днес, през целия ден. Нямам търпение отново да можем да се любим.

— И аз — съгласи се Лара с искрящи очи. — Най-лошото на бременността са тези седмици, когато не можем да бъдем толкова близки, колкото ни се иска.

Джулиън ѝ отправи дяволита усмивка.

— Не се страхувай, любов моя, ще си наваксаме изгубеното време веднага щом се възстановиш от раждането.

Започна да я целува отново, дълго и властно, докато Лара не се отдели от него, смеейки се на настойчивостта му.

— Мога да стоя тук цял ден и да те целувам, Джулиън, но Кристи има нужда от мене.

— Е, добре — въздъхна той, като я обръщаше към замъка. — Да се връщаме при останалите.

Завариха върховен хаос. Децата тичаше насам-натам като миниатюрни вихрушки, докато възрастните се опитваха да ги успокоят. Джулиън и Пара започнаха да се смеят на глас на долитащите от всякъде шеги.

— Само ги виж — възкликна Джулиън. — Няма по-хубави деца в целия свят. Найджъл на Синджън има тъмна коса като баща си, а Алтея е червеночоса палавница, точно толкова дива и недисциплинирана, каквато беше майка ѝ на нейните години. А малкият Горди вече върти Кристи и Синджън на малкото си пръстче.

— Колко са сладки и палавниците на Ема и Руди — отбеляза Лара, — пък и не са по-малки пакостници от братовчедите си.

— Пакостници ли наричаш нашите деца, скъпа? — обиди се на шега Джулиън. — Чарли се държи доста добре като за петгодишно дете. Вече знае, че ще наследи графството.

Погледът на Джулиън намери дъщеря им. Сирина изглеждаше така, както според него беше изглеждала Лара на нейните години. Диво, непокорно циганче с гъста и къдрава черна коса, тъмни очи, леко изтеглени в ъглите, и хитра усмивка. Страхуваше се, че енергичната му дъщеря ще разбие безброй сърца, преди да се установи в семейно гнездо. Но засега просто искаше да се отпусне и да се наслаждава на растящото си семейство.

Погледът му се спря на Лара. Рамона беше предсказала, че третото им дете ще бъде пак момче. Както каза на Лара преди няколко минути, то щеше да бъде последното. Искаше да изпълни живота на Лара с нещо повече от деца. Синджън беше на същото мнение, защото беше отбелязал, че е повече от доволен от големината на семейството си.

Лара трябва да беше забелязала, че е млъкнал, защото му се усмихна.

— За какво мислиш?

— Мисля, че съм най-големият късметлия на света... и най-щастливият. Ти ме научи как да се отпусна и да се радвам на това, което господ ми е дал. Честта и дългът са хубаво нещо, но не са това, от което са направени мечтите. Ти си моята мечта, моят живот и моето бъдеще, Лара. Ти и децата.

Лара засия и положи целувка на устните му.

— Това е, защото си такъв, какъвто си, най-добрият съпруг и баща, на какъвто би могла да се надява някоя жена. Никога не преставаш да ми доставяш удоволствие, Джулиън.

— С божията помощ няма и да престана.

И точно така се случи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.